

Dan D. Farcaș

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL 4

Oameni răpiți de extraterestri

Teora

Întâlniri de gradul III – în care sunt văzute făpturi umanoide (entități animate) la o distanță mai mică de 150 metri, în apropierea unui OZN.

Întâlniri de gradul IV – în care martorul este răpit de către făpturile umanoide, dus la bordul unui OZN sau într-un loc necunoscut și suportă manipulări de tip: examen medical, intervenții sexuale, îndoctrinare etc., fiind apoi readus pe Pământ o dată cu ștergerea amintirilor răpirii.

Întâlniri de gradul V – în care un om este răpit fără întoarcere...

...trei creaturi plutesc spre ei fără să atingă pământul. Înalți de circa un metru și jumătate, aveau o piele cenușie și zbârcită, capul pleșuv, înfățișare de roboți. În loc de urechi și nas aveau un soi de excrescențe ascuțite, mâinile se terminau cu clești ca de rac. Creaturile îi paralizează pe martori, doi îl iau pe Hickson de brațe, moment în care acesta simte cum își pierde greutatea, în timp ce al treilea se ocupă de Parker care, între timp, leșinase. Sunt duși, plutind, în navă. Aici, Hickson, singurul care, ulterior, a putut reconstitui, în mod coerent, întâmplările, povestește că un soi de ochi-robot de vreo 30 centimetri s-a deplasat în jurul său, examinându-l din toate unghiurile. Între timp, straniile creaturi au continuat să plutească împrejur, emițând un bâzâit ușor, întorcând subiecții umani pentru a putea fi examinați mai bine.

nr. 73

ÎNTÂLNIRI DE GRADUL IV

Oameni răpiți de extraterestri

Teora

CP 79-30, cod 72450 București, România

Tel.: 619.30.04

Fax: 210.38.28

Distribuție

B-dul Al. I. Cuza nr. 39

Tel.: 222.45.33

Fax: 222.45.33

Teora – Cartea prin poștă

CP 79-30, cod 72450 București, România

Tel.: 635.14.41

Copyright ©1996 **Teora**

Toate drepturile asupra acestei cărți aparțin Editurii **Teora**

Reproducerea integrală sau parțială a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil scris al editurii Teora.

Coperta: Valentin Tănase

ISBN: 973-601-266-2

Tiparul executat la POLSIB S.A.

Printed In Romania

1. SE NAȘTE O MITOLOGIE

Mii de răpiri de oameni efectuate de OZN-uri, raportate din S.U.A. până în Rusia. Cum arată răpitorii. Ce declară că vor de la noi. Ce șanse acordă pământenilor. Martorii sunt supuși anchetei polițienești, regresiei hipnotice, detectorului de minciuni și expertizei psihiatrice.

Întâlniri de gradul IV

Fenomenul OZN, care părea de acum osificat în niște tipare binecunoscute marelui public, a suferit, în ultimii 10–15 ani, o schimbare de imagine care poate fi numită, fără exagerare, dramatică. Detalii care înainte păreau mai degrabă pitorești și marginale s-au plasat în plin centrul atenției, dezvăluind că acest „joc” de-a luminile pe cer și de-a „omuleții verzi” este mult mai serios decât credeam.

Schimbarea viziunii s-a datorat unei serii de cărți, unor seriale de televiziune, dar mai ales muncii depuse de mii de cercetători ai fenomenului; nu fanatici exaltați, ci medici, astrofizicieni, sociologi, unii dintre ei universitari, sau ocupând funcții de conducere în instituții științifice de prestigiu.

În ciuda unor volume recent apărute și a săptămânalelor generoase cu acest subiect, cititorul român al anului 1995 are, încă, o imagine foarte trunchiată asupra acestor schimbări; de aceea mi-am propus să ofer în prezenta carte o sinteză care să-l ajute să înțeleagă întreaga amploare a provocării cu care suntem confrunțați, așa cum se reflectă ea în principalele lucrări dedicate domeniului în ultimii ani. Această carte nu se adresează unor exaltați sau unor amatori de senzațional cu orice preț, ci unor oameni normali, sceptici dar convingși că mai există pe lume și fenomene pe care învățătura însușită în școală nu le poate explica.

Dacă un om depune la poliție un raport în care, sub prestare de jurământ, afirmă că într-o noapte a fost răpit de o navă extraterestră din

automobilul său, ori că dormitorul i-a fost invadat de omuleți străni, suntem îndreptățiți (nu-i așa?) să considerăm că respectivul a avut o halucinație și îl vom sfătui să se ducă la un medic. Dar ce ne facem atunci când *mii de oameni, care nu s-au cunoscut niciodată* și care nu au citit nimic din literatura consacrată subiectului, se apucă să scrie astfel de rapoarte? Atunci când vedem că oameni absolut obișnuți, infricoșați, care n-au crezut înainte în existența OZN-urilor, care nu simt nevoia de publicitate și chiar o refuză, își asumă tot ridicolul și toate riscurile pentru cariera lor, depunând rapoarte la poliție sau la alte instanțe, este greu să ignorăm pur și simplu fenomenul. Iar atunci când ne dăm seama că toate aceste rapoarte se aseamănă între ele până la cele mai mici detalii, trebuie să recunoaștem cel puțin faptul că **se întâmplă ceva...**

Și chiar dacă acest **ceva** ar putea să zdruncine armonia liniștitoare a imaginii pe care ne-am format-o, ani îndelungați, despre lumea inconjurătoare, s-ar putea să nu avem dreptul moral de a aplica politica struțului...

Iar rapoartele se pare că nu sunt decât vârful unui aisberg; ajunge să dăm, ca argument, un singur exemplu. Așa cum ne informează Graham și Mark Birdsall, într-un volum coordonat de Timothy Good – unul dintre cei mai avizați investigatori OZN – în 14 octombrie 1988 în SUA, Canada, Australia și Noua Zeelandă s-a difuzat o emisiune televizată de două ore despre OZN-uri, cu legături la Washington D.C., Gulf Breeze (Florida) și Moscova. În timpul emisiunii și după aceea s-a efectuat o anchetă prin telefon. Răspunsurile primite au întrecut orice așteptări. 30.835 persoane au afirmat că au văzut OZN-uri la o distanță mai mică de 150 metri (întâlnire apropiată de gradul I), iar 2482 că, după o atare „vizită”, au rămas urme care, examinate ulterior, au putut constitui dovada fizică a observației (întâlnire de gradul II). Mărturiile nu se opreau, însă, aici. 1477 persoane afirmau că au văzut nu numai OZN-ul, ci și pe ocupanții acestuia, străni ființe nepământene (întâlnire de gradul III); în sfârșit, alți 2969 *au declarat că, după ce au văzut astfel de „entități”, aceștia i-au forțat să intre în interiorul OZN-ului, unde au fost supuși unui soi de examinare medicală sau altor manipulări de același tip (întâlnire de gradul IV)...*

Întâlnirile de gradul IV devin, mai ales de pe la mijlocul anilor șaptezeci, din ce în ce mai frecvente, plasându-se, treptat, în prim-planul întregului fenomen OZN. Între bizareriile raportate de martorii acestor răpiri apar, din ce în ce mai des, elemente cu caracter sexual, implanturi, cicatrice străni ori însănoșiri inexplicabile. În aproape toate cazurile semnalate, celor în cauză li se impune să *uite totul*, ceea ce se și întâmplă, se pare, amintirile martorilor răzbătând doar treptat și cețos, în coșmaruri sau rememorări

confuze, împrăspătate, eventual, prin controversata metodă a *regresiei hipnotice*.

Între cercetătorii împătimiți ai domeniului nu puțini au investigat personal, în detaliu, câte o sută sau chiar mai multe întâlniri de acest fel. Unul dintre aceștia, Budd Hopkins, menționează că între subiecții examinați de el erau trei doctori în științe, un psihoterapeut, doi ofițeri, un avocat, un director de firmă, un scriitor cunoscut etc. Cei în cauză au fost supuși la numeroase teste, între care detectorul de minciuni și examinări efectuate de psihiatri, dovedindu-se că, cel puțin pentru ei, lucrurile istorisite par să se fi petrecut aievea.

Asistăm, la acest sfârșit de mileniu, la nașterea unei adevărate noi mitologii, cu o lume de istorii și miracole care de care mai stranii. Unora li s-au consacrat ani de cercetări și volume succesive traduse în mai multe limbi. Pentru a intra în atmosfera lor, propun pentru început cititorului o recapitulare, în rezumat, a celor mai tipice dintre aceste întâmplări.

Cazul Pascagoula

În septembrie 1973, o familie din Sydney (Carolina de Nord) vede o ființă stranie cu ochii roșii, incandescenti, păr lung, nas coroiat, față cenușie, urechi lungi și ascuțite, șchiopătând și făcând salturi de 20 de metri. Un disc jockey de la postul local de radio și un grup de băieți au văzut și ei creatura, trăgând către ea șase focuri de pistol. Pe întâi octombrie trei bărbați au văzut o ființă uriașă, mișcându-se ca un robot, nu departe de un obiect în formă de ou, ale cărui urme au fost cercetate ulterior. Peste trei zile la Simi Valley (California) un bărbat vede un obiect triunghiular plutind nemișcat, într-un nor de ceață. Într-o cabină din vârful obiectului se zărea o ființă umanoidă, într-un costum argintiu. Când s-a văzut observat, cabina din vârf a început să se rotească tot mai repede, ceața a devenit mai deasă, după care obiectul, fără să se fi mișcat din loc, a dispărut instantaneu. În seara următoare pe o autostradă lângă El Centro (California) o mulțime de persoane, coborâte dintr-un autobuz și din mai multe mașini, urmăreau un obiect mare, în formă de disc ș.a.m.d. Observațiile au continuat în același mod toată luna. Astfel, în 11 octombrie în Tanner Williams (Alabama) un copil de trei ani povestește mamei sale că s-a jucat cu un monstru foarte drăguț, cu pielea cenușie, zbârcită și urechi ascuțite, ceea ce, desigur, ar fi trecut neobservat dacă n-ar fi existat și alte semnalări similare. Concomitent, OZN-uri în formă de disc, având o cabină compartimentată în partea superioară, au fost semnalate în mai multe locuri din statul Indiana.

*Fig. 1 Reconstituirea uneia dintre ființele
care au coborât din OZN-ul din Pascagoula*

Dar cea mai spectaculoasă istorie s-a petrecut în 11 octombrie 1973 în Pascagoula, un orașel în sud-estul statului Mississippi, pe malul Golfului Mexic. *Charles Hickson* (45 ani) și *Calvin Parker* (19 ani), contramaistru, respectiv muncitor la șantierul naval local, pleacă la pescuit pe malul fluviului Pascagoula. În jurul orei 19.00, coboară la 10 metri de ei un obiect oval cu diametrul cam de 30 de metri, din care îțâșnesc lumini albastre. Obiectul rămâne un timp plutind la vreo jumătate de metru de sol, după care se desface într-un mod pe care cei doi nu l-au putut explica prea bine și ies trei, creaturi care plutesc spre ei fără să atingă pământul. Înălți de circa un 1,50 metri înălțime, aveau o piele cenușie și zbârcită, capul pleșuv, înfățișare de roboți. În loc de urechi și nas aveau un soi de excrescențe ascuțite, mâinile se terminau în clești ca de rac (vezi fig. 1). Creaturile îi paralizează pe martori; doi îl iau pe Hickson de brațe, moment în care acesta simte cum își pierde greutatea, în timp ce al treilea se ocupă de Parker care, între timp, leșinase, pradă unei crize de nervi. Sunt duși, plutind, în navă. Aici Hickson, singurul care, ulterior, a putut reconstitui, în mod coerent, întâmplările, povestește că un soi de ochi-robot de vreo 30 centimetri s-a deplasat în jurul său, examinându-l din toate unghiurile. Între timp, straniile creaturi continuă să plutească împrejur, emițând un bâzâit ușor, întorcând subiecții umani pentru a putea fi examinați mai bine.

După circa 25–30 de minute Hickson și Calvin sunt duși înapoi în locul de unde au fost răpiți, după care cei trei intră în vehiculul care dispare, într-un mod greu de înțeles, aproape instantaneu.

Întorși în oraș, Hickson și Calvin povestesc cele întâmplate șerifului Fred Diamond și detectivului Glen Ryder. Se efectuează o anchetă polițienească în toată regula. Un al treilea anchetator, fără știrea martorilor, înregistrează totul pe bandă, inclusiv discuțiile când cei doi sunt lăsați singuri pentru un timp; nu pot fi, însă, făcuți să se contrazică. La 14 octombrie sosesc Prof. Dr. James Harder de la Universitatea Berkeley (California) și Prof. Dr. J. Allen Hynek de la Universitatea din Evanston (Illinois) care îi anchetează pe cei răpiți, ca și pe polițiștii care i-au interogat. Cele două victime ale răpirii sunt hipnotizate, fiecare separat, fără prezența celeilalte, și sub hipnoză repovestesc întâmplarea. Deși în această stare conștiința lor era parțial abolită, deși nici unul dintre ei nu știa ce spusese celălalt, mărturiile coincid în mod remarcabil. Rememorând evenimentele, re trăiesc teroarea prin care au trecut, ceea ce sub hipnoză nu s-ar fi putut simula.

Pentru mai multă siguranță, Hickson este supus și testării cu detectorul de minciuni, în New Orleans. Detectivul Scott Glasgow, foarte sceptic la început, a declarat, după două ore și jumătate de anchetă, că nu există nici un indiciu că ar fi vorba de o farsă.

Cazul Travis Walton

Lângă localitatea Heber (comitatul Navajo, Arizona – S.U.A.), în seara zilei de 5 noiembrie 1975, șapte muncitori forestieri se întorceau într-o camionetă spre casele lor din Snowflake. Pe la ora 18.15, în timp ce treceau printr-o pădure, au zărit într-un luminiș, la o depărtare circa 20 de metri, plutind la vreo cinci metri de sol, un obiect discoidal, având un mic dom în vârf; obiectul era auriu, luminos, aparent metalic, cu diametrul de 5–6 metri și grosimea de 3 metri. Șoferul oprește camioneta, iar unul dintre muncitori, **Travis Walton**, de 22 ani, coboară și simte o nevoie imperioasă să se apropie de straniul disc. Ceilalți strigă, în acest timp, la el să se întoarcă. Era, deja, destul de aproape de OZN când acesta începe, brusc, să vibreze, să scoată niște sunete înfricoșătoare și, înainte ca Walton s-o poată rupe la fugă, o rază verde-albăstruie țâșnită din burta mașinii îl izbește peste față și piept, făcându-l să-și piardă cunoștința.

Colegii din mașină îl văd aruncat la pământ și, isterizați, pornesc camioneta și se îndepărtează în viteză cale de vreun kilometru. Privind îndărăt, pentru a vedea dacă nu sunt urmăriți, zăresc OZN-ul ridicându-se și îndepărtându-se într-o altă direcție. Cuprinși de remușcări, se întorc la locul incidentului să-și caute tovarășul; strigă după el – dar acesta nu mai era nicăieri.

La ora 19.45 ajung în Snowflake într-o stare jalnică. Alertează șeriful local, se întorc în pădure cu mai mulți bărbați reluând căutările. Fără succes. La miezul nopții se duc cu toții la mama lui Walton, povestindu-i incredibila întâmplare.

În zilele următoare căutarea este reluată cu circa cincizeci de oameni, unii călări, sau în automobile de teren, iar, în final, și cu un elicopter. Nici un succes. Între timp, poliția ajunge la concluzia că cea mai plauzibilă ipoteză este că cei în cauză s-au încăierat, l-au ucis pe Walton, l-au îngropat pe undeva, după care au inventat incredibila poveste. Drept urmare este adus un detector de minciuni și încep interogatoriile. Fiecăruia i se pun patru întrebări: (1) l-ai rănit sau l-ai ucis pe Walton? (2) știi că l-ar fi rănit sau ucis altcineva? (3) cunoști că ar fi îngropat undeva? (4) continui să susții că povestea cu OZN-urile este reală? În timp ce se primesc răspunsurile, se urmăresc atent reacțiile cu detectorul de minciuni. Cei șase au dat răspunsuri concordante; la cinci dintre ei depozițiile sunt susținute și de detector.

În seara zilei de 10 noiembrie Walton re apare, sunându-și sora de la un telefon public din afara orașului. Este confuz, înfricoșat, a slăbit între

timp zece kilograme, dar nu arăta ca cineva care a rătăcit timp de cinci zile prin pădure.

Supus interogatoriului, atât de către oficialități, cât și de cercetători ai fenomenului OZN, povestește și repovestește aceeași istorie. După izbitură și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit zăcea pe spate, cuprins de sfârșeală, pe un soi de masă. Simțea o arsură în piept, o durere groaznică de cap, un gust amar, metalic în gura uscată, iar vederea îi era încețoșată. Nu se putea mișca. Auzea o târșâială ușoară în jur, dar nu putea să vadă de unde provine. „Probabil am fost rănit și acum sunt la reanimare”, și-a spus în momentul în care și-a reamintit incidentul din pădure. Salopeta și cămașa îi erau suflecate, iar pieptul îi era incins cu un aparat aparent metalic. În jur se mișcau trei umbre, cu măști, bonete și halate albe. Dintr-o dată vederea i se limpezi și zări cu groază că este privit de o pereche de ochi câprui, imenși, neomenești.

Încearcă să lovească în dreapta și stânga, dar e prea slab; abia dacă apucă să-l împingă puțin pe unul dintre ei. Când îl atinge are impresia că e o pernă de grăsime lipsită de mușchi. Se ridică în șezut cu un efort supraomenesc. Încearcă să coboare de pe masă, dar cade pe podea. Se sprijină; cei trei încearcă să-l inconjore; el începe să urle, să înjure și să-i amenințe cu obiecte care îi vin la îndemână. Între timp apucă să-i vadă mai bine. Aveau înfățișarea unor embrioni umani înalți de vreun metru și jumătate. Aveau picioare foarte scurte, două mâini cu câte cinci degete cilindrice și moi. Purtau un soi de salopete fără cusături, de culoare brun-portocalie. Păreau extrem de fragili, cu oase subțiri și musculatură slabă. Nu aveau păr de loc, iar pielea le era fină, aproape străvezie, de culoarea fildeșului. Capul le era disproporționat de mare, cu un craniu imens, maxilare mici, fine, buze aproape inexistente; o gură pe care n-a văzut-o deschizându-se, de pildă pentru a rosti vreo vorbă, un nas fin cu nări minuscule, urechi degenerare. Cei mai impresionați erau ochii. Cu un iris de doi-trei centimetri diametru, aminteau ca formă de ochiul pisicilor...

La urletele isterice ale lui Walton cele trei arătări nu reacționează decât printr-o privire aparent prietenoasă și o postură prudentă. În clipa în care eroul nostru, adunându-și toate puterile se ridică, în sfârșit, cu intenția să se repeadă la răpitorii săi, cei trei se întorc și ies din încăpere prin singura ușă vizibilă.

Walton, înțelegând că se află probabil în interiorul OZN-ului, s-a gândit că e momentul să încerce să scape. Iese pe un coridor circular; nu mai vede pe nimeni. Ajunge, în interiorul coridorului, într-o cameră rotundă, cu diametrul de circa 5 metri, cu tavanul în formă de cupolă. Singura mobilă era, în mijloc, un fotoliu având pe brațe o mulțime de butoane multicolore. Pe măsură ce se apropie de fotoliu, bolta de deasupra se întunecă și apar

stele, nebuloase, corpuri cerești, mult mai clar decât într-o noapte senină la munte. Încearcă unele butoane, fără un rezultat deosebit, apoi se sperie de eventualele consecințe și nu se mai atinge de ele. Cu cât se depărta mai mult de fotoliu cu atât podeaua și tavanul se luminau, recăpătându-și strălucirea inițială. Nicăieri nu vedea, însă, vreun indiciu, o trapă, o încuietore, un semn care să-i sugereze cum anume ar putea scăpa de aici. Tocmai se gândea să mai încerce totuși câteva dintre butoanele fotoliului din centru, când în cadrul ușii apărură *un om*.

Era un bărbat înalt de circa 1,90 metri, cu o constituție musculoasă, deosebit de armonioasă. Pe cap purta o cască străvezie ca un glob ușor turtit, iar restul corpului îi era acoperit de un combinezon de astronaut, albastru, mulat, cu aspect de catifea. Cizmele, tip mocasin, și brăul erau negre. Avea, totuși, ceva ciudat în înfățișare; părul aspru, drept, de culoarea nisipului, îi acoperea urechile; ochii erau strălucitori, de culoare căprui-aurie; pe fața smeadă nu se vedea nici o urmă de barbă sau mustață. Nu purta nici o armă sau alt obiect. Îi făcu un semn lui Walton să se apropie. Acesta îi adresă câteva întrebări, dar străinul nu răspunse și nu părea să-l înțeleagă.

De aici amintirile lui Walton devin cețoase, unele detalii fiind scoase la iveală, ulterior, cu ajutorul *regresiei hipnotice*. Această metodă, asupra căreia vom mai reveni, se bazează pe faptul că sub hipnoză oamenii își pot reaminti, cu lux de amănunte, întâmplări care, în stare trează, par șterse complet din memorie. Voința subiectului hipnotizat fiind în bună măsură abolită, în această situație el nici nu va putea minți intenționat. Regresia hipnotică este utilizată de mult timp atât pentru a descoperi traume psihice ascunse, în vederea vindecării unor nevroze, cât și de poliție, pentru a ajuta martorii să-și reamintească unele detalii care pot ajuta la prinderea infractorilor. Metoda este bine să fie aplicată numai de specialiști, altminteri existând riscul alterării amintirilor sau, chiar, a apariției unor probleme de sănătate psihică.

Străinul l-a luat pe Walton de braț, făcându-l să înțeleagă că trebuie să-l urmeze. Intrară într-o cămăruță, ușa din spatele lor se închise fără urmă, iar peste vreo două minute se deschise în față o altă ușă, până atunci invizibilă. Coborîră pe o rampă. Erau într-un soi de hangar uriaș. Obiectul pe care îl părăseau semăna cu OZN-ul văzut în pădure, dar parcă era mai mare. Se aflau în mijlocul hangarului, iar în jur mai erau două sau trei „farfurii zburătoare” ceva mai mici. Se angajează pe un culoar; peste tot sunt uși culisante care se deschid și se închid fără zgomot și fără ca însoțitorul să atingă ceva. Apoi intră într-o cameră dreptunghiulară.

Aici se mai aflau trei indivizi asemănători cu însoțitorul său, îmbrăcați ca și acesta, doar fără cască. Erau doi bărbați, foarte bine făcuți și o fe-

meie având foarte bine subliniate caracteristicile sexului său. Semănau între ei de parcă ar fi fost frați. Walton încearcă din nou să pună întrebări, dar rezultatul este același – tăcere și zâmbete prietenoase.

În încăpere mai erau doar un scaun și un soi de masă lungă de doi metri, acoperită cu o placă neagră, strălucitoare. Femeia și unul dintre bărbați îl iau de brațe și, în ciuda protestelor sale, îl conduc pe Walton până la un colț al mesei. Orice împotrivire ar fi fost de prisos. El îi roagă să-i explice măcar ce anume vor de la el, dar, în loc de răspuns, i se pune pe față o mască, asemănătoare măștilor de oxigen, iar el simte cum puterile îl părăsesc și totul în jur se întunecă.

Următorul lucru de care își amintește a fost că zăcea pe burtă, noaptea, pe marginea unei șosele în apropiere de Heber. Întorcând capul, a mai apucat să zărească, foarte aproape, un OZN cu diametrul de vreo 15 metri plutind deasupra carosabilului și țâșnind, apoi, vertical și fără zgomot spre cer.

Este supus și el, chiar de două ori, testului cu detectorul de minciuni. Rezultatul este o dată pozitiv, o dată negativ. Nu trebuie uitat însă faptul că detectorul de minciuni măsoară, înainte de toate, starea emoțională a celui interogat; ori, povestind întâmplările înfricoșătoare prin care a trecut, Walton le re trăiește intens.

Pentru a scoate la iveală mai multe detalii, Travis acceptă să fie supus *regresiei hipnotice*. În urma acesteia, aplicată de Dr. James Harder, profesor la Universitatea din Berkeley California, Walton a fost în măsură să-și reamintească o serie de alte detalii ale întâmplării, dar aceste detalii nu au putut umple lacuna în timp până la cele cinci zile și șase ore cât a lipsit. El și-a descris detaliat pățaniile în cartea *The Walton Experience*, apărută în 1978. Alți autori au prezentat și ei cazul, între care Bill Barry în cartea *Ultimate Encounter* (1977) sau D. Scott Rogo în *UFO Abductions* (1980).

Dr. Rosenbaum, unul dintre cei trei psihiatri care l-au examinat pe Walton, declara că are convingerea absolută că tânărul nu minte și nu încearcă să facă vreo farsă. Lamont McConnell, utilizând un aparat de testare a personalității, spunea și el că nu a descoperit vreo deviație care să indice o boală psihică. De altfel, vecinii l-au caracterizat pe Walton ca pe un ins serios, absolut de încredere, care a suferit atunci când a fost ridiculizat de cei care i-au pus afirmațiile la îndoială.

Mai mulți investigatori cunoscuți și serioși ai fenomenului OZN, între care Jaques Vallée și Timothy Good, ale căror cărți s-au tipărit și în România, au stat de vorbă cu Walton personal, separat, ajungând la concluzia că, poate cu excepția unor amănunte, istoria trebuie acceptată ca reală...

Cazul Charles Moody

Charles L. Moody era subofiter al aviației militare S.U.A., cu serviciul la baza Holloman de lângă Alamogordo (New Mexico). În 12 august 1975, a ieșit din schimb la ora 23.30. În aceeași după amiază citise un articol de ziar în care se anunța că în noaptea următoare va fi o ploaie de meteoriți, vizibilă cel mai bine în jurul orei 1 noaptea. Fiind pasionat de astfel de fenomene, după ce se relaxează puțin la domiciliu, iese cu mașina până într-o zonă puțin luminată, în apropierea unei cariere de piatră, să urmărească evenimentul.

Fumând sprijinit de aripa mașinii, se uită la ceas; era ora 1.15 în zorii zilei de 13 august. Vede dintr-o dată un „meteorit“, mult mai mare decât îi fusese dat să vadă vreodată, coborând vertiginos, până la circa 300 de metri altitudine, unde încetinește. Luminile sale s-au stins aproape complet și Moody a putut observa în locul respectiv un obiect aparent metalic, în formă de disc, cu diametrul de vreo 15 metri. Cu toată experiența sa în domeniul aparatelor de zbor, a trebuit să recunoască faptul că obiectul nu semăna cu nimic cunoscut. Cobora plutind încet, aplecându-se uneori pe o rână, apropiindu-se de cariera de piatră. Moody, îngrozit, aruncă țigara și sare la volanul mașinii gândindu-se s-o șteargă cât mai repede; dar motorul nu vrea să pornească; toată partea electrică era moartă, ca și cum acumulatorul nici n-ar fi existat. Obiectul a ajuns, între timp, la vreo 20 de metri de el, iar sub el se zărea o lumină palidă intermitentă. Dintr-o dată se aude un sunet ascuțit și, într-o parte a discului, se deschide o fereastră pătrată, în care apar niște siluete omenești.

Sunetul încetează brusc, iar Moody se simte cuprins de un somn puternic...

Apoi, așa cum își amintea, obiectul are un recul și începe să se înalțe. Accelerează, arborând același joc de lumini cu care apăruse, după care dispare fulgerător. Moody încearcă din nou motorul automobilului, care pornește fără probleme. Gonește până acasă. Când intră în bucătărie să bea o înghițitură de apă, rămâne înmărmurit – ceasul arăta ora 3.00. Drumul nu putea dura mai mult de zece minute. Unde s-a pierdut circa o oră și jumătate?

Capul îi dureau îngrozitor și îi era greață; simțea o durere puternică în șale. Roagă soția să-l maseze cu o alifie; aceasta descoperă că soțul ei avea, în zona noadei, urma a trei împunsături dispuse în triunghi. În tot acest timp în mintea lui Moody se invârtesc două cuvinte obsedante: „*orion*“ și „*beetlejuice*“; simte că este ceva important dar nu-și poate explica de ce.

A doua zi, pentru că greața și durerea de cap nu slăbesc, se duce la

spitalul bazei. Între timp i-au apărut pe piele pete purpurii și avea dureri în șale de parcă ar fi fost bătut cu un ciomag. Nevrând să-și pună cariera în pericol, nu spune medicilor nimic despre pățania sa; aceștia îl examinează atent și cad de acord că Moody a fost iradiat; sunt verificate condițiile de la locul său de muncă; aici, însă, nu erau nici un fel de surse de radiații.

Moody ajunge la concluzia că, probabil, s-a întâlnit cu unul dintre acele OZN-uri de care auzise, e drept, dar care, până atunci, nu-l interesaseră câtuși de puțin. Caută în cartea de telefoane numărul uneia dintre asociațiile care se ocupă de studierea fenomenului și, astfel, ia legătura cu Jim Lorenzen, de la APRO, filiala din Tucson (Arizona). Acesta se asociază cu un alt faimos investigator și autor de cărți, colonelul de aviație în rezervă Wendelle C. Stevens, și amândoi îl vizitează pe Moody în ziua de 2 septembrie 1975. Vizitând împreună locul incidentului, Moody, un ins de peste 1,80 metri, bine făcut, veteran al războiului din Vietnam, la care a participat ca militar activ, într-o unitate specială, manifestă o teroare greu de descris; devine palid, tremură, clănțâne din dinți, respiră greu și abia poate vorbi.

Se încearcă o regresie prin autohipnoză, conform indicațiilor date de un medic din zonă – Dr. Abraham Goldman din El Paso. Pe moment însă, singura informație obținută este că, în timpul celor întâmplare la cariera de piatră, i s-a transmis că va uita totul, dar își va reaminti după câțva timp, la momentul potrivit.

În 13 noiembrie investigatorii primesc o scrisoare de la Moody, în care acesta anunță că i-au revenit, spontan, în minte o mulțime de detalii, din care poate reconstitui evenimentele petrecute în lacuna de o oră și jumătate din noaptea aceea. Urmează o nouă sesiune de investigații, condusă de Jim Lorenzen.

În rezumat, Moody își amintea că stătea, cu jumătate de șezut, pe scaunul șoferului; ușa mașinii era deschisă, iar un picior i se sprijinea pe pământ; încerca disperat să pornească motorul. Brusc, totul a fost învăluit într-o lumină puternică; o amorțeală puternică îi cuprinsese corpul. Din direcția navei se apropiau două sau trei făpturi de circa 1,50 metri, îmbrăcate cu niște salopete mulate, pe care nu se zărea nici un sistem de închidere. Nu umblau, ci alunecau plutind la mică înălțime deasupra solului. Moody încearcă să se închidă în mașină, dar nu este în stare.

Se vede apoi întins pe o masă, în interiorul navei. Era neputincios, de parcă ar fi fost beat mort. Una dintre micile făpturi părea să-l întrebe dacă mai e furios, dacă ar sări la bătaie în cazul în care i-ar da posibilitatea să se miște. Este întors pe burtă; cel care părea să fie șeful plimbă o vergea de-a lungul spinării și a picioarelor sale; îi spune că, deoarece s-a bătut înainte de a fi capturat și adus pe navă, acum trebuie să-l examineze, pentru a-i repara vătămrile căpătate cu această ocazie.

Fig. 2 Schiță a unui ocupant al OZN-ului, realizată de Chan Johnson după descrierea lui Charles Moody

Făpturile aveau capul de peste două ori mai voluminos decât al oamenilor; un cap complet chel, cu fruntea bombată, fața inexpressivă ca o mască, nasul și urechile minuscule, ochii rotunzi și ceva mai mari decât ai noștri, o gură fără buze (vezi fig. 2). Vorbeau, dar gura nu li se deschidea în acest timp. I s-au adresat lui Moody cu „Charles” și păreau să-i citească gândurile, deoarece îi răspundeau înainte ca el să pronunțe cu glas tare ceea ce avea de spus. Șeful sau „bătrânul” părea să i se adreseze lui Moody cu o superioritate tipic părintească, folosind expresii de genul „fiule” sau „copilul meu”.

I se arată nava care, dinăuntru, părea mult mai mare decât din afară. Între altele, își amintea de o coloană care trecea prin tavan și părea să fie axa navei discoidale. Coloana era înconjurată de trei vase de sticlă, în care se aflau niște cristale uriașe și alte dispozitive ciudate. Vizitatorii îi spun lui Moody că acestea sunt sursele de energie pentru propulsia vehiculului. Mai vede și o cutie neagră; întreabă ce este, dar i se răspunde să se lase păgubaș, deoarece nu ar fi niciodată în stare să înțeleagă.

I se spune că aceasta este doar o mică navă de patrulare, nava principală aflându-se la vreo 10000 de kilometri de suprafața Pământului, principiul său de propulsie fiind cu totul altul decât al discurilor care coboară la sol. *Ei* vin de pe o planetă a sistemului Betelgeuse – alpha Orionis – (de aici acel obsedant „beetle juice”) și sunt doar una dintre numeroasele specii ale unor civilizații avansate care colaborează pentru a studia Pământul. Se tem de agresivitatea oamenilor. Armele noastre nucleare, ba chiar și unele arme convenționale ar fi capabile să le distrugă navele. Radarele pământene interferează cu sistemele lor de ghidare, dereglându-le, ceea ce a provocat, în trecut, și accidente. Deci problema nu este dacă noi i-am accepta, ci dacă *Ei* ar fi dispuși să ne accepte. Totuși, treptat, poate în douăzeci de ani, vor intra într-o legătură mai strânsă cu noi, dar cu totul altfel decât ne imaginăm.

Vizitatorii îi lasă impresia lui Moody că nu aceasta este prima întâlnire dintre ei; pe de altă parte, la întrebarea dacă se vor mai vedea i se răspunde – poate. În cele din urmă, întreabă de ce tocmai pe el l-au răpit; i se spune că va înțelege cu timpul. Apoi unul dintre vizitatori îi pune palmele pe tâmpile și îi poruncește să uite totul, cu observația că își va aminti la momentul potrivit. În clipa următoare se vede la volanul mașinii, urmărind decolarea discului.

Peisajul rusesc

Întâlnirile cu ocupații unor OZN-uri nu reprezintă, desigur, un fenomen tipic american, chiar dacă în America numărul de asociații dedicate studierii

fenomenului, numărul de cazuri studiate cu o metodologie adecvată și numărul de lucrări consacrate acestor cazuri, sunt incomparabil mai mari.

Pentru a prezenta și un alt mod de percepție, vom reproduce, în continuare, câteva cazuri raportate din Rusia, care, chiar dacă nu par atât de spectaculoase, sunt în măsură să ne dea o imagine mai completă asupra amplitudinii fenomenului.

Așa cum scriu Vladimir Ajaja, directorul Comisiei pentru studiul fenomenelor paranormale a Societății de Radioelectronică și Telecomunicații din Moscova și E. Krușelnițki, în cartea *NLO Vokrug Nas* (1992), bioloaga S. M. Gainulina lucra la Institutul de Biofizică din *Pușcino*, oraș aflat la 100 de kilometri spre sud de Moscova. În noaptea de 2 spre 3 octombrie 1977 nu putea dormi și a ieșit pe balconul apartamentului, aflat la etajul nouă, cu perspectivă largă spre râul Oka. Vede apărând o sferă metalică incandescentă, care se oprește plutind la circa 300–400 de metri de blocul ei. Din sferă se desprind 15–20 de bastoane care se împrăștiu către diferite părți ale orașului. Trei dintre ele veneau zburând spre blocul lor. Când s-au apropiat, martora își dă seama că erau de fapt oameni zburători, îmbrăcați în haine militare. Fețele lor tinere erau rigide, lipsite de orice expresie. Unul dintre ei zboară spre balconul vecin; martora are pentru o clipă o spaimă ca nu cumva apariția să provoace scandal și-i face un semn. Zburătorul se oprește și coboară lângă ea. Zâmbește și i se adresează în rusește invitând-o la o discuție.

Gainulina considerase totdeauna fenomenul OZN o aiureală și nu fusese interesată niciodată de extraterestre. De data aceasta însă, își dă seama că este martoră la o întâlnire cu reprezentantul unei civilizații nepământene.

Femeia invită ciudatul musafir în casă. Acesta îi spune că poate vorbi limba în care se programează și poate lua orice înfățișare; întrucât venind încoace au văzut niște soldați în post, au luat chipul lor, dar, apoi, și-a dat seama că o altă înfățișare ar fi fost mai potrivită, drept pentru care va lua figura unui intelectual agreabil, de 45 de ani, cu ochelari. Cu ajutorul unui mic aparat pe care îl avea în mână era în stare să proiecteze în jur cele mai diferite peisaje, ca ilustrare pentru subiectele pe care le discutau. Se văd astfel, pe rând, ba în preistorie, ba pe o plantație de droguri într-o junglă, ba în mijlocul confruntărilor din Ulster etc. Rostul acestor demonstrații, spune vizitatorul, este studierea reacțiilor interlocutoarei.

Imaginile pe care le-au construit oamenii despre Universul în expansiune sau în contracție – spune el – sunt simple modele la nivelul puterii noastre de înțelegere, dar care sunt incorecte. El a venit, de pildă, de atât de departe, încât nici nu se poate explica prin terminologia de care dispune știința pământeană.

Fiind întrebat de ce nu iau legătura cu noi pe față, vizitatorul răspunde că *Ei* ne studiază de foarte multă vreme și sunt pe deplin lămurii privitor la noi, dar este foarte greu să stabilească relații complete cu noi. Îi derutează pulverizarea noastră în țărișoare care se războiesc între ele. În tot Universul nu există o debandadă asemănătoare. Dar ce e mai rău, moștenirea intunecată, animalică, din noi este încă foarte puternică. Oamenii sunt, fără excepție, niște ființe nedesăvârșite, cu o gândire greoaie și inefficientă. Deci, contactele pe față între civilizațiile extraterestre și noi sunt, deocamdată, excluse, din cauza agresivității oamenilor. În plus, știința pământeană, pentru comoditatea și liniștea sa, folosește toate pretextele imaginabile pentru a împiedica recunoașterea gesturilor de apropiere pe care civilizațiile extraterestre le-au făcut. Din toată murdăria în care zace, omenirea trebuie să găsească singură calea de ieșire.

Întrebat care va fi soarta civilizației pămâtenne, vizitatorul răspunde, evaziv, că oricum, *planeta* nu o să dispară. Părea că soarta omenirii nu-i preocupa prea mult. Nu înțeleg sentimentele de iubire și ură pe care le nutrim pentru semenii noștri și consideră că suntem robii unei țesături de iluzii cu care am fost indoctrinați de mici și din care nu putem scăpa. *Ei* consideră, de pildă, că actul reproducerii trebuie să fie o datorie, nu rodul unei pasiuni. Dar îi place să constate că unii oameni pun la inimă problemele planetei și ale omenirii în ansamblu.

Moartea, așa cum o înțelegem noi, este doar o reflectare a modului nostru de gândire nedesprins de animalic. Viața este veșnică, iar moartea nu este decât un proces în care noi dezbrăcăm o *haină biologică*, altfel spus, trecem dintr-o etapă biologică la următoarea.

Discuția fiind terminată, vizitatorul își ia zborul de pe bacon, se transformă, din nou, într-un baston, se întâlnește cu celelalte, care vin din diverse direcții, intră în sfera luminoasă, care, apoi, se topește în văzduh. În cursul întregii discuții, soțul și fiica ei dormeau în camerele de alături, fără să fi auzit ceva.

În zilele care au urmat, cazul a fost studiat și discutat în detaliu de investigatori OZN. S-a remarcat, între altele, lipsa de logică a unora dintre gesturile și afirmațiile vizitatorului. De pildă, *Ei* spun că ne cunosc foarte bine, dar în același timp simt nevoia să facă anchete sociologice între ne-specialiști, ocolind ceea ce știința pământeană le-ar putea pune la dispoziție prin studii deja publicate. Sau gândirea noastră „greoaie și inefficientă” nu se poate ridica la nivelul raționamentelor lor? Se pare că singura concluzie logică este că, în toate aceste întâlniri, *Ei* ne tratează ca pe niște copii, nu le pasă prea mult de lipsa de logică a răspunsurilor pe care ni le dau, mai importantă fiind respectarea condiției de neamestec în

evoluția noastră. Este bine ca ideea să fie reținută și pentru alte istorii similare care vor urma în această carte.

Ce poate spune un cititor sceptic la toate cele de mai sus? Se poate lesne presupune. Doar același cititor este confruntat cu o avalanșă de știri incredibile, majoritatea false ori scorneli, publicate mai ales în săptămânalele de divertisment dornice să-și rotunjească tirajul. Rog totuși distinsul cititor să-și amâne răspunsul și să fie de acord să mai examinăm împreună și un număr de alte cazuri din aceeași categorie, la fel de notorii, deși, probabil, mai șocante.

2. OAMENI MARCAȚI

OZN-uri cât un teren de fotbal blochează circulația pe autostrăzi la nord de New York. Oameni marcați și urmăriți toată viața de ființe venite de pe un alt tărâm. Răpiri multiple. Familii țință. Implanturi și cicatrice misterioase. Vindecări inexplicabile.

Cazurile din valea fluviului Hudson

La începutul anilor optzeci, pe lângă rapoartele izolate își fac loc tot mai mult observațiile de grup care semnalau apariții repetate ale unor OZN-uri spectaculoase. Un exemplu ilustrativ este cel al observațiilor din anii 1982–1987 de pe valea fluviului Hudson, imediat la nord de orașul New York. Aceste observații au fost sintetizate de astronomul Dr. J. Allen Hynek, probabil cel mai prestigios nume în studiul OZN-urilor, împreună cu Philip J. Imbrogno și Bob Pratt, în volumul *Night Siege – The Hudson Valley UFO Sightings* (1987).

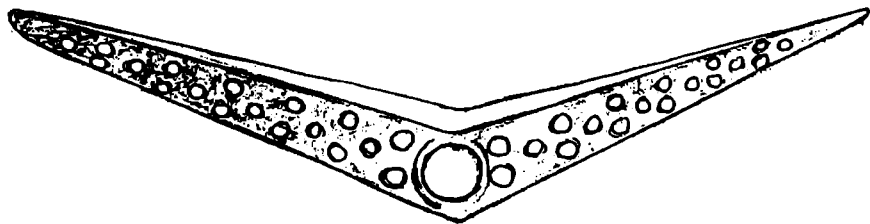

Fig. 3 Imaginea OZN-ului din 26 martie 1983 de pe valea fluviului Hudson, după descrierile mai multor martori

În cei cinci ani au fost adunate din această zonă, relativ mică, peste cinci mii de rapoarte; ele au fost reținute doar după ce au fost eliminate persoanele care nu prezentau toate garanțiile sau fenomenele descrise puteau fi explicate prin cauze cunoscute. Întrucât m-am mai oprit asupra lor, în detaliu, într-o lucrare anterioară, menționez aici doar câteva repere esențiale. În seara zilei de 17 martie 1983, un obiect în formă de V foarte deschis sau de bumerang (vezi fig. 3), cu anvergura de circa 50 de metri, plin de lumini multicolore, a staționat timp de 15–20 de minute deasupra autostrăzii I-84, la o înălțime apreciată la 10–20 de metri. Traficul s-a blocat, oamenii din automobile coborând să urmărească strania apariție. Peste o săptămână același obiect, sau unul identic, a produs o busculadă pe șoseaua Taconic Parkway plutind fără zgomot, emițând din când în când un fascicul luminos către o mașină sau alta. Unii au afirmat că dimensiunile sale erau cele ale unui portavion, alții că era un oraș zburător. OZN-ul avea proprietatea de a apare la orizont ca, apoi, aproape instantaneu, să fie deasupra ta, ori să stea nemișcat în aer chiar și la rafale de vânt de 50 de kilometri pe oră, ceea ce a exclus explicațiile avansate în grabă: dirijabil, formație de avioane ușoare etc. De altfel, în ciuda unor cercetări asidue, nu s-a găsit nici un dirijabil în zonă și de pe nici un aeroport nu decolaseră avioane ușoare în timpul observațiilor. Un premiu de 1000 de dolari, oferit celui care va demonstra originea pământeană a aparițiilor, a rămas neatins.

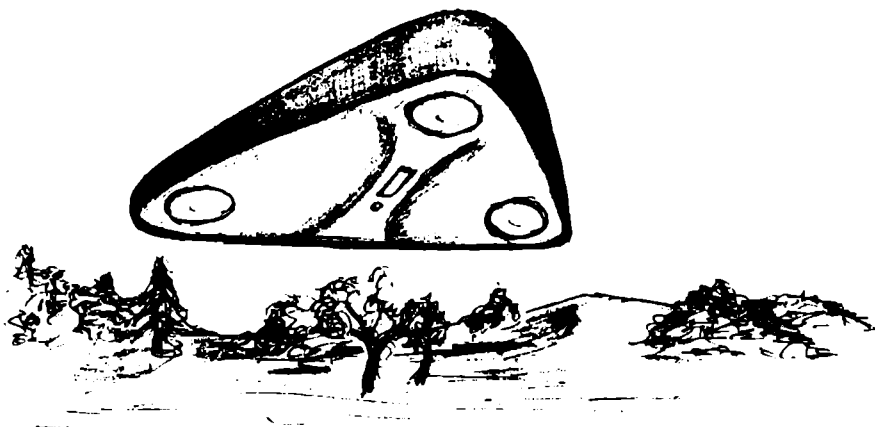

Fig. 4 Tip de OZN triunghiular, semnalat în Belgia în perioada 1989–1991, reconstituit după descrierea făcută de numeroși martori

În noaptea de 24 iulie 1984, un OZN, având forma unui cornet de înghețată, mare „cât trei terenuri de fotbal“, împodobit cu opt lumini orbitoare, a plutit aproape un sfert de oră deasupra complexului de reactoare nucleare de la Indian Point, pe malul fluviului Hudson, într-un spațiu total interzis zborurilor. Între timp s-au blocat sistemul de alarmă și calculatoarele care controlau securitatea și comunicațiile complexului.

Din octombrie 1985 în rapoarte a început să predomină un grup de șase lumini, formând un hexagon care se rotea ca un carusel de bălci, sau, mai rar, o formă de cruce luminoasă (vezi fig. 4). Ele au fost înregistrate pe numeroase fotografii și filme video, autentificate prin cele mai sofisticate procedee.

Dar, pe valea fluviului Hudson s-au petrecut, în această perioadă, și lucruri mai stranii, de pildă „lacune în timp“ acuzate de persoane sau de grupuri. Prin regresie hipnotică, acestea s-au dovedit răpiri, incluzând clasicele examinări, efectuate de indivizi înalți de 1,60–1,65 metri, îmbrăcați în salopete negre, având capete mari, gura doar o tăietură, indivizi care declarau că vin de pe o planetă îndepărtată, într-o misiune științifică pașnică, vizând examinarea oamenilor din zonă.

Cazul Whitley Strieber

Dintre cazurile care includ întâlniri de gradul IV din zona fluviului Hudson, fără îndoială, cel mai notoriu este cel al scriitorului **Whitley Strieber**, cunoscut autor al mai multor cărți de succes. Cazul a fost descris, în detaliu, în lucrările sale autobiografice (cu mențiunea expresă *nonfiction*) intitulate: *Communion: A True Story* (1987) și *Transformation: The Breakthrough* (1988), devenite best-sellers pe piața americană și traduse în mai multe limbi.

Povestea începe în noaptea de 26 decembrie 1985 în casa de vacanță a scriitorului, aflată într-o zonă deluroasă a statului New York, unde acesta se retrăgea frecvent cu soția sa, Anne și fiul lor Andrew, atunci în vârstă de șapte ani. În ciuda faptului că își luase în ultimul timp (fără să știe prea bine de ce) numeroase precauții, montând sisteme de alarmă, încuietori etc., se trezește în miez de noapte cu sentimentul că în casă a pătruns cineva. Aude zgomote în camera de zi; merge până acolo pe întuneric fără să descopere, însă, nimic. Se întoarce în pat, dar nu apucă să se culce că zărește în ușă o figură care pare că-l spionează. Arătarea, înaltă de vreo 1–1,10 metri, purta pe cap un soi de pălărie cu boruri largi. Ochii îi erau adânciți în două orbite imense, întunecate, iar gura, cu colțurile întoarse în jos, se rotunjea uneori în formă de „o“. Pieptul părea acoperit de o platoșă formată din cercuri concentrice. Următorul detaliu de care scrii-

torul și-a putut aduce aminte, ulterior, a fost faptul că era paralizat, întins la orizontală, gol pușcă, iar cineva îl transporta pe sus în afara casei. La început, ajung într-o adâncitură a solului din pădurea învecinată, unde îl examinează două arătări. Apoi se simte ridicat foarte sus, plutind deasupra copacilor, și se trezește într-o cămăruță rotundă și cu aspect murdar.

Este întins pe un soi de banchetă. Simte o groază animalică pe care, însă, nefiind în stare să se miște, nu și-o poate exterioriza. Apucă, totuși, să observe unele detalii în jur, între care un soi de ochi mare de sticlă în tavan. Își pune problema dacă nu cumva este victima unei intoxicații cu un halucinogen, totul nefiind decât un vis delirant. La un moment dat își dă seama că poate să clipească și, chiar, să-și miște capul, dar nu mai mult.

Ființele din jur scot dintr-o cutie un ac subțire cât un fir de păr și îi spun că vor să i-l introducă în creier. Cuprins de teroare, începe să țipe. Una dintre arătări, despre care nu știe nici el de ce, dar presupune că trebuie să fie femeie, îl întreabă: „cum să facem să nu mai țipi?” la care Strieber se pomenește dând un răspuns al cărui absurd îl surprinde chiar și pe el – „lasă-mă să te miros”. Făptura acceptă punându-i palma în dreptul feței. Era un miros neuman, ca de carton, dar mirosul a ceva viu și, mai ales, un miros real, inconfundabil, de neconceput într-o stare de vis. Apoi își amintește, parcă, de o altă cameră (sau tot aceea, dar transformată?), în care era pregătit ca pentru a fi operat. Își mai aduce aminte că era înconjurat de un alt tip de indivizi, care, la un moment dat, i-au introdus în rect un aparat urât, legat de tot felul de fire, apoi i-au făcut o incizie la un deget. În rest nimic, doar trezirea, dimineața următoare, în patul său.

Recapitulând, ulterior, aceste întâmplări, își va aminti că a văzut laolaltă patru tipuri de arătări: (1) cu înfățișare de roboței, de felul celui văzut în dormitor, (2) indivizi scunzi, cu fețe late, de nuanță cenușiu-albăstruie, cu ochii adânciți în orbite, nas cârn și gura mare, întrucâtva umană, (3) cu o înfățișare foarte puțin asemănătoare oamenilor, înălțimea de vreo 1,5 metri, alură fină, ochi negri, lungueți și proeminenți, cu o strălucire magnetică, nasul și gura abia schițate și (4) niște „bondoci” cu capul asemănător tipului precedent, dar ceva mai scunzi și cu ochii negri, rotunzi ca niște nasturi. Cei din a doua categorie păreau a fi un soi de lucrători prezenți peste tot, pe când celelalte tipuri apăreau numai în anumite locuri și împrejurări.

Când Strieber s-a trezit a doua zi dimineața în patul său, nu-și amintea pe moment nimic, dar era frânt de oboseală. Toată ziua următoare a fost obsedat de imaginea unei bufnițe care i se pare că l-ar fi privit în noaptea precedentă prin fereastră. În zilele următoare s-a simțit rău. Nu reușea să se concentreze asupra lucrului pe care-l avea și a făcut, la un moment dat, și o stare febrilă. Simțea dureri în diverse părți ale corpului fără să le poată explica originea. Îl obseda prezența unor obiecte care, înainte, îl lăsau indiferent.

Încet-încet, în săptămânile care urmează, îi revin în memorie detaliile „răpirii”; pe măsură ce-și amintește aceste detalii, Whitley este tot mai convins că e pe cale să-și piardă mințile. Înainte nu fusese cătuși de puțin interesat de OZN-uri, considerând că este un subiect la care savanții au dat, fără îndoială, răspunsul cel mai adecvat. Acum află din ziare că, în jurul datei cu pricina, în regiunea în care își avea casa de vacanță, fuseseră semnalate obiecte zburătoare stranii. Una dintre observații a fost făcută chiar de vecinul său, fost aviator, împreună cu membrii familiei sale. După declarațiile lor fusese ceva „enorm”, acoperit cu lumini, aparent dintr-o singură bucată, care a staționat cincisprezece minute deasupra unei șosele aflată la vreo opt kilometri de casele lor. Începe să se documenteze asupra subiectului. Află de cercetările făcute în regiune de Philip Imbrogno de care aminteam mai sus. Află, în sfârșit, că au existat și alții care afirmă că au suferit răpiri similare.

Se hotărăște să se adreseze unei autorități în domeniu și se oprește asupra lui Budd Hopkins care, ca și Whitley, locuia la New York, și chiar foarte aproape de apartamentul său. Budd, după ce îl ascultă, îl întreabă dacă nu-și mai amintește să fi trecut cumva și altă dată printr-o experiență similară. Brusc, Strieber își dă seama că și în noaptea de 4 octombrie 1985, în aceeași casă de vacanță, s-au întâmplat o mulțime de lucruri stranii, care i-au ieșit, între timp, din minte; în plus, în noaptea aceea se aflau cu el și alte persoane, care ar fi putut atesta veridicitatea amintirilor sale.

În această primă noapte de week-end din octombrie fusese o ceață deasă. La casa de vacanță, în afara celor trei din familia Strieber, mai veniseră și doi vechi prieteni, amândoi scriitori publicați: Annie Gottlieb și Iacob Săndulescu, român emigrat la sfârșitul anilor patruzeci din U.R.S.S., unde fusese deportat la muncă în Donbas. După o cină ușoară la un restaurant se instalează în casa de vacanță și se culcă destul de devreme.

După două sau trei ore de somn, Whitley se trezește brusc și vede cu groază, prin ușa deschisă a dormitorului, o lumină albastră, puternică, proiectată pe tavanul camerei de zi. În fața acestei camere era o prispă acoperită, dincolo de care urca o pantă. Lumina nu putea veni, deci, de la nici un fel de sursă obișnuită: far de automobil, felinar, lanternă etc.; în plus, era mult prea puternică și se mișca... Strieber ajunge la strania concluzie că a luat foc coșul căminului și poate, chiar, și acoperișul, dar reacția următoare este paradoxală – adoarme la loc.

Se trezește peste câțva timp la o bubuitură puternică. Soția lui, ca și copilul care dormea în camera de alături, încep să țipe. Lumina învăluia, deja, toată casa. Strieber se scoală, decis să coboare în camera de zi, convins că din cauza indolenței sale incendiul s-a întins. În timp ce este pe scară lumina se stinge, însă, brusc. Se întâlnește cu Săndulescu, trezit

și el, îl liniștește spunându-i că nu s-a întâmplat nimic, își liniștește apoi și copilul și, după ce se convinge că n-a fost nici un incendiu, se duce să se culce. A doua zi incidentul este aproape uitat; musafirii se plâng doar că au fost deranjați la un moment dat de o lumină.

Peste o săptămână, Strieber începe să fie, însă, obsedat de o imagine care îi răsare tot timpul în memorie – un obiect enorm, luminos, ca un uriaș cristal șlefuit, înalt, însă, de mai multe zeci de metri, plutind nemișcat deasupra casei sale. Începe să fie din ce în ce mai convins că văzuse aievea această imagine în noaptea cu pricina.

La sugestia lui Budd Hopkins, Strieber acceptă să se supună unor ședințe de *regresie hipnotică*. Ședințele au fost conduse de Donald F. Klein, doctor în medicină, director de cercetări la New York State Psychiatric Institute, care avea la activ și alte cazuri similare. S-a aflat că în noaptea de 5 octombrie taințele, până atunci ferecate, ale memoriei sale înregistraseră vizita unei făpturi cu creștetul chel, ochii imenși și oblici, ca de pisică, având puterea de a induce imagini și sunete în mintea martorului prin atingerea capului său cu o riglă cu vârf argintiu.

În ședințe ulterioare se obțin detalii suplimentare despre răpirea din 26 decembrie. Revenind la presupusa introducere a aceluia în creier, își va reaminti că întreaga „operație” s-a realizat printr-o simplă lovitură, un *bang* în ceafă și atâtă tot. Întrebând „cu ce drept îmi faceți aceasta?” i se răspunde „noi avem acest drept”, iar la întrebarea „de ce mie?” i se răspunde „pentru că tu ești cel ales”.

Whitley o convinge pe soția sa, Anne, că unele întâmplări ciudate din ultimul timp se datoresc faptului că „există o prezență ne-umană amestecată în viața noastră” și că, pentru a lămuri despre ce este vorba, ar trebui să se supună și ea la regresie hipnotică. Pentru a exclude posibilitatea unei sugestii involuntare, se adresează altui psihiatru – Dr. Robert Naiman. În ciuda faptului că există episoade întinse de care nu-și poate aduce aminte în nici un fel, ies la iveală câteva elemente tulburătoare. Anne afirmă la un moment dat că Whitley dispare uneori noaptea din pat pentru un timp; ea era convinsă că merge să doarmă cu copilul sau că lucrează (Strieber în schimb nu-și aduce aminte să se fi întâmplat așa ceva). În noaptea de 5 octombrie, când copilul a început să țipe, Anne a auzit o voce feminină liniștindu-l; a crezut că este prietena ei Annie (care însă în noaptea aceea nu a ieșit din camera ei) și s-a simțit un pic geloasă zicând că, iată, de copilul ei se ocupă altcineva. Întrebată de hipnotizator de ce nu a coborât ea să vadă ce-i cu copilul, Anne răspunde că era ca o interdicție, așa cum se întâmpla în copilărie, când *mama* ei îi spunea să stea pe loc, să nu plece din pat.

Se rememorează și o altă întâmplare, din 1982, când un omuleț alb, înalt cam de un metru, i-a dat târcoale copilului lor în timpul nopții, pocnindu-l cu pumnul în stomac, sperându-l îngrozitor. Informațiile au fost confirmate chiar de copil, care, rugat fiind să-și povestească *visele* cele mai ciudate, descrie detalii ale unor aparente „răpiri”. Dacă ar fi să acceptăm ca adevărate aceste istorii, rezultă că există situații în care misterioasele entități exercită un control repetat nu doar asupra unor indivizi izolați, ci asupra unor întregi familii. În cazul lui Anne nu au reieșit elemente care să sugereze că ar fi fost răpită vreodată, dar au existat, aparent, suficiente dovezi că i s-a impus un anumit rol, fie și numai acela de a accepta situația așa cum era.

Interogarea celor doi prieteni care au dormit la ei în 5 octombrie confirmă și ea apariția unor fenomene stranii: lumini, zgomote, voci. În urma tuturor acestor confruntări, Strieber începe să spere că, poate, totuși nu este nebun...

De un mare ajutor îi este și întâlnirea organizată de Budd Hopkins cu alte nouă persoane din New York, care avuseseră experiențe similare cu ale sale. Constată că nici una nu-și amintește cu plăcere cele întâmplate și nici nu îi vine la îndemână să accepte cele trăite. Aproape toți manifestau o anxietate permanentă, cu efecte negative asupra randamentului lor profesional. Cei mai mulți au avut prima lor experiență în jurul vârstei de 4–5 ani. Unii au impresia că sunt urmăriți permanent, că li se întâmplă lucruri stranii: apar lumini pe pereți, li se aprinde sau li se stinge în mod spontan televizorul, lumina etc. Practic toți au recurs la regresia hipnotică. Dacă înainte de această răscolire a amintirilor cei mai mulți au simțit o oarecare iubire sau loialitate față de imaginea cețoasă a arătărilor implicate în întâmplările prin care au trecut, după revelarea tuturor detaliilor acest sentiment s-a transformat, de regulă, într-unui de furie sau, chiar, de revoltă. Una dintre ideile insolite emise în cursul acestei discuții a fost că „umanoi-zii” par mai degrabă niște roboți sau niște vietăți simple, trase la copiator, acționând în cadrul unei discipline ierarhice de o extremă severitate, ca și cum ar fi fost părți ale unui singur individ colectiv. De asemenea, mai mulți martori au avut impresia că *arătările manifestau față de pământeni o teamă vecină cu panica*. Această teamă s-ar datora, după Strieber, faptului că oamenii, spre deosebire de arătările în cauză, sunt imprevizibili, independenți, nesupuși decât în mică măsură ierarhiilor, păstrându-și individualitatea și libertatea de decizie. Arătările par să nu priceapă nici traumele pe care le produce îngrădirea, fie și parțială, a libertății celor răpiți.

Din memoria sa stimulată de ședințele de regresie hipnotică, ies la iveală mai târziu, spontan, și alte amintiri îngropate, despre evenimente mult mai vechi. Fără a mai recurge la hipnoză, care, după răscolirea brutală a

vechilor depozite, nu mai reprezenta un instrument demn de încredere, Whitley își aduce aminte că primele episoade bizare din viața sa datează chiar din 1947, când avea doi ani, era în casa bunicilor din San Antonio (Texas) și se pare că a fost răpit mai multe ore. Apoi din 1951 când, contractând o boală ciudată, a trebuit să lipsească mai mult timp de la școală. Atunci a început să frecventeze, cumva într-o viață paralelă, un „cerc de copii“, cu zece—doisprezece membri, organizat de „vizitatori“ undeva pe un alt tărâm, parcă într-o încăpere subterană rotundă, loc unde s-a întors apoi frecvent în anii care au urmat. Un alt episod de răpire s-a consumat, se pare, când avea nouă ani. Un episod traumatizant, la care aparent au participat mai mulți inși din tipul „lucrători scunzi“, a avut loc în 1957, când Whitley avea 12 ani și era în tren la Austin (Texas) ș.a.m.d. Ajunge la incomoda concluzie că întreaga sa viață fusese „marcat“ și urmărit, mai mult sau mai puțin discret...

Una dintre cele mai bizare amintiri, ieșite la lumină fără hipnoză, se leagă de vara anului 1968 când, într-o vacanță de student, pleacă singur din Londra într-o excursie mai lungă prin Europa. O parte din excursie îi era imposibil să și-o mai reamintească altfel decât fragmentar și fără o înlănțuire logică. Se vede, astfel, primind parcă un bilet al companiei *Egyptair*, apoi zburând într-un avion bizar și zgomotos în care membrii echipajului seamănă în mod straniu cu cei de „tipul 2“ din episodul din decembrie 1986. I se face rău și, ca remediu, o „stewardesă“ îi picură pe limbă trei picături dintr-un lichid foarte amar.

Urmează o călătorie într-un mare deșert; pe o stâncă, la marginea unei oaze, se înalță o zidire atât de veche încât, parcă, se contopește cu roca. I se spune că este o *universitate veche de un milion de ani*. Whitley întreabă dacă e vorba de niște ruine; i se răspunde că nu, doar că savanții de acolo nu sunt pricepuți în întreținerea clădirii. Nu i se permite să intre în universitate, deoarece doi indivizi cu ochi negri, imenși, migdalați, spun că „încă nu e pregătit“ pentru asta. Este obligat să petreacă un timp alături, într-o clădire de lut, într-o încăpere fără nici un mobilier. Urmează fragmente de amintiri la fel de bizare, luate parcă din lumea visurilor. Șirul acestor amintiri se termină curând, după ce i se oferă să muște dintr-un fruct îngrozitor de amar.

Află abia mai târziu, cu surprindere, citind o carte a lui Jacques Valiée, că, în vechile legende, călătoriile în *Magonia*, țara zânelor, începeau adesea picurând trei stropi dintr-un lichid fermecat, pe cap ori pe față. Iar în multe tradiții, printre care și cea greacă, *dacă cineva se întorcea din țara morților*, înainte era pus să mănânce sau bea o substanță amară care aducea uitarea...

În 1986 și începutul lui 1987, după ce predase la tipar cartea *Commun-ion*, Strieber trece printr-o serie de alte experiențe bizare. Se pomenește

Într-o noapte dus de mâini de două făpturi mărunte în interiorul unei structuri, care i se pare că posedă, ea însăși, conștiință; ajunge într-o cameră plină de făpturi aproape translucide, ca niște cadavre, care îl supun unui interogatoriu asupra cauzelor prăbușirii Imperiului Britanic, luându-i, apoi, peste picior erudiția. El își explică întâmplarea ca pe o lecție de exorcizare a ideilor despre imperiile galactice, dar și a celor despre moarte. Are și câteva experiențe de tip *out-of-body*, în care se vede ieșind din el însuși, trecând prin zidul casei și plutind deasupra împrejurimilor și, chiar, reușind să apară pentru un moment în ușa unei persoane care îl recunoaște. Apar, în diverse situații, *pisici* cu înfățișare ciudată care nu aveau ce căuta acolo. Se ivesc sub geamul său lupi, deși această specie a dispărut din regiune de sute de ani etc.

În 23 decembrie 1986, noaptea la ora trei, în timp ce restul familiei doarme atât de adânc încât nimeni nu poate fi trezit, o ființă cu aspect de insectă uriașă apare în dormitorul său și îl conduce, într-un mod neînțeles, *unde* într-o cameră în care îl așteaptă patru persoane, cu înfățișare mai mult sau mai puțin obișnuită, omenească. Strieber li se plânge de teroarea inumană pe care o simte ori de câte ori iese noaptea în grădina propriei case de vacanță și îi roagă să-l scape de ea; i se răspunde că este foarte greu; apoi i se aplică un soi de ștampilă pe gât, urma căreia o va regăsi a doua zi dimineața sub forma unei gâlme roșii.

În ianuarie 1987, un prieten al lui Strieber, editorul Bruce Lee, împreună cu soția, erau într-o librărie din Manhattan. La un moment dat văd intrând două persoane, aparent un bărbat și o femeie, cam de 1,50 metri înălțime, încotoșmănați până la nerecunoaștere și purtând ochelari negri cu lentile enorme. Perechea merge direct la etajera pe care era volumul *Communion*, foarte proaspăt în librării și, încă, insuficient mediatizat. Apropiindu-se de ei, Bruce îi aude făcând, cu umor și deferență, diverse comentarii în timp ce citeau un exemplar, foarte rapid, aparent însă pagină cu pagină: „oh, dar asta a înțeles-o greșit!” sau „nu a fost așa!” etc. Bruce se apropie mai mult și, prezentându-se ca asociat al editorului cărții, îi în-treabă dacă au de făcut vreo observație în legătură cu volumul. I se răspunde doar cu o privire, pe care cel în cauză a caracterizat-o drept cea a unui câine în momentul în care sare să te muște. Nu-i rămâne decât să se îndepărteze cât mai repede. Era ceva în neregulă: ca fost corespondent pentru *Newsweek* și *Reader's Digest*, Bruce era un obișnuit al Casei Albe, Capitolului, Pentagonului sau Departamentului de Stat. Știa foarte bine cum să abordeze pe cineva; niciodată nu avusese parte de o asemenea reacție. Pentru a nu fi acuzat că exagerează în scop publicitar, el consimte să fie testat cu întreaga poveste la detectorul de minciuni și trece testul. Și aceasta nu a fost singura istorie ciudată în legătură cu volumul menționat.

Bogăția întâmplărilor redată în cele două cărți este, evident, imposibil de rezumat păstrând aerul de autentic și de credibilitate pe care-l dau numărările amănunte, întrebări, referiri menite să facă mai palpabile toate bizareriile descrise. Totuși, cititorul sceptic ar putea păstra, încă, după citirea lor, anumite rezerve. Probabil, cel mai sceptic dintre cercetătorii fenomenului OZN este Philip J. Klass, convins că se va dovedi, o dată și o dată, că toate semnalările sunt doar fenomene naturale, încă insuficient cunoscute sau rodul unor activități omenești. După citirea cărții *Communion*, explicația lui a fost că nu se îndoiește că autorul este sincer în istorisirile sale, atâta doar că, probabil, nu este pe deplin sănătos, sugerând că ar avea o epilepsie localizată în lobul temporal, boală care produce halucinații. Evident, el nu a fost singurul care a avansat astfel de ipoteze.

Drept urmare, în *Communion* a fost reprodus certificatul medical prin care psihiatrul Dr. Donald F. Klein constată că Strieber nu suferă de nici un fel de boli psihice, ca de altfel și certificatul de la detectorul de minciuni, cu evaluarea răspunsurilor date la un lung șir de întrebări; în *Transformation* autorul aduce dovezi ale trecerii unui alt asemenea test, efectuat de *Polygraph Security Services* din Londra, la cererea și pe spezele binecunoscutei companii BBC. În plus, a fost testată casa de vacanță pentru eventuale substanțe poluante, potențial halucinogene, în apă, aer etc., răspunsul fiind negativ.

La 6 decembrie 1986, Whitley a fost examinat la lobul temporal, pentru eventualitatea unei epilepsii, cu electroencefalograme incluzând folosirea electrozilor nazofaringieni și a somnului indus. Testul a fost repetat de mai multe ori, cu același răspuns negativ. La un alt spital, Whitley a fost supus unor examinări cu tomograful axial computerizat și cu scannerul cu rezonanță magnetică. Acesta din urmă este capabil să producă imagini deosebit de fine. Toate rezultatele au fost normale, cu excepția unor așa-zise „obiecte strălucitoare necunoscute”, evidențiate în substanța albă din lobii frontali, bilateral, ca și în regiunea temporo-parietală stângă. Astfel de puncte sunt semnalate uneori în creierul persoanelor normale, fiind atribuibile unor mici scleroze, traume, cicatrice cauzate de parazitoze etc. În cazul lui Strieber aceste explicații au fost, pe rând, excluse. Să fie oare în legătură cu aparentele intervenții una din 26 decembrie 1985, realizată în spatele urechii drepte, cealaltă din martie 1986 la rădăcina nării stângi? Rezoluția aparatelor actuale este insuficientă pentru ca să se poată răspunde ferm la o astfel de întrebare.

Strieber a mai trecut și o serie de teste psihologice, în principal de personalitate care au relevat, e drept, stres și oboseală, dar altminteri nimic altceva decât ceea ce știa și el: o persoană integrată normal, cu inteligență

peste medie și abilități verbale foarte dezvoltate. Rămâne, în consecință, convins că îndărătul tuturor întâmplărilor, chiar dacă nu totul a fost perfect redat, se află totuși un *necunoscut* autentic și foarte important.

Cazurile din Gulf Breeze

Printre întâmplările care au modelat imaginea fenomenului OZN în mintea americanilor anilor nouăzeci, și chiar a unui public mult mai larg, au fost și cele de la *Gulf Breeze*, un orașel liniștit, cu case răspândite într-un soi de parc imens, având 6000 de locuitori, în bună parte pensionari. Orașelul, care după întâmplările reproduse mai jos, a devenit un fel de Mecca al pasionaților de OZN-uri, este situat în vestul statului Florida, S.U.A., la capătul unei lungi peninsule-grind în golful Pensacola, care se deschide în nordul Golfului Mexic.

Încă de la începutul anului 1987, au sosit rapoarte sporadice privind OZN-uri văzute în zonă. Adevărata istorie începe, însă, în ziua de *11 noiembrie 1987*, când soția unui ofițer de marină pensionat vede plutind o alcătuire din care cobora o rază albastră. Ea a fost doar prima care a raportat strania apariție; au urmat alți șase care, în mod independent, au raportat și ei, în scris, lucruri asemănătoare. Al patrulea dintre aceste rapoarte era, însă, puțin mai altfel...

Eroul întâmplării a fost **Ed Walters**, 41 de ani, proiectant și antreprenor de construcții, un ins prosper și foarte prins de meseria lui, mai degrabă conservator, până atunci câtuși de puțin preocupat de OZN-uri, extratereștri sau de popularitate. În ziua cu pricina, pe înserat, în timp ce stătea singur în biroul amenajat în vila sa, zărește o lumină stranie strecurându-se printre crengile pinilor. Ieșind din casă, vede plutind, la câțiva zeci de metri deasupra solului, un vehicul cilindric (semănând cu o tobă), luminos, gri-albăstrui, mai bombat la mijloc, cu diametrul apreciat la zece metri (ulterior s-au avansat valori de circa 4-5 metri), cu un moț luminos în vârf și un cerc cu diametrul de aproximativ cinci metri la bază, în interiorul căreia pulsa o lumină puternică. Jur împrejurul straniului obiect, dispuse regulat, se zăreau lumini și două rânduri de pete întunecate pătrate, posibil hublouri. Absolut nici un sunet nu însoțea înfricoșătoarea apariție.

Convins că nu va fi crezut, Ed intră în casă, ia aparatul său Polaroid, pe care-l folosea cu regularitate pe șantierele de construcții, face patru fotografii, după care reîncarcă aparatul și mai apucă să facă o fotografie. Brusc, o rază albastră țâșnește din vehicul izbindu-l și ținându-l locului. Nu se poate nici mișca, nici respira; aude în minte tot soiul de voci; una pare să-i spună „nu vrem să-ți facem nici un rău“, alta încearcă să-l calmeze. Între timp constată că raza albastră l-a „prins“ cumva, încercând să-l

ridice de la pământ. Ajunge la un moment dat să plutească la o înălțime de peste un metru. Simte că se sufocă. În jur nu era nici un martor. Alte voci, amalgamate peste halucinații vizuale, între care o carte cu imagini de câini, se suprapun zbaterilor și țipetelor sale să fie lăsat în pace. Dintr-o dată strânsoarea slăbește și Ed cade la pământ, în genunchi. Până să se ridice OZN-ul dispăruse. Cele cinci fotografii erau însă acolo, dezvoltate, împrăștiate pe sol, semn că n-a avut doar simple vedenii.

Peste puțin timp se întoarce din oraș *Frances*, soția lui; examinează împreună imaginile, care deși nu arătau toate detaliile pe care le văzuse Ed cu ochiul liber, erau destul de bune. Cad amândoi de acord că e mai bine să nu la arate și altora, nici măcar celor doi copii ai lor, care la ora aceea nu se întorseseră, încă, de la școală. Ed este convins că dacă ar proceda altfel, va fi considerat pe viitor „constructorul acela nebun care a văzut OZN-uri”, ceea ce i-ar prejudicia atât afacerile, cât și reputația foarte bună pe care o avea în comunitatea locală. În plus, copiii lor ar avea precis de suferit din partea colegilor care, de regulă, nu omit să sancționeze cu mici răutăți astfel de istorii. Mai târziu, însă, încep să-și pună și alt soi de întrebări – nu cumva strania apariție poate reprezenta un pericol în viitor? Nu cumva ar trebui preveniți părinții, copiii, deci nu cumva ar fi mai bine să-și alerteze într-un fel concetățenii? După mai multe deliberări, se hotărăsc ca Ed să meargă la Duane Cook, editorul săptămânalului local *Sentinel*. Îi va spune acestuia că are cunoștință despre o istorie întâmplată unui prieten al său, numit convențional „domnul X”, care, vrând să-și păstreze anonimatul, i-a încredințat fotografiile și istorisirea pățaniei. Editorul acceptă publicarea, iar reacția cititorilor este de la început pozitivă.

În ziua de 20 noiembrie după amiază Ed „aude” brusc, cu urechile minții, un zumzet din ce în ce mai puternic, venind parcă dindărătul jumătății drepte a frunții. Își pune problema dacă nu cumva e bolnav; dintr-o dată zumzetul încetează și este înlocuit printr-o conversație îndepărtată, într-o limbă de neînțeles, parcă africană. Încearcă să răspundă cumva „intrușilor”, injurându-i, dându-le de înțeles că știe că sunt aceiași cu cei ce l-au bruscă cu nouă zile în urmă. Chiar ia aparatul de fotografiat și iese în grădină, așteptând. La un moment dat apare, într-adevăr, o lumină, care crește vertiginos. Ridică aparatul și aude, dintr-o dată, în minte, în engleză, o voce spunând „nu fă asta”, apoi o altă voce „te rog nu...” și o a treia, în spaniolă, „los fotos son prohibido”. Din nou primele voci îl invită să avanseze, să nu-i fie teamă deoarece vor să-i facă „doar câteva teste”, care nu-i vor face nici un rău. Walters reușește, în timpul „conversației”, să facă patru clișee. În același timp are și o seamă de vedenii induse mental, își zice el, în scop experimental. La un moment dat se întreabă iritat cu ce drept este tratat astfel; răspunsul vine imediat – *noi avem*

dreptul să facem asta. După a patra fotografie obiectul se apropie brusc, apoi îfâșnește în sus, dispărând în câteva clipe. Ultimul mesaj pe care Ed îl recepționează este „vom reveni...”.

În noaptea de 2 decembrie 1987, este trezit din somn de voci pe care le aude în minte, în limba spaniolă. Walters a petrecut mai mulți ani în țări din America Centrală și se descurca binișor în această limbă. Eroul nostru înțelege că OZN-ul cu pricina este din nou pe aproape; în prima clipă se gândește să sune poliția locală, unde cunoștea bine câțiva ofițeri, renunță însă din teamă de ridicol. Ia în mână stângă pistolul, încărcat, iar în dreapta aparatul de fotografiat; iese în grădină să scruteze cerul. În scurt timp aude un zumzet puternic îndărătul frunții și vede, într-adevăr, OZN-ul cunoscut coborînd până foarte aproape de sol, în fundul grădinii. Ascunzându-se după niște paravane, Ed încearcă să se apropie de obiect făcând și o fotografie. Soția lui, trezită între timp din somn, asistă la scenă, văzând și ea, pentru prima dată, straniul obiect. Peste puțin timp OZN-ul dispare, iar cei doi încearcă să-și reinnoade somnul întrerupt. La ora 3.30 Walters se trezește din nou la lătratul câinelui. Din dormitor, o ușă, aproape complet din sticlă, dădea direct spre o verandă deschisă către grădină. De partea cealaltă a acestei uși Ed zărește un omuleț înalt cam de 1,20 metri, îmbrăcat cu un soi de armură, sau, mai degrabă, în niște cutii dreptunghiulare, gri închis, care nu-i ascundeau, însă, ochii negri, imenși, ca de lăcustă, scrutători și cu o expresie aproape tristă. Arătarea ținea în mână o baghetă argintie, ca o rază de energie solidificată. Distanța era de cel mult 4-5 metri. Walters, sub privirile îngrozite ale soției, se repede să captureze creatura. Nu face însă nici doi pași pe verandă și este izbit de „raza albastră” venită de la OZN-ul care se află deasupra. Rămâne ținut locului, incapabil să mai facă vreo mișcare. Omulețul se îndepărtează fără grabă. Ed scapă din strânsoare, fiind tras înapoi în casă de soție. Are, încă, tăria să meargă după aparatul de fotografiat și să facă un nou clișeu cu OZN-ul. Răscolesc apoi îngroziți toată casa, ca nu cumva să mai fi rămas pe undeva vreun intrus. Între timp OZN-ul dispare. A doua zi dimineața au surpriza să audă, la postul local de televiziune, că mai mulți localnici au zărit un OZN în cartierul lor. De altfel obiectul fusese semnalat și de alții în ultimele săptămâni.

Cazul, devenind tot mai intens mediatizat, intră în sfera de interes a asociației MUFON (*Mutual UFO Network*), dedicată cercetării fenomenului OZN, care trimite discret un investigator la Gulf Breeze. Acesta, pe nume Robert E. Reid, identifică locurile de unde au fost făcute fotografiile date publicității și începe să suspecteze că „domnul X” este una și aceeași persoană cu Ed Walters. Desigur, prima ipoteză a fost că, probabil, totul e o farsă, o contrafacere bine realizată de către cineva avid de publicitate. Pe măsură, însă, ce investigatorul stă de vorbă cu mai mulți martori și se fa-

miliarizează cu detaliile fotografiilor, pe care le văzuse până atunci, doar, în reproduceri de o calitate mediocră, el este obligat să înlăture, pe rând, variantele avansate de sceptici: machete atârinate sau fotografiate prin dublă expunere, baloane, obiecte aruncate în aer și fotografiate în peisaj, ca și o ipoteză care viza globul din vârful unui turn de apă. Nu peste mult timp Ed va trebui să recunoască faptul că el este „domnul X”.

În 5 decembrie OZN-ul reapare. Are loc o „conversație” mentală. Vocea îi spune între altele: „Nu te opune... stai acolo unde ești... ești în pericol... Zehaas, noi nu dorim să-ți facem nici un rău” sau „Zehaas, noi suntem aici pentru tine...”. Walters ajunge la concluzia că acest „Zehaas” trebuie să fie o poreclă pe care vizitatorii s-au hotărât să i-o dea. Ulterior s-a speculat că numele ar putea fi o formă coruptă a unui cuvânt spaniol semnificând „sprâncene”, vizitatorii fiind impresionați de acest detaliu anatomic pe care ei nu-l posedau.

În 17 decembrie urmează o nouă apariție, soldată cu noi fotografii. Pentru scurt timp Ed rămâne singur cu OZN-ul; el va constata ulterior o „lacună în timp” de circa cinci minute, în care nu-și aduce aminte ce s-a întâmplat. A fost oare răpit sau examinat fără să știe? În aceeași zi obiectul plutise și deasupra curții școlii de alături, lăsând să cadă un lichid murdar. Specialiștii de la Pioneer Laboratory Inc. din Pensacola au afirmat că a fost doar apă de mare amestecată cu alge, dar în cercul cu diametrul de 4,5 metri acoperit de acest lichid iarba s-a uscat și nu a crescut la loc nici primăvara.

În seara de 23 decembrie 1987, Ed Walters reușește să fotografieze o formație de trei OZN-uri identice, așezate pe cer în triunghi, de același tip cu cele din vizitele precedente. În aceeași zi gazeta locală primește, de la un alt cetățean, nouă fotografii reprezentând aceleași trei OZN-uri, văzute însă dintr-un alt loc, aflat la câteva sute de metri de casa lui Walters. Peste patru zile alți localnici depun mărturie că au zărit OZN-ul chiar deasupra casei lui Walters.

În seara de 28 decembrie, cei doi soți Walters văd, din nou, OZN-ul, dar nu reușesc să-l fotografieze; câțva timp mai târziu, însă, obiectul reapare și, de data aceasta, Ed reușește să-l filmeze pe o casetă video, timp de un minut și 38 de secunde (cu treizeci de imagini pe secundă), de la o distanță de circa 100 de metri. La un moment dat, se vede clar cum OZN-ul trece prin spatele unei tufe, apoi pe după ramurile unui pin aflat la circa 30 de metri. Examinarea ulterioară, cadru cu cadru, a benzii, a evidențiat un soi de energie pulsatilă, rotindu-se în jurul muchiei de jos a vehiculului, fenomen care nu fusese observat cu ochiul liber. Aceleași cadre, analizate cu o aparatură foarte sofisticată, au întărit convingerea specialiștilor că nu poate fi vorba de o machetă suspendată sau de vreun alt truc asemănător.

La *12 ianuarie 1988*, la apusul soarelui, Ed mergea să verifice o instalație electrică necesară pentru a doua zi, la unul dintre șantierelor pe care le coordona. Abia intrase pe o șosea laterală când, dintr-o dată, o lumină puternică îl orbește și îi amorțește puternic mâinile. Peste câteva secunde vede OZN-ul, venind deasupra lui, din spate, și așezându-se la circa 200 de metri de el, plutind la un stat de om deasupra asfaltului, ocupând, prin gabaritul său, toată lățimea carosabilului. Încearcă să întoarcă, dar mâinile nu îl ascultă. Frânează la circa 70 de metri de obiect. Cu chiu cu vai reușește să facă o fotografie spectaculoasă, mult reprodusă ulterior, în care, aparent, lumina emanată din baza straniului vehicul se reflectă în asfaltul drumului. Când să facă încă o fotografie constată că OZN-ul vine încet către el. Încearcă să se ascundă sub camionetă. Aude în cap o voce – „Ești în pericol... nu vrem să-ți facem nici un rău... ieși de acolo...”. Dintr-o dată, o rază albastră țâșnește spre sol, depunând, lângă OZN, o creatură, asemănătoare celei văzute, noaptea, pe veranda casei, cu o vergea argintie în mână. Apoi, raza țâșnește de încă patru ori, depunând de fiecare dată câte o creatură identică. Grupul pornește spre Ed, agitând în sus și în jos baghetele. Omul nostru, cuprins de teroare, se cațără îndărăt în camionetă și, în momentul în care straniul grup parcursese deja jumătate din drumul care îi despărțea, reușește să demareze în marșarier. Nu se oprește decât la intersecția cu șoseaua principală, pe care se desfășura un trafic intens. Pentru ca scenariul OZN-istic să fie complet, peste câteva zile apar și doi „agenți federali” care cer să le dea fotografiile cu OZN-uri. Ed minte că nu le mai are, pretextând că tocmai le-a dat unei gazete spre publicare.

În *16 ianuarie*, cei doi soți văd un OZN de o formă cu totul diferită. Între timp fotografiile, în general foarte întunecate, sunt examinate de specialiști și refotografiate sub o lumină de 500 de wați, pentru a scoate la iveală detalii invizibile pe original. La acest început de an vânătoarea foto a OZN-urilor este pe cale să devină la Gulf Breeze un sport la modă. E drept, nu sunt mulți norocoși, dar numărul lor crește.

Walters organizează un mic grup de prieteni și oficiali MUFON, care stabilesc să se alerteze reciproc în cazul unor apariții ciudate. Ed este avantajat deoarece apropierea OZN-urilor îi este „anunțată” prin acel zumzet caracteristic pe care-l simte îndărătul frunții. În seara de *24 ianuarie*, acest semn îl face să-l sune pe editorul Duane Cook, căruia îi propune să iasă împreună într-un loc mai ferit, dat fiind că au constatat că OZN-urile se arată doar anumitor persoane și niciodată unui grup mai mare. Ies cu camioneta într-o pădure apropiată; vremea era cețoasă și ploioasă. La un moment dat, Walters începe din nou să audă voci. Cineva i se adresează repetat, spunându-i între altele „vei ști în somn”. Ed avea asupra sa polaroidul, iar prietenul său o cameră video cu care începe să filmeze stări-

le prin care trece Ed. Acesta pare să fie supus unei adevărate torturi – are crampe la stomac, apoi o durere groaznică în cap, piept, brațe. Caznele sale le interpretează ca pe o „pedeapsă” pentru vina de a fi luat cu el o persoană „neautorizată”. La un moment dat, când editorul se îndepărtează, OZN-ul apare din ceață, doar pentru câteva secunde, dar numai Ed apucă să-l fotografieze, filmului video nerămânându-i decât să urmărească, în minutul care urmează, developarea fotografiei polaroid, pe care apare într-adevăr, detaliu după detaliu, obiectul misterios.

În seara de 26 ianuarie, în timp ce Ed făcea duș, iar restul familiei se pregătea de culcare, „obiectul” apare din nou. Ed este alertat de soție și iese în curte învelit doar într-un prosop. Frances îl fotografiază astfel, cu OZN-ul în planul îndepărtat. Ed injură, trimițând vizitatorii la dracu’. Aude în minte de repetate ori: „Zehaas... vei ști în somn... am venit aici pentru tine...”.

În seara de 7 februarie, este chemat din nou din casă, de astă dată de fiica lui. Ed își ia polaroidul și apucă să-și vadă soția fugind din curte să se pună la adăpost în casă de groaza OZN-ului. Când pune piciorul pe ultima treaptă, un fascicul oblic de lumină albastră izbește betonul lângă piciorul ei, dar n-o atinge. Întâmplător, Ed declanșase în aceeași clipă aparatul, astfel încât și această scenă a rămas înregistrată. Urmează o panică de nedescris la gândul că toate ferestrele sunt deschise, ori dacă raza acționa oblic ea putea intra în orice încăpere, deci putea teoretic să atingă pe oricine din casă sau să „planteze” unde dorea omuleți cu baghete argintii.

În ziua următoare sosește în oraș Budd Hopkins, cunoscutul investigator al fenomenului OZN și autor al unor cărți dedicate întâlnirilor de gradul IV. Prima lui observație este că o atare urmărire asiduă a cuiva de către OZN-uri, deși nu foarte frecventă, este cunoscută în destul de multe cazuri. De regulă însă ea se însoțește și de „răpiri” multiple, de durată mai scurtă sau mai lungă, eșalonate de-a lungul mai multor ani. În majoritatea cazurilor aceste „răpiri” sunt șterse din memoria celui în cauză. Analizând întâlnirile din ultimele trei luni, se opresc asupra celei din 17 decembrie, în care exista o scurtă perioadă în care Ed nu-și aducea aminte ce s-a întâmplat.

Continuând discuțiile, mult mai importantă pare însă revelația faptului că *s-ar putea ca aceste întâlniri să nu fi fost primele din viața sa*. Își aduce acum aminte că în trecut a mai trăit cel puțin *trei întâlniri stranii*, cărora căutase până acum să nu le dea prea mare importanță, dar care deveneau dintr-o dată relevante...

Prima întâmplare s-a petrecut pe când avea 17 ani. O după-amiază întreagă în care umblase cu bicicleta, trimis de mama lui după cumpărături, a fost

urmărit insistent de un imens câine negru, pe care nu-l mai văzuse nici înainte, nici după aceea. În noaptea care a urmat, în timp ce dormea în aceeași cameră cu fratele său, simte că-i sare ceva în pat. În primul moment crede că e pisica, dar își aduce aminte imediat că, atunci când s-au culcat, pisica fusese dusă afară din casă iar ușile și ferestrele fuseseră bine închise. Gândul acesta îl trezește de-a binelea. La început i se pare că vede niște umbre strecurându-se prin întuneric, apoi brusc apare, la o palmă de față sa, un cap chel cu ochii infundați în niște orbite negre imense, fără gene sau sprâncene. Terorizat, țipă, își acoperă fața cu perna, aprinzând concomitent lumina de pe noptieră. Camera era goală. Fratele, trezit din somn, bombăne că a simțit și el că-i umblă ceva prin pat, dar și-a zis, la fel, că a fost pisica. Pe podeaua dormitorului și a holului alăturat zăresc numeroase urme ude de pași, provenind negreșit de la cineva sau ceva care intrase prin curte, unde toată noaptea mersese o stropitoare. Ulterior, ori de câte ori și-a rememorat întâmplarea, Ed obișnuise să-și spună că probabil totul fusese doar un vis cu coșmaruri.

A doua întâmplare s-a petrecut când avea 25 de ani. Fiind căsătorit doar de doi ani, lucra din greu pentru a-și înzestra proaspătul său cămin. După o ședință de lucru privind un proiect, terminată la ora 23 noaptea, pleacă spre casă cu mașina. Drumul dura circa o jumătate de oră. Străzile erau pustii; la un moment dat constată cu groază că în oglinzile retrovizoare nu se vede nimic decât beznă. Pe măsură ce depășea un felinar acesta parcă dispărea în neant îndărătul său, ca și cum mașina lui ar fi târât în spate o imensă perdea neagră. Speriat, vrea să accelereze, dar mașina nu reacționează, tinzând să se oprească. Descoperă că schimbătorul de viteze era în punctul mort... Nu-și poate explica în ce mod s-a întâmplat una ca asta... Își spune că este probabil peste măsură de obosit. Trage mașina pe dreapta și coboară să-și revină puțin. Acum strada pare normală, cu lumini și înainte și înapoi. Doar de undeva, mai de departe, venea o lumină, ca un far de motocicletă. Numai că pe măsură ce lumina aceasta se apropia, ea se înălța tot mai mult de la sol... Ed, îngrozit, sare la volan și demarează. În retrovizoare din nou nu se vede nimic. Este cât pe-acți să piardă controlul mașinii; frânează, oprește, coboară din nou din mașină și privește îndărăt. Vede iar lumina ca de motocicletă apropiindu-se din depărtare. Pornește din nou, accelerând, în dorința de a scăpa de acest coșmar, dar în câteva secunde lumina îl ajunge, devine imensă, inundând tot interiorul automobilului...

Ed își revine abia șase ore mai târziu, șezând la volanul mașinii sale trasă la marginea șoselei, fără să-și poată aduce aminte ce s-a întâmplat între timp. Ulterior își va spune că totul a fost doar o halucinație datorată surmenajului.

A treia întâmplare, s-a petrecut la vârsta de 33 de ani, când se afla într-un concediu, lângă orașul Corpus Christi (Texas) din zona barierei de corali din Golful Mexic. Ed ieșise în larg singur, într-o canoe, cu intenția de a pescui ceva. Era exact miezul zilei când botul bărcii s-a lovit de ceva metalic; o mulțime de bule de aer urcară spre suprafața apei, emanând un pronunțat miros de clor. Încercă să le evite, dar părea că bulele se țin după ei... Dintr-o dată, observă sub apă, la o adâncime de circa zece metri, o lumină verzuie care creștea tot mai mult...

Peste un răstimp, care nu i se păruse mai lung de câteva secunde, se pomenește întins pe fundul bărcii care plutea nemișcată. Se uită la ceas – era ora cinci după amiaza și se găsea la mai multe mile de locul unde avusese ciudata întâlnire. Mai târziu și-a explicat întâmplarea zicând că avusese, poate, o insolație...

În urma unor suspiciuni legate de faptul că și fotografiile polaroid ar putea fi trucate, cei de la MUFON îl sfătuiesc pe Ed să-și schimbe aparatul cu un polaroid mai sofisticat, aducându-i și un aparat special, stereoscopic, cu patru obiective, care, când este declanșat, impresionează simultan patru cadre de film, ceea ce permite, între altele, determinarea exactă a distanței și dimensiunilor obiectului fotografiat. Se iau și precauții suplimentare, verificând filmul și clișeele polaroid să nu fi fost expuse anterior, sigilând aparatele de fotografiat îndată ce a fost introdus filmul în ele.

La 26 februarie Ed reușește să fotografieze cu aparatul stereoscopic un OZN cu totul deosebit de cele anterioare, lung de numai un metru. Investigatorii au considerat că a fost vorba de o „sondă” destinată unor explorări în regim automat.

La insistențele specialiștilor MUFON, Ed Walters acceptă să se supună unei examinări cu detectorul de minciuni, la un laborator specializat, care, însă, nu mai avusese până atunci de-a face cu probleme legate de fenomenul OZN. La prima întrevvedere, în 18 februarie, Ed, așezat pe ceva ce semăna cu un scaun electric, a povestit timp de două-trei ore toate cele prin care a trecut, răspunzând la nenumărate întrebări, la multe dintre ele în mod repetat. Peste câteva zile, în care investigatorul a făcut și investigații complementare, a avut loc o nouă discuție de vreo trei ore. Abia după aceasta a fost fixată, peste alte câteva zile, data adevăratei examinări. Aceasta se desfășoară după o procedură foarte riguroasă și durează din nou trei ore. Harvey McLaughin, care a condus examinarea, a consemnat, într-un proces verbal foarte oficial, faptul că „în urma examinării nu s-au constatat reacții fiziologice de natură să decepționeze” privitor la adevărul celor expuse, și că „dl. Walters crede cu certitudine în faptul că fotografiile și observațiile descrise sunt adevărate și corespunzătoare realității”. Teste complementare ulterioare au arătat că Ed era sănătos psihic, în particular

că nu era un mincinos patologic, deci nu era o persoană care ar putea spune neadevăruri cu atâta naturalețe, încât nici detectorul de minciuni să nu le poată evidenția.

În 17 și 20 martie, după o „pândă” colectivă, Ed mai face, în prezența unor martori, niște fotografii cu un alt aparat, mai sofisticat, dublu și cu un efect stereoscopic crescut.

La 1 mai 1988, la ora 1.00 după miezul nopții, de astă dată complet singur, după o lungă veghe lângă țărmul mării, vede din nou OZN-ul devenit de acum familiar, însoțit de micuța „sondă”. Le strigă, plin de năduf, ca vrea să se termine odată această hărțuială, că vrea să dispară din viața lui... Apucă să declanșeze o dată aparatul dublu, dar când să repete operația zărește dintr-o dată OZN-ul la vreo zece metri deasupra sa, după care o imensă lumină albă îi inundă creierul...

În clipa următoare (sau cel puțin așa i s-a părut) se ridică de pe nisipul plajei, cu o durere îngrozitoare de cap, buimac, clătînându-se. Măinile sale răspândeau o duhoare insuportabilă. Se uită la ceas – era ora 2.25 – trecuseră o oră și un sfert fără să-și poată aminti ceva. Ajuns acasă descoperă că are un cucui pe creștet și o umflătură dureroasă sub ceafă. În oglindă mai constată că s-a ales și cu o vânătăie mare la rădăcina nasului și două semne roșii pe tâmpile, inconjurate de vânătăi urâte...

După aceasta, șirul observațiilor se oprește pentru un timp. Cele de mai sus, împreună cu fotografiile, au constituit substanța cărții de mare succes scrisă de soții Walters – *The Gulf Breeze Sightings* (1989).

După publicarea cărții, Ed s-a supus unor regresii hipnotice conduse de psihologul dr. Dan Overlade. S-a relevat că cei ce l-au răpit erau aceiași care îl mai răpiseră și în alte rânduri înainte. Își amintea sub hipnoză de o încăpere goală, luminată, de un alb orbitor; o rază albastră, coborând din tavan, l-a ridicat și l-a întins pe o banchetă. Apoi, omuleții i-au examinat, cu un aparat sofisticat, memoria afectivă și emoțională, examinări pe care le făcuseră și cu prilejul precedentelor răpiri.

Fotografiile făcute de către Ed Walters și alte persoane din Gulf Breeze, în perioada noiembrie 1987 – mai 1988, au fost examinate de numeroși specialiști. Între aceștia a fost și Bruce S. Maccabee, doctor în fizică, cercetător angajat pentru probleme de optică, timp de 16 ani, în diverse proiecte ale guvernului american, între altele și la „Inițiativa pentru Apărare Strategică”. El făcuse și numeroase lucrări științifice privind credibilitatea unor fotografii de OZN-uri, utilizând ultimele tehnici, inclusiv cele asistate de calculator. Maccabee evidențiază, pe această cale, că în unele imagini luate de Walters OZN-ul este cu adevărat îndărătul unor crengi, deci nu se poate pune problema unor imagini suprapuse; măsoară experimental că lumina proiectată pe șosea într-una dintre fotografiile este de o mie de

ori mai puternică decât cea pe care ar putea-o da cel mai puternic proiector uzual etc. Maccabee și-a dat seama că o eventuală farsă ar fi necesitat un laborator foto foarte bine pus la punct, inexistent în oraș, ca și colaborarea întregii comunități a așezării, ceea ce era practic imposibil. În zona Gulf Breeze, în perioada amintită, fuseseră raportate peste o sută de observații asupra OZN-urilor cu pricina, inclusiv în zile în care Ed nu avusese nici un fel de semne de la vizitatorii nepoțiți. Printre martori s-au numărat mai multe notabilități ale orașelului.

W. H. Andrus, directorul internațional al MUFON, aprecia, pe baza urmelor cu care a rămas după ultima întâlnire, că lui Ed Walters i s-a făcut un *implant*, care a fost extras cu ocazia răpirii din 1 mai 1988.

D. M. Ware, directorul MUFON pentru statul Florida, menționa că, în perioada și zona menționate, au fost depuse cel puțin 68 rapoarte indicând obiecte care n-au putut fi identificate, implicând 135 martori, dintre care patru au zărit ființe, șase raza albastră, iar nouă au suportat perioade de „*lacună în timp*” sugerând răpiri. Numărul total de fotografii a fost de 60, dintre care 39 făcute de Ed Walters.

Încă după publicarea primelor fotografii au existat semne ale interesului manifestat în acest sens de marina militară și de NASA, care au adus în zonă radare și nave speciale de cercetare. E adevărat, la vreo 30 de kilometri exista o mare bază a aviației militare. În conferințe de presă oficialii acestora au dezmințit, însă, categoric zvonurile în legătură cu eventuale experiențe cu tipuri noi de aparate de zbor. Nu o dată martorii au raportat că OZN-urile erau urmărite de elicoptere sau avioane de vânătoare. Dat fiind că locuitorii orașului erau în bună măsură ofițeri pensionați, era greu de crezut că ei s-ar fi putut înșela. Unele informații aduse, însă, de Jacques Vallée în *Revelations* (1991) ridică problema unei implicări mai subtile a armatei americane în evenimentele din Gulf Breeze.

La începutul lui iunie 1990 a venit o știre bombă – după ce Ed Walters s-a mutat, noul proprietar al fostei sale case, căutând ceva printre lucrurile abandonate în pod, a găsit un model al OZN-ului. Cu diametrul de 23 centimetri și înălțimea de 15, s-a zis că acest model ar fi servit la fabricarea binecunoscutelor fotografii, deci ar constitui dovada că totul a fost doar o înscenare. Desigur, era foarte greu de dovedit că modelul nu a fost pus în pod după decembrie 1988, când familia Walters se mutase într-o casă nouă. În plus, dacă ar fi existat o fraudă, Ed ar fi fost suficient de prudent să nu abandoneze la voia întâmplării dovada ei. Dar cel mai bun argument a fost faptul că, oricât s-au străduit partizanii acestei versiuni, ei n-au reușit să realizeze cu ajutorul machetei vreo fotografie convingătoare, în genul celor deja existente.

Adevărata surpriză a constituit-o, însă, revenirea OZN-urilor în ianuarie

1991. În prima jumătate a anului au fost culese 70 de rapoarte care nu puteau fi calificate decât ca obiecte neidentificate. Nu semănau cu cele din 1987–1988, având forme diversificate: disc, cilindru, țigară. O statistică și măsurători bazate pe triangulații au arătat că diametrele obiectelor se situau între 5 și 10 metri, înălțimea medie de zbor între 500 și 3000 de metri, distanța de observare fiind, de regulă, de câțiva kilometri. Printre primii care le-au văzut și le-au fotografiat au fost din nou soții Walters. Observațiile au continuat și anii următori, fapt care a atras numeroși turiști. Deși ele nu au mai fost însoțite de episoade spectaculoase: aterizări, răpiri, aparițiile lor, ca și numeroasele fotografii și benzi video, inclusiv multe realizate de reporteri ai celor mai importante companii de televiziune americane și sud-est asiatice, trimiși special în zonă, stau dovadă, în continuare, perenității unui fenomen enigmatic.

Ed și Frances Walters au recapitulat într-o nouă carte: *UFO Abductions in Gulf Breeze* (1994), întâmplările de după 1 mai 1988. Prin regresii hipnotice ulterioare, efectuate de același Dr. Dan Overlade a rezultat că Ed fusese răpit de mai multe ori înainte. Între altele, în cele trei întâmplări menționate, cele de la 17, 25 și 33 de ani, a trecut, aparent la bordul unui OZN, prin examinări medicale, manipulări de natură sexuală și i s-au făcut implanturi. Cu această ocazie s-a întâlnit cu tot soiul de ființe străni și înfricoșătoare, între care cu niște șopârle agresive, lungi de peste trei metri.

Cazul doctorului X

Un alt caz foarte bine cunoscut celor ce frecventează literatura OZN-istică este cel al doctorului X. Născut în Franța în 1930, el a devenit un specialist reputat în domeniul biologiei, motiv pentru care nu a dorit ca numele său să fie făcut public în legătură cu cele întâmplate. În paralel, și-a cultivat și un talent muzical remarcabil.

La 18 mai 1958 a fost rănit de explozia unei mine în Algeria, unde servea în armata franceză. A rămas cu o invaliditate pe partea dreaptă a corpului, având dureri mari dacă era obligat să stea mai mult timp în picioare. A fost la un pas de a renunța și la cântatul la pian, datorită durerilor în mîna dreaptă. Cu trei zile înainte de incidentul care urmează, în timp ce tăia lemne, s-a mai și rănit, rău de tot, la picior, locul rămânând inflammat.

În noaptea de 1 spre 2 noiembrie 1968, a fost trezit din somn de copilul său de 14 luni, care plîngea. S-a dus în camera copilului și l-a văzut stînd în picioare, în pătuțul său, arătînd cu mînuța spre fereastră. În spatele jaluzelelor coborâte se zărea o lumină neobișnuit de puternică. Dr. X a liniștit copilul după care, deoarece lumina persista, s-a dus să deschidă jaluzelele să vadă despre ce este vorba. De la fereastră se deschidea o

panoramă largă asupra regiunii. Dr. X vede, la câteva sute de metri de casă, două obiecte discoidale (calcula ulterioare au estimat diametrul la 65 metri, iar înălțimea la circa 15 metri). Partea de sus părea alb argintie, iar cea de jos roșie și se vedeau, de asemenea, și niște antene. Ambele obiecte emiteau străfulgerări de lumină, cu ritmul de una pe secundă. Doctorul iese pe balcon să vadă mai bine fenomenul și are prilejul să observe cele două discuri apropiindu-se și... contopindu-se într-un singur disc. Era ora 4.00 dimineața. Noul obiect baleiază cu o rază peisajul și îl atinge și pe doctorul X. După aceasta se aude o bubuitură, apoi obiectul dispare lăsând în urmă o rază subțire, verticală, urcând spre cer. Întregul episod a durat zece minute.

Dr. X intră în casă agitat, își trezește soția, îi povestește cele întâmplate, după care se culcă și doarme până la ora 14.00, foarte agitat, vorbind tot timpul în somn. Când se trezește, constată că s-a vindecat de sechelele exploziei din Algeria și i-au dispărut, de asemenea, și urmele rănirii cu toporul. În schimb pe abdomen, în jurul ombilicului, îi apăruse o zonă triunghiulară roșie cu latura de circa 15 centimetri. Același triunghi a apărut și pe abdomenul copilului. După câteva zile semnele au dispărut, reapărând și dispărând apoi, periodic, de mai multe ori în decursul anilor.

Dr. X a avut, însă, mai târziu, și o altă vindecare spectaculoasă. După o fractură deschisă, îngrijită de unul dintre colegi, fractura pur și simplu se sudează la loc într-un timp incredibil de scurt și fără nici o urmă. Situația l-a stânjenit atât de mult, încât a plecat din localitate să nu fie văzut și să nu i se pună întrebări, la care n-ar fi știut ce să răspundă.

Dar întâlnirea a avut și alte efecte. În 1969, în timp ce-și petrecea concediul în sudul Franței, aude un fluierat și simte un imbold să se întoarcă în camera de hotel. Când sosește, directorul îi spune că e căutat la telefon. Un necunoscut îl anunță că se vor întâlni în curând „pentru a discuta ceea ce ai văzut”. Mai târziu, la el acasă aude din nou un fluierat și oarecum „ghidat” merge cu mașina într-un loc în care se întâlnește cu un individ înalt, cu păr castaniu și ochi albaștri, care este perfect pus la punct cu toate incidentele din jurul său (inclusiv cu unele pe care nu le-am mai amintit aici). Ulterior, individul îl invită pe Dr. X să se inițieze în fenomene paranormale, apare cu un umanoid înalt de un metru, cu o piele mumificată etc. În același context s-au mai petrecut și alte întâmplări, unele chiar mult mai stranii.

Cazul lui a fost anchetat, în detaliu, de Aime Michel și Jacques Vallée, cercetători sceptici și meticuloși, care au efectuat toate verificările pentru a putea susține autenticitatea celor întâmplate. Între altele, Jacques Vallée reproduce în cartea sa *Confrontations* (tradusă și în românește sub numele *Confruntări*), fotografii ale triunghiului apărut pe abdomenul Dr. X în 1984,

împreună cu fotografii ale unor termograme ale semnelor, reluate peste două săptămâni, când pielea revenise la normal. Cartea citată mai conține și multe alte bizarerii, inclusiv alte vindecări legate de raze țâșnite din OZN-uri.

3. EXPERIMENTE GENETICE

Contacte sexuale între pământeni și creaturi venite din Cosmos. Recoltare de ovule și spermă pentru experimente genetice și însă-mânțare artificială. Copii extraterestri din mame pământene. Extraterestri crescuți în containere, pentru că nu se pot naște pe cale naturală. Nevoia de afecțiune. Ființe din lumină. Vizite la „Cel Unic“.

Cazul Antonio Villas Boas

În octombrie 1957, în mai multe seri, **Antonio Villas Boas**, fermier în vârstă de 23 de ani din apropierea orașului Sao Francisco de Sales (statul Minas Gerais, Brazilia), a zărit lumini misterioase pe câmp. La 15 octombrie 1957 la ora 1.00 după miezul nopții, Antonio ara cu tractorul, care, în acel sezon, era folosit zi și noapte. Vede, din nou, o stea roșie care se mărește rapid, devenind un obiect în formă de ou, lat de 7 metri și lung de 10, care se oprește la vreo 50 de metri deasupra capului său, înecând totul într-o lumină ca ziua, ca apoi să aterizeze alături, pe trei picioare de doi metri fiecare; Antonio încearcă s-o ștergă folosindu-se de tractor, dar, după câțiva metri, motorul se oprește și luminile farurilor se sting. Încearcă să demareze din nou, dar fără succes. Sare din tractor și o ia la fugă. Cineva îl apucă de mână. Îi dă un pumn și se eliberează pe moment, dar alți trei îl înconjoară și, prinzându-l de mâini și de picioare, îl imobilizează. La urletele și injurăturile sale, cei patru reacționează doar cu o nedisimulată curiozitate. Il urcă, nu fără probleme, pe o scară flexibilă îngustă care coborise din ușa căscată în „ou“. Se pomenește într-o cameră iluminată orbitor; ușa se închide atât de perfect încât se contopește cu pereții. Aici sunt în total cinci indivizi, cam de 1,50 metri înălțime, îmbrăcați în salopete mulate pe corp și cu căști foarte înalte pe cap, îndărătul cărora erau vizibili doar ochii. Indivizii se înțelegeau între ei printr-un soi de lătrături și mârâituri. Este trecut într-o a doua încăpere, aflată probabil în centrul navei, fapt sugerat și de o coloană care traversa centrul ei. Cei cinci se sfătuiesc între ei, apoi, în ciuda protestelor sale, îl dezbracă și îl ung cu un lichid vâscos,

incolor, care se usucă rapid. După acest tratament, este îndrumat spre o a treia încăpere, mai mică. Aici i se iau prize de sânge din două puncte din bărbie. Este lăsat singur circa o jumătate de oră. La un moment dat în incintă se strecoara, printr-un soi de site, un fum gros, uleios, făcându-l pe Antonio să respire tot mai greu și îngreșându-l. În cele din urmă stomacul său nu mai rezistă și este nevoit să vomite într-un colț.

După un alt răstimp, în ușă apare o femeie. Complet goală, înaltă de numai 1,35 metri, altminteri foarte bine proporționată, avea o față triumfătoare, plăcută la vedere, deși nițel stranie, buze subțiri, ochi albaștri foarte migdalați, păr platinat, pielea albă, ușor pistruiată. Părul pubian și cel de sub braț erau roșii. Ea se apropie de Antonio, îmbrățișându-l și mângâindu-l. După o ezitare, el răspunde avansurilor, consumându-se între ei un act sexual cât se poate de normal. Îi putea reproșa cel mult grohăiturile ei și faptul că nu știa să sărute. Ulterior, încercând să se explice, fermierul brazilian își pune problema dacă nu cumva lichidul cu care a fost uns sau poate fumul inhalat i-au produs o stare anormală de excitație.

Îndată după ce s-au separat, ușa s-a deschis și micuța femeie a fost chemată la ordin de către stăpânii navei. Înainte de a se despărți, ea își arată cu mâna abdomenul, apoi spre Antonio și însfârșit spre cer. Fermierului i se înapoiază veșmintele. Este lăsat un timp să examineze interiorul navei, apoi este invitat să iasă.

Era ora 5.30. Stătuse în navă patru ore și un sfert. Asistă la decolare. La început se retrage scara, ușa se închide fără a lăsa vreo urmă, apoi brăul circular începe să se invântească din ce în ce mai repede. Aparatul se înalță încet, picioarele se retrag, tot fără a lăsa în urma lor altceva decât o suprafață de o netezime perfectă. Când nava ajunge la circa 40 de metri altitudine se oprește câteva secunde, după care luminozitatea ei se amplifică, brăul începe să se rotească cu o viteză înspăimântătoare, schimbându-și culoarea până la un roșu intens, după care se înclină pe o parte și, tâșnind ca o ghiulea, dispare în câteva secunde.

Antonio încearcă să pornească tractorul, dar nu reușește. Constată că una dintre legăturile de la baterie era desfăcută, deși o prinsese bine chiar el și o verificase de curând. Probabil, își zise, era o precauție în plus a străinilor ca el să nu poată fugi.

Timp de circa o lună după incident Antonio acuză dureri de cap, iritații ale ochilor și lăcrimare, somnolență și apariția unor pete pe corp. Nu a avut curaj, totuși, să povestească întâmplarea decât mamei. Mult mai târziu se decide să-i scrie lui Joao Martins, care publicase articole despre OZN-uri. Acesta, împreună cu Dr. Olavo Fontes de la Școala Națională de Medicină din Rio de Janeiro, reprezentantul pentru Brazilia al asociației APRO (dedicată studierii OZN-urilor), reușesc la 22 februarie 1958 să-l interogheze

pe Antonio. Oricât s-au străduit n-au reușit nicicum să-l abată pe tânăr din făgașul povestirii sale, să-l prindă cu vreo inadvertență ori vreo ezitare. Menționăm că în acest caz *nu a fost aplicată metoda regresiei hipnotice*. Fontes aprecia că simptomele lui Antonio erau cele ale bolii de iradiere. El adăugă faptul că existau și numeroase alte evidențe medicale dovedind că cele povestite de Antonio sunt adevărate. Examenele clinice și testele psihiatrice l-au găsit perfect normal, cu o inteligență ușor peste medie. În orice caz istoria nu se încadra de loc în clasicele fantazări, cu coloratură sexuală, ale unui macho din pampa braziliană și, în ciuda faptului că Antonio nu frecventa de loc literatura consacrată subiectului, prea multe detalii, greu de inventat, coincideau cu cele raportate de alți martori ai unor întâlniri asemănătoare.

Cei doi i-au spus lui Antonio că povestea este atât de incredibilă, încât n-o vor putea publica nici măcar în revistele deschise articolelor despre OZN-uri. Văzând dezamăgirea pe fața interlocutorului lor, îi sugerează să încerce la un ziar sau la un săptămânal popular, ceea ce Antonio a refuzat vehement. Mai târziu O. Fontes va publica o carte asupra acestui caz, urmată de altele. Din perspectiva actuală, având în vedere nenumăratele cazuri similare, raportate în cea mai mare parte de persoane care n-au auzit de acest caz clasic, percepția noastră începe treptat să se schimbe.

Cazul Betty și Barney Hill

În noaptea de *19 septembrie 1961* negrul Barney Hill și soția sa albă Betty se întorceau cu mașina dintr-o vacanță petrecută în Canada, către locuința lor din Portsmouth (New Hampshire – S.U.A.). La ora 22.00 părăsesc un restaurant, în ideea de a ajunge acasă pe la 2.30 sau 3.00. Drumul ducea peste lanțul White Mountains. Nu peste mult timp zăresc o lumină strănie la orizont. La început, Barney spune că trebuie să fie un satelit, apoi, văzând schimbările sale inexplicabile de direcție și luminozitate, își zice că poate e un avion. Obiectul pare să-i urmărească. De mai multe ori, intrigați, trag pe dreapta mașina, încercând să vadă mai mult cu ajutorul unui binoclu. Obiectul se apropie din ce în ce mai mult. Încep să zărească anumite detalii, între altele un brâu de puncte luminoase aprinzându-se pe rând. Câinele, care era cu ei, începe să se agite și să scheaune. Barney continuă să conducă foarte încet, privind obiectul care îi urmărea plutind deasupra arăturii, paralel cu șoseaua. La una dintre opriri, obiectul se apropie la nici 30 de metri. Era imens. Brâul luminos se dovedește a fi compus, de fapt, din două șiruri de ferestre. Barney, care până atunci repetase într-una „nu pot să cred, nu pot să cred, e ridicol“, acum descoperă cu groază, cu ajutorul binocluului, că îndărătul geamurilor se văd

niște siluete omenești. Divizii păreau îmbrăcați în uniforme militare și priveau către ei. La un moment dat, aparent la o comandă, toți se întorc spre niște panouri, în afară de unul, care părea să fie comandantul. Din laturile uriașului obiect zburător apar un soi de aripi cu luciri roșii. Barney țipă dintr-o dată „vin să pună mâna pe noi!”. Amândoi o rup la fugă înapoi spre mașină și demarează. Obiectul dispare pentru moment, dar cei doi au, îndată, sentimentul că s-ar putea să fie chiar deasupra automobilului.

La un moment dat aud un sunet ca dintr-un diapazon, un soi de „bip-bip”, după care simt amândoi că îi cuprinde un somn cumplit...

Își revin peste două ore, după un „bip-bip” similar, tot cu Barney la volanul mașinii, dar cu aproape 60 de mile mai la sud. Nici unul dintre ei nu-și aducea aminte ce s-a întâmplat între timp. Când au ajuns, în sfârșit, acasă, în Portsmouth, mijeau deja zorile. Amândurora li se opriseră ceasurile de la braț. Ceasul din casă arăta ora cinci.

Peste câteva zile se decid să depună un raport la Comitetul Național pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene (NICAP) din Washington D.C. La zece zile după incident Barney începe să aibă un coșmar, care revine apoi noapte de noapte. Visează că umanoizi îmbrăcați în uniforme aparent militare barează drumul mașinii lor. Șeful grupului încearcă să-i liniștească, spunându-le să nu se teamă intrucât nu li se va întâmpla nimic rău. După aceasta, amândoi sunt conduși la navă, fiind supuși la examene de tip medical...

În lunile care urmează starea sănătății amândurora se înrăutățește. Barney suferă de anxietate extremă, insomnie, coșmaruri. La un moment dat se îmbolnăvește de ulcer. Drept urmare se hotărăște să se adreseze dr. Benjamin Simon, cunoscut neuropsihiatru din Boston. Suspectând că la izvorul acestei stări se află o traumă psihică refuțată, de care subiectul nu-și mai aduce aminte, dr. Simon propune efectuarea unor ședințe de regresie hipnotică, la început cu Barney apoi și cu Betty.

Dr. Simon pune întrebări cât mai neutre subiectului hipnotizat. O întrebare stângaci formulată ar putea influența răspunsul, ar putea sugera lucruri sau întâmplări inexistente. Din același motiv dialogul a fost înregistrat pe bandă magnetică, iar conținutul benzilor a rămas tot timpul confidențial chiar și pentru cel examinat. Subiectul, de regulă după trezire, nu-și mai amintește cele povestite sub hipnoză. Singur medicul a fost în măsură să compare, de pildă, versiunile povestite de cei doi, pentru a vedea cât de mult coincid și în ce măsură sunt divergente. Abia la terminarea tuturor investigațiilor aceste benzi au putut fi ascultate de către cei examinați.

Rememorând sub hipnoză cele întâmplate în noaptea cu pricina, Barney remarcă faptul că obiectul văzut se mișca foarte repede, în sus și în jos, depărtându-se și apropiindu-se, schimbându-și atât de brusc direcția

sau sensul mișcării, cum nici un vehicul cunoscut nu ar fi în stare, ca și când ar fi fost o minge care se întoarce după ce s-a lovit de un perete.

Treptat, ședință după ședință, timp de șase luni, declarațiile încep să se lege. Se relevă o mulțime de detalii concordante la amândoi, detalii de care nici unul nu-și aduce aminte în stare trează. În bună măsură cei doi repovestesc istoria din coșmarul lui Betty, adăugând însă numeroase precizări. Au urmat apoi și alte ședințe cu alți medici și ozenologi.

Rearanjând fragmentele într-o ordine cronologică, cei doi își aminteau, în rezumat, următoarele:

Barney virează în mod neașteptat, angajându-se pe un drumeag lateral prin pădure, de parcă ar fi răspuns unui ordin neauzit. După câțiva kilometri, văd, într-o lumină roșie, că drumul este blocat de șase arături cu înfățișare omenească. Barney frânează; în clipa următoare arăturile se pun în mișcare spre ei; concomitent, ca la comandă, motorul se oprește și luminile farurilor se sting. Barney încearcă să pornească din nou, dar în zadar. Trei făpturi vin la Barney și, prinzându-l de braț, îl obligă să iasă din mașină; ceilalți trei procedează la fel cu soția lui. Betty are timp să observe că Barney era mai înalt decât însoțitorii săi.

Sunt conduși la nava care staționa în apropiere, într-un luminiș. Nava semăna cu o uriașă pălărie turtită, cu patru ferestre mari, toate în față, și o mulțime de alte faruri și luminițe împrejur. Borul „pălăriei”, nu mai lat de jumătate de metru, părea uneori că se învâртеște independent. Intră în navă pe o ușă la care urca o rampă. Ajung într-o încăpere cu aspect de sală de operație într-un spital, inundată de o lumină albăstruie care părea să vină de pretutindeni. Totul, chiar și podeaua, tavanul sau pereții, părea făcut dintr-un material incolor, oarecum argintiu, care părea metalic, deși la atingere amintea de masele plastice. În pereți se vedeau mai multe nișe, ca și o aparatură bogată. Într-un colț era un scaun, iar în mijloc un soi de masă de consultație. Barney a fost condus într-o altă încăpere.

Făpturile păreau să fie de două tipuri diferite. Ambele tipuri aveau o piele lucioasă, de un gri-albăstrui palid, metalizat, complet lipsită de păr, o înfățișare mongoloidă, ochi mari, ca de pisică, plasați oarecum lateral, în așa fel încât să poată asigura o vedere pe un unghi mai mare decât la oameni. Gura era o simplă tăietură orizontală, lipsită de buze. Unii, între care era și cel ce părea a fi șeful, erau înalți de circa 1,50 metri și aveau nasul lung. Ceilalți, care păreau că fac activități subalterne, erau cam de 1,20 metri și în loc de nas avea doar o mică excrescență. Cele două tipuri se deosebeau și prin îmbrăcăminte, în ambele cazuri de culoare închisă.

Barney își amintea, în cele din urmă, că, după un prim acces de furie, neexteriorizat însă, a fost dezbrăcat și întins pe o masă. Simțea o amorțeală în tot corpul, dar avea certitudinea că nu va fi nici operat nici

vătămat în vreun fel. Simte că i se pune în poală un vas rece, dar continuă să rămână perfect relaxat. Când totul se termină, este ajutat să coboare de pe masă și este condus la mașină. O zărește și pe Betty venind. OZN-ul își ia zborul. Sunt fericiți că au scăpat; pornesc mașina fără probleme. Ajunși acasă, Barney are un sentiment inexplicabil că-i murdar, că ar trebui să se examineze la un medic, dar nu este în stare să înțeleagă de ce.

Betty își aduce aminte că arătările au așezat-o pe scaun, apoi au explorat-o cu ajutorul unor aparate ciudate, îi recoltează probe de păr, unghii, descuamări ale pielii; i se imobilizează capul ca la stomatolog, i se examinează ochii cu un instrument luminos, apoi gura, dinții, urechile. Este descălțată, i se pipăie atent picioarele, mâinile. Răpitorii discută într-o limbă necunoscută, dar șeful i se adresează lui Betty în englezește (interesant, Barney vorbește doar de *comunicare telepatică*). Îi spune că dorește să-i facă niște teste, ceva legat de sistemul nervos. Se gândește că oamenii nu obișnuiesc să se poarte astfel cu semenii lor, dar nu e în stare să se opună. Este ajutată să se dezbrace; este culcată, goală, pe masa din mijlocul încăperii. Observă că e înconjurată de o mulțime de ace mari, care se prelungesc, la capătul celălalt, prin conductori care duc undeva. Este atinsă (cel puțin ea simte doar o atingere) în diverse puncte cu aceste ace, pe cap, pe gât, pe spate, pe întregul corp. La un moment dat, un ac mai lung decât oricare pe care l-a văzut vreodată, îi este înfipt în ombilic. Ea începe să țipe că o doare. I se explică faptul că e un simplu test de sarcină; i se spune să se liniștească, să nu-i fie teamă deoarece nu va simți nici o durere și, după ce șeful îi pune paima peste ochi, într-adevăr, așa se și întâmplă.

La ora actuală, prin comparație cu alte multe istorii similare, analiștii sunt unanimi în a considera că lui Barney, cu ocazia răpirii, i s-a recoltat spermă cu ajutorul unui aparat special conceput, iar Betty-ei Hill i s-a prelevat un ovul prin ombilic, ambele intervenții având drept obiectiv experiențe genetice, producerea unor „copii în eprubetă”.

O dată examinarea terminată, Betty, vădit ușurată, observă că, dacă va povesti, vreodată, ce i s-a întâmplat, că există o astfel de navă, astfel de făpturi, nimeni nu o va crede. Șeful se amuză și o întreabă dacă și-ar dori o dovadă. Ea, privind în jur, vede atunci o carte și, cu acceptul lui, o răsfoiește. Sunt șiruri de semne bizare, colțuroase, de diverse mărimi, așezate pe rânduri verticale, ca în scrierea japoneză. Întreabă dacă ar putea lua cartea. Șeful incuviințează pe moment, observând, doar, că e puțin probabil că va înțelege vreodată ceva. Apoi, ea întreabă de unde vine nava, deoarece e clar că nu sunt pământeni. Șeful deschide ceva pe un perete și scoate de acolo un soi de hartă stelară: cercuri, unele mai mari, altele mai mici, altele doar cit vârful de ac, unite prin linii mai groase, mai

subțiri, unele curbe sau întrerupte. Întrebând ce reprezintă, i se răspunde că sunt lumi din Univers, unite prin linii comerciale, expediții. În loc de orice alte lămuriri șeful adaugă, râzând, că mai multe detalii tot nu i-ar folosi la mare lucru.

Apare Barney; Betty dă să-l urmeze, dar i se atrage atenția că va trebui să lase cartea aici. Nu are voie să-și amintească ce s-a întâmplat și, cu atât mai mult, nu are voie să ia dovezi; la fel i s-a poruncit și lui Barney, așa că nici el nu-și va aminti; sau, dacă își va aminti, o va face distorsionat; până la urmă – zicea șeful – *vă veți zăpăci atât de mult în aceste amintiri că nu veți ști ce să mai faceți cu ele...*

Mintea omenească are însă mecanisme ciudate și, încă, prea puțin înțelese. Se pare că toate faptele care au atins suprafața conștiinței noastre rămân înscrise undeva în străfundurile memoriei pentru totdeauna și, cu mijloace adecvate, pot fi chiar scoase, uneori, la iveală, chiar dacă, la prima vedere, par pierdute iremediabil. *Regresia hipnotică* este tocmai una dintre aceste metode. Drept urmare, în ședințele succesive la care a fost supusă, Betty a fost sugestionată să re trăiască momentele în care avea acea carte în mână, încercând să reproducă caractere din scrierea cu pricina; de asemenea, i s-a sugerat să-și reamintească harta stelară pe care o văzuse. Desenele rezultate, au fost intens reproduse și discutate în perioada care a urmat, au dat naștere la tot soiul de speculații. Între altele, Marjorie Fish, profesoară de liceu și astronom amator din Oak Harbour (Ohio), după șase ani de eforturi, a reușit să construiască un model tridimensional al poziției stelelor din vecinătatea Soarelui, până la distanța de 55 ani-lumină, evidențiind dintre acestea 46 de stele în preajma cărora există condiții pentru dezvoltarea vieții. Cu ajutorul acestui model, ea identifică desenul făcut de Betty cu o constelație așa cum s-ar vedea din zona stelei Zeta Reticuli, situată la 37 ani-lumină de Pământ (vezi fig. 5). Astăzi *reticulienii*, ca o rasă de ființe presupuse a veni din zona menționată și având trăsăturile relevate de soții Hill, au devenit o noțiune larg răspândită printre pasionații fenomenului OZN.

Cazul Betty și Barney Hill a fost intens mediatizat. John Fuller a scris despre el cartea *The Interrupted Journey* (1966), luată imediat în derândere datorită conținutului său, deși unele detalii, cum ar fi recoltarea de spermă, nu au fost incluse în text, fiind considerate prea șocante. Numeroase alte lucrări au reluat însă istoria. Oricum, nimeni n-a reușit să aducă nici o dovadă care să pună la indoială sinceritatea sau sănătatea mintală a soților Hill.

Întâmplări similare aceluia prin care se pare că a trecut Barney Hill, cu recoltare de spermă ș.a.m.d., au raportat și alții, de pildă *Filiberto Cardenas* din Hialeah (Florida) în 1979, ori *Steven Kilburn*, unul dintre primele cazuri examinate, cu ani în urmă, de Budd Hopkins.

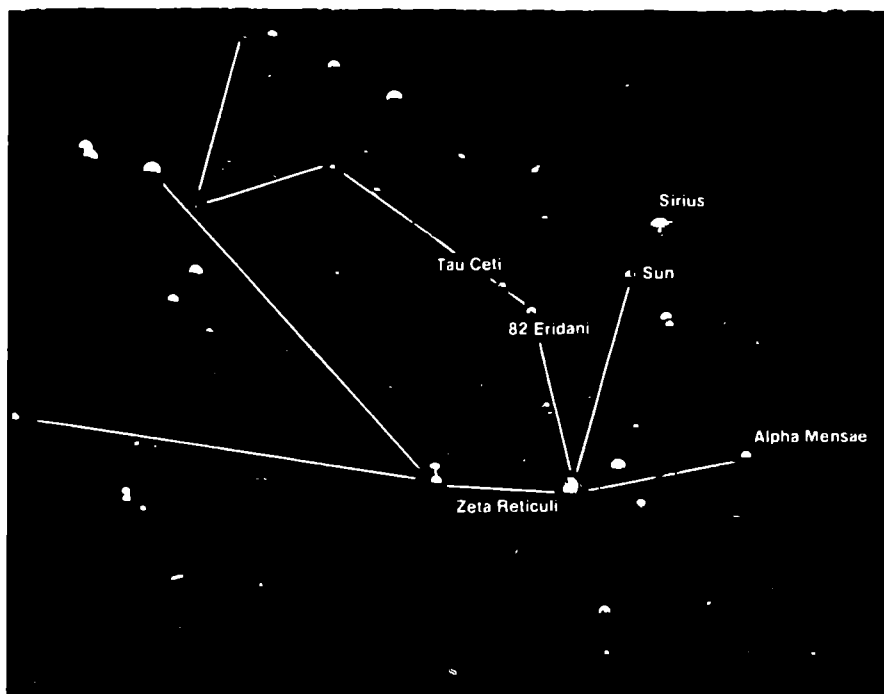

Fig. 5 Dispunerea stelelor văzută de Betty Hill, la bordul OZN-ului care a răpit-o împreună cu soțul ei. Imaginea are în prim plan sistemul Zeta Reticuli, iar în dreapta sus Sistemul Solar (Sun).

Un alt caz examinat pe larg de Budd Hopkins și redat în cartea sa *Intruders* este cel al unui mecanic de mină din Wisconsin, numit **Ed Duvall** (n. 1934), care i-a scris lui Budd despre o întâmplare dintr-o primăvară între 1961 și 1963, întâmplare în care exista o lacună inexplicabilă în timp, de trei ore. Explorând incidentul, se descoperă un caz foarte asemănător cu cel al lui Villas Boas. Mecanicul lucra în schimb de noapte. După câteva ore, terminându-și lucrările de rutină și neavând pe moment alte solicitări, se retrage cu mașina de intervenție într-o parcare lăturalnică și începe să moșăie, așa cum făcuse de multe ori în ultimii ani. De data aceasta, se trezește peste puțin timp complet paralizat. Își putea mișca doar ochii. Sub hipnoză își va reaminti că a văzut în preajmă o lumină extraordinar de puternică, după care a fost pur și simplu ridicat din mașină, plutind prin aer spre acea lumină. Vede o ușă deschizându-se și trece prin ea. Apoi, două creaturi suple și cam de 1,35 metri, cu capete rotunde, îl întind pe o

masă. Este dezbrăcat și examinat absolut peste tot, după care apare o creatură de sex feminin, care nu seamăna cu răpitorii săi, fiind ceva mai înaltă, cu o aparență mai omenească, capul mare, o față ciudată, dar nu urâtă. Avea sâni frumoși, dar pe un piept foarte îngust. Era total lipsită de păr. Ed povestește, jenându-se extrem de tare, răspunzând mai mult sau mai puțin cooperant la întrebările lui Budd, că așa cum stătea întins pe spate, a fost adus în stare de erecție printr-un procedeu pe care nu l-a putut explica, după care femela „l-a călărit” până ce el a ejaculat, plecând apoi complet indiferentă. Cei doi „asistenți” mai recoltează un rest de spermă, pe care se duc să-l examineze. Răpitorii se vor întoarce aparent foarte supărați. Era și normal, deoarece Ed s-a supus, cu câțiva ani înainte, la o vasectomie, era deci complet steril... Investigații ulterioare au scos la iveală că, la sfârșitul anilor cincizeci, înaintea acestei operații, Ed mai suferise răpiri cu recoltare de spermă, răpitorii săi folosind atunci un dispozitiv mecanic extrem de dureros.

Continuând investigațiile se descoperă că prima răpire a lui Ed avusese loc în 1939, când avea cinci ani. În plină zi, se pomenește luat din curtea din spatele casei, de niște arătări mici, urâte, groaznice, și dus într-un de-siș. Sub hipnoză, Ed re trăiește emoțional tot ce povestește, de parcă ar fi acolo, plângând, țipând după mama lui. Recunoaște că cel ce l-a răpit este *același* individ pe care-l cunoaște și din alte incidente similare. Agresorii îl dezbracă, îl examinează, îi bagă ceva în nas; simte că îl doare. Apoi își mai aduce aminte că s-a rănit la glezna stângă, în spate (spre surprinderea lui, se va descoperi că, după atâția ani, cicatricea mai este încă vizibilă, ca un fir perfect drept, lung de circa cinci centimetri). Revenit acasă, îi va povesti mamei cele întâmplate, despre rana de la gleznă afirmând că e de la sârma ghimpată; mama lui îl linișteste, spunându-i că probabil a visat, cât despre sârma ghimpată, îi va spune tatei s-o înlătore din drum... Și alți martori au relatat istorii atât de asemănătoare cu aceasta încât par trase la copiator, toate petrecute cam la aceeași vârstă.

De regulă, cei în cauză se adresează, din proprie inițiativă, unor autori de cărți care se preocupă de întâmplări similare cu cele ale lor și care, prin explicațiile date, le inspiră încredere. Cei ce procedează astfel sunt arareori farsori, ci mai degrabă persoane desperate, care simt adesea că sunt pe punctul de a-și pierde mințile, trăind cu sentimente apăsătoare, penibile, uneori de teamă, asociate unor amintiri fragmentare, neplăcute, înfricoșătoare. Ei doresc din tot sufletul să găsească pe cineva care să le dea, sub pavăza păstrării confidențialității, ca la un consult medical ori la o spovedanie, o explicație pentru toate cele prin care au trecut.

Un astfel de caz este atât cel de mai sus, cât și cel al unui muncitor dintr-o fabrică de lângă Cleveland (Ohio), numit **Dan Seldin**, analizat de

Budd Hopkins în același volum *Intruders*. Întâmplarea care a declanșat totul s-a petrecut, aparent, în vara anului 1969, într-o zonă rurală, în apropiere de Cleveland. Dan, împreună cu prietenul său Jeff, amândoi de 17 ani, au făcut o mică excursie de după-amiază cu patru fete de vârsta lor, însoțite și de „doamna Warren” – mama a două dintre ele. Când se întorceau spre casă se lăsase deja întunericul. Văd dintr-o dată o lumină imensă deasupra unui luminiș, la nivelul coroanei copacilor. Doamna Warren, interogată și ea de Budd Hopkins, va vorbi ulterior de un diamant strălucitor de mărimea unei mingi de baseball, care a rămas tot timpul nemîșcată în aer. În acest punct memoria tuturor martorilor pare să se estompeze...

Una dintre fete o luase puțin înainte. Ajunsă acasă și văzând că ceilalți nu mai veneau, ea va da alarma. Când, într-un târziu, vor sosi și ceilalți, își vor da cu toții seama că exista o *lacună în timp*, în care excursioniștii nu știau ce se întâmplase.

În mod conștient, ca și sub hipnoză, Dan, care sosise ultimul în luminiș, își va aminti că cei din față priveau incremenți spre lumină, apoi el însuși s-a simțit paralizat, după care au apărut câteva figuri mici, cu pielea albă și o înfățișare înspăimântătoare. Îndată se văd cu toții într-o incintă; Dan este separat de ceilalți și dus într-o cameră largă, rotundă, puternic luminată. Își dă seama că e dezbrăcat, după care este urcat pe o masă din metal care se pliază puțin sub el. Din tavan atarnă niște instrumente stranii. I se face dintr-o dată frică; întreabă ce vor să facă cu el; nu i se răspunde. Când începe să se neliniștească și mai tare i se spune să stea calm. Este pipăit de niște degete fine, reci, ca de reptilă. Peste zona genitală i se pune un soi de con care vibrează; parcă are o erecție. I se pune ceva și peste cap. Simte apoi niște șocuri electrice. Înțelege că i s-a luat o probă de spermă. Poate șocul era menit să declanșeze niște conexiuni nervoase.

După întâmplarea din pădure, Dan își va da seama că mai avusese înainte cel puțin încă două experiențe traumatizante asemănătoare. Cât de mult au afectat acestea viața lui vom înțelege din faptul că, după ce se va însura și, la douăzeci și șapte de ani, va avea primul copil, o fetiță, se va supune voluntar operației de vasectomie.

Ulterior, va avea un vis, în care se făcea că se trezește în patul său, înconjurat de trei arătări îmbrăcate în negru, cu capul mare și ochii întunecați ca iadul, după care apare imaginea unei femei cu ochii la fel, care o fac să arate rea. O femeie ciudată, interesantă, provocatoare, deși... lipsită de dinți. Și arată mult mai real decât ar putea fi un vis... Urmează o scenă asemănătoare cu cea deja descrisă, total independent, în cazul Ed Duvall. Și aceeași dezamăgire a vizitatorilor, cauzată de vasectomie...

Acestea nu au fost singurele cazuri de acest tip examinate de Budd

Hopkins. Între altele, în *Intruders*, el mai amintește de cazul unui ofițer de poliție din New York, numit „Dl. M. R.”, care avea impresia că trecuse printr-o experiență similară pe când avea douăzeci și ceva de ani, fiind însurat. Povestea că „Au pus lucrul acela peste mine... Era ca o femeie, dar nu era o femeie... Era cenușie și avea o față că nu mă puteam uita la ea... A fost ceva oribil. Trebuie că a fost un vis“... „Nu-i așa, Budd, că n-a fost decât un vis? Putea fi oare altceva?“ Și în timp ce spunea aceasta avea lacrimi în ochi.

Cazurile de la Copley Woods

Între cele peste o sută de cazuri de răpiri investigate de Budd Hopkins, merită un loc aparte cele dintr-o familie relativ înstărită, locuind în apropiere de Indianapolis (Indiana, S.U.A.). În dorința de a le păstra – la cererea subiecților – anonimatul, pentru familie s-a acceptat utilizarea numelui *Davis*, iar pentru localitate *Copley Woods*. Toate celelalte nume și date sunt autentice. Observațiile au fost sintetizate de Budd Hopkins în cartea deja amintită – *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods* (1987) și le rezumăm mai jos, rearanjate în ordine cronologică.

Personajul principal al întâmplărilor este **Kathie Davis**, născută în 1959. Se mărită în 1978, la scurt timp după absolvirea liceului. În iulie 1979 i se naște băiatul Robbie, iar în septembrie 1980 Tommy. În 1981 divorțează și se întoarce la părinți; în 1986, după terminarea unei școli tehnice, se angajează și se mută într-un apartament.

O primă experiență este posibil să fi avut loc la vârsta de 2 sau 3 ani, perioadă din care are amintirea cețoasă a terorii și dorinței de a se ascunde, împreună cu mama ei, de ceva care era afară pe cer. Nefiind explorată, întâmplarea rămâne incertă.

Primul incident pe care și-l reamintește mai clar, s-a petrecut în *iarna anului 1966*. Împreună cu sora ei Laura, cu 12 ani mai mare decât ea, se află într-o vizită la niște prieteni de familie, în zona Detroit. Kathie iese în curte să se joace. La un moment dat, vede o lumină puternică, aude o bubuitură și nu mai știe unde este. Vrând să se întoarcă în casă, nimerește în altă parte, la o familie stranie, în care un „băiețuș” o invită în camera lui de joacă, o încăpere rotundă, fără ferestre, aici îi spune că vrea să-i facă o mică farsă, după care o mașinărie îi face brusc o tăietură în picior, mai jos de genunchi. După aceasta „băiețușul” se transformă într-o arătare scundă, cu capul mare, pielea cenușie. Trece un interval în care nu mai știe ce s-a întâmplat, apoi este condusă afară din casă și o vede pe Laura, care plecase în căutarea ei. Se întorc în casa prietenilor. După această pățanie a rămas cu o cicatrice, o adâncitură rotundă, cu diametrul de circa

un centimetru și adâncimea de câțiva milimetri. Pentru a clarifica unele detalii a fost supusă de două ori regresiei hipnotice de către Dr. Aphrodite Clamar.

În week-end-ul alăturat sărbătorii de 4 iulie 1975, Kathie s-a aflat într-o cabană retrasă în parcul natural Rough River din Kentucky, împreună cu prietena ei Nan, plus părinții, fratele și prietenul acesteia. Seara, toți intră în casă, Kathie rămâne să se joace cu radiotelefonul mașinii cu care veniseră. Intră în legătură cu o persoană care, la un moment dat, îi spune „venim să vă vizităm”. Fără ca ea să fi dat vreo lămurire pe unde s-o ia, deși se aflau într-un loc destul de greu de găsit, după un timp vede într-adevăr o mașină de teren stranie, urcând pe drumul plin de gropi fără a se clătina câtuși de puțin, ca și cum ar pluti. Coboară trei băieți, un tip blond care seamănă cu Kathie, *de parcă ar fi frați gemeni* și alți doi. Era deja târziu, în mod normal ar fi trebuit ca ceilalți să se fi culcat, totuși cei trei vor s-o vadă și pe Nan, drept pentru care merg la cabană. Aici, toți ședeau în scaune, înțepeniți ca niște statui, fără să scoată o vorbă, fără să aibă nici, măcar, televizorul aprins. Când blondul salută se însufleșesc pe rând, de parcă și-ar fi revenit dintr-o hipnoză. Urmează o conversație banală despre muzică, excursii etc. Se dau drept membrii unei formații de rock, dar, spre deosebire de membrii unei astfel de formații, nu-și dau numele și nu se laudă cu performanțele lor. Mai mult, vorbește doar blondul, ceilalți doi n-au scos nici o vorbă toată seara, stând țepeni și rezervați, deși toți ceilalți s-au distrat în continuare destul de bine mai multe ore. Blondul o privește insistent pe Kathie, pe care întâlnirea va continua s-o obsedeze un timp după aceea. În ziua următoare merg să vadă locul unde cei trei vizitatori spusese că au campat; dar acolo nu era nimeni; de altfel, nu era nici loc de campare.

Într-o noapte târzie din decembrie 1977, Kathie și prietenele ei Dorothy și Roberta străbat cu mașina o zonă rurală de lângă Indianapolis. Văd pulsând o lumină stranie, care se apropie și trece de câteva ori deasupra lor. Ulterior constată „ce repede a trecut timpul” întrucât, după un drum care, în mod obișnuit, dura zece minute, ajung în oraș pe la patru și jumătate dimineața. Regresia hipnotică scoate la iveală că dintre cele trei ocupante Kathie, apoi Dorothy au fost răpite și examinate pe rând, în timp ce Roberta, care stătea pe scaunul din spate, a rămas în mașină, într-o stare de „animație suspendată”.

Kathie își amintește că deasupra lor s-a lăsat un obiect întunecat, imens, poate un nor negru, apoi a urmat o străfulgerare de lumină în interiorul mașinii. După aceasta este trasă în sus de o forță necunoscută, așa cum un magnet atrage o bucată de fier. Apoi simte că stă culcată, că i se introduce ceva în uter; descrierea este re trăită sub hipnoză cu gemete, țipete, suspine, descriind detaliile durerii și ale celorlalte senzații neplăcute încercate. Simte, în sfârșit, o arsură și își dă seama că nu se poate mișca.

În tot acest timp ea declară că a stat cu ochii închiși. După toate aparențele această afirmație ascundea un blocaj psihic; pentru a-l depăși, hipnotizatorul utilizează un truc. Îi sugerează că, de fapt, ea nu vede ce-i în jur deoarece o împiedică o perdea; dar o să meargă până la această perdea și, după ce va auzi numărându-se „unu, doi, trei”, va trage perdeaua la o parte și va zări ce este dincolo. Să se uite liniștit, deoarece n-o urmărește nimeni. Kathie descrie o încăpere luminată indirect, apoi o balustradă, se vede pe ea însăși, întinsă, este conștientă că există și o altă prezență acolo, dar nu o poate vedea, necum să o descrie.

Apoi este, din nou, în mașină, are spatele înțepenit. Vrea să oboare, dar nu-și poate mișca nici mâinile, nici picioarele; vede cu coada ochiului că Dorothy nu este alături, dar nu poate întoarce capul să verifice dacă Roberta este sau nu.

Peste puțin timp de la acest incident, *la începutul anului 1978*, Kathie constată că este însărcinată. Era la începutul relațiilor ei cu viitorul soț cu care stabilise, în principiu, să se căsătorească la sfârșitul primăverii. În noua situație ei devansează data căsătoriei pentru aprilie. Sarcina progresa normal, sub supraveghere medicală, spre fericirea viitoarei mame și a întregii familii; testele sanguine și de urină sunt certe în acest sens. Numai că, într-o zi din martie, Kathie se pomenește că i-a revenit ciclul menstrual. Medicul este consternat, constatând că sarcina a dispărut pur și simplu, deși nu există nici un semn al unui avort natural sau vreo altă explicație la îndemână. Întâmplarea o afectează mult pe Katie; căsătoria va avea loc, totuși, în aprilie, iar în 1979 și 1980 se vor naște Robbie și Tommy.

La început, investigatorii sunt convinși că nefericitul incident nu avea nici o legătură cu OZN-urile. Spre surpriza lor, regresia hipnotică scoate la iveală una după alta întâmplări care parcă ea le uitase la ordin. Rememberază, la început, o anumită seară din acel martie, discuțiile avute, filmul văzut la televizor. Avusese după aceasta impresia că se află cineva în preajmă; a simțit atingeri, i s-a transmis un sentiment de siguranță, de grijă, în ciuda unor manipulări care parcă nu se mai terminau. Se simte apoi „deschisă ca o floare... toate părțile feminine... dar nu-mi face nici un rău...”. După un timp are, însă, impresia că ceva nu e în ordine și simte o durere puternică în șale. Retrăind toate momentele întâmplării Kathie, aflată sub hipnoză, începe să se zbată, să țipe și să plângă. Este îndemnată să se liniștească și e rugată să descrie mai exact ce s-a mai întâmplat. Reiese, în cele din urmă, că, în cursul manipulărilor, i s-a extras fătul din uter. Ea a înțeles acest lucru încă acolo, în acea incintă stranie. A întrebat – *de ce? cu ce drept?* I s-a răspuns doar cu o privire ironică și ușor surprinsă, ca și cum întrebarea i-ar fi mirat pe răpitori.

În *primăvara sau vara lui 1979*, Kathie, însărcinată cu Robbie, trăia cu

soțul ei într-un mic apartament de mansardă din Indianapolis. Într-o noapte ea are un „vis” atât de real și de obsedant încât va simți nevoia să se adreseze investigatorilor OZN. Din acest „vis” la început nu-și aduce aminte decât de două figuri stând foarte aproape de patul ei. Erau scunzi, cu ochii imenși, apoși, de un negru desăvârșit. Îi tot arătau o cutie, în timp ce ei îi era o groază de moarte. Au lăsat-o să examineze cutia, cerându-i apoi să o înapoieze. „Când va veni vremea o s-o vezi din nou, ți-o vei reaminti și vei ști atunci cum s-o folosești” – i-au spus.

După ce investigația elimină posibilitatea unor „contaminări” cu alte istorii (ca de pildă imagini din filmul „Întâlnire de gradul III”, difuzat în aceeași perioadă), încep ședințele de regresie hipnotică. Se descoperă că episodul de care ea își amintea în mod conștient (deși cețos), era faza finală a unei răpiri, care îi va reveni în memorie treptat, detaliu după detaliu. S-a trezit în noaptea aceea, a mers în bucătărie, oprindu-se în fața chiuvetei așteptând, parcă, ceva. După un timp are impresia că plutește; are ochii închiși; apoi e întinsă, pipăită, examinată. Îi sunt introduse adânc în nări două sonde subțiri; parcă rup ceva și îi intră în sinusuri. Simte în gât un gust metalic, poate de sânge. Când deschide ochii, se vede pe o masă; alături era mica făptură cu pielea cenușie, privind-o cu ochii imenși, negri. Nu a avut loc nici o altă comunicare, în afara sentimentului că nu trebuie să se teamă. Episodul cu cutia s-a petrecut după aducerea ei înapoi în apartament. În tot acest timp soțul ei dormise atât de adânc, încât părea imposibil de trezit.

Descrierile cu ace subțiri introduse pină la rădăcina nasului sunt familiare în contextul răpirilor efectuate de OZN-uri, unii văzând la capătul acestora o biluță, ca o alică cu diametrul de doi-trei milimetri. Aceste implanturi sunt, aparent, introduse în imediata vecinătate a creierului și sunt extrase după câțiva ani în cursul unei răpiri ulterioare. Dimensiunile acestor obiecte, le plasează la limita de rezoluție a scannerelor uzuale, deci prezența sau absența lor nu poate fi probată, fără nici un dubiu, de aparatura medicală disponibilă.

În 1980, în timp ce Kathie era însărcinată cu Tommy – cel de al doilea băiat al ei, a primit numeroase telefoane stranii de la un necunoscut. Era o voce care gemea innăbușit silabe fără șir și de neînțeles, pe fondul unor zgomote ca de uzină. La început Kathie este convinsă că cineva îi joacă o farsă; încearcă să întrebe, să facă remarci glumețe, dar șirul mormăielilor nu se intrerupe nici o clipă, de parcă intervențiile ei nici nu ar fi fost auzite. Chemările s-au repetat cu o regularitate de ceasornic în fiecare miercuri după masă, în jurul orei trei. De regulă Kathie asculta, fascinată până la un punct, câteva minute, după care închidea receptorul. La un moment dat s-a gândit să reclame incidentul la poliție sau la compania de telefoane dar, vocea părându-i-se totuși lipsită de amenințare, renunță. Se hotărăște

să schimbe numărul de telefon și să-l declare neinformabil. Compania de telefoane o sună într-o luni, anunțând-o că schimbarea s-a efectuat și dându-i noul număr. Nu trec decât câteva minute și este sunată de misterioasa voce, care de data aceasta părea furioasă, ca o subliniere a faptului că gestul ei a fost considerat neprietenos, dar, oricum, inutil. A fost singura ocazie când a sunat într-o altă zi decât miercuri. După aceasta apelurile au continuat netulburate, acoperind de fapt tot cursul celor nouă luni de sarcină, și au încetat brusc la o săptămână după nașterea lui Tommy. Vocea guturală părea uneori tristă, alteori nervoasă, de obicei însă era neutră emoțional. Mesajele au fost auzite și de mama Kathie-i și de o prietenă, care au dat descrieri concordante.

Nu s-au făcut în acest caz alte investigații. Ceea ce se știe este că la trei ani Tommy nu începuse încă să vorbească; mama lui, îngrijorată, l-a dus să fie examinat cu toată tehnica medicală la îndemână. Electroencefalogramele și celelalte teste nu au relevat nimic anormal; copilul era bine dezvoltat intelectual, cu excepția întârzierii în vorbire. Ceea ce era, însă, cel mai straniu, în loc să vorbească, el scotea exact acel gen de gemete și mormăituri pe care mama lui le auzise prin telefon...

În 1983 Kathie, divorțată între timp, trăia cu copiii în casa părinților ei din Copley Woods. În seara de 30 iunie 1983 ea și mama ei văd, prin geamul bucătăriei, că, în garaj și în casa instalației de pompare a apei de lângă piscină, se aprinde și se stinge o lumină puternică, albă, ca de la o sursă fluorescentă (deși acolo erau instalate becuri incandescente cu o lumină gălbuie), iar ușile garajului, totdeauna încuiate, sunt acum ba deschise, ba închise. La un moment dat, dinspre rezervorul de apă urcă un glob luminos străveziu de vreo 60 centimetri diametru spre platforma de hrănire a păsărilor. Când lumina dispare, deoarece tatăl lipsea de acasă, Kathie iese înarmată cu o pușcă să vadă cine poate fi; vede câinele lor, altminteri foarte activ și rău, ascuns înfricoșat sub un automobil. Nedescoperind nimic, se întoarce zicând mamei că totul pare în ordine și că ea se duce până la o prietenă, în vecini, s-o invite, împreună cu fiica ei de 11 ani, să înoate în piscină „la clar de lună” deoarece căldura era înăbușitoare (în ziua aceea fuseseră 30 de grade), după care pleacă. Reconstituindu-se ulterior, minut cu minut, cele petrecute, se descoperă că ea trebuia să fi sosit la prietena ei pe la 21.45 sau 22.00; în realitate ea sosește abia la ora 23.00. Își pun costumele de baie și se întorc împreună la piscina familiei Davis; aici se întâlnesc în ușa cu tatăl Kathie-i, care venea din schimbul de după amiază totdeauna la ora 23.30.

Fiica prietenei, mergând desculță prin iarbă, calcă dintr-o dată într-un loc unde iarba dispăruse și simte o căldură și o amorteală în picioare. Peste puțin timp simte amețeală și greață. A doua zi vor vedea că în acel loc

iarba este arsă în interiorul unui cerc cu diametrul de vreo 2,50 metri. Din cauza deshidratării, în iarna care va urma, zăpada din acest cerc se va topi înainte de cea din zonele din jur, chiar vara următoare iarba va fi abundentă în jur, dar va lipsi complet în interiorul cercului. Totuși, nimeni nu văzuse aterizând ceva în locul respectiv. Examinând atent locul, Kathie va mai descoperi, la vreo jumătate de metru de o parte și de alta a cercului, două găuri groase de un deget și adânci de vreo 7–8 centimetri. În zona înconjurătoare, ca și în jurul platformei pentru hrănirea păsărilor, plantele se vor usca sau vor da fructe necomestibile. Păsările vor ocoli platforma unde, înainte, veneau stoluri întregi.

În timp ce inotau toate trei, dintr-o dată li se face foarte frig, deși temperatura de afară era încă ridicată. Kathie, deși nu își scufundase fața în apă, își simte ochii iritați și începe să vadă ca prin ceață. Întrucât senzația va persista, Kathie se va adresa peste două zile unui oftalmolog, care va diagnostica „un soi de conjunctivită” la ambii ochi. Întrucât toate trei au o ușoară senzație de greață, decid să mănânce ceva. Merg la un bufet non-stop, dar greața li se accentuează într-atât încât nu mai pot mânca nimic. În zilele următoare Kathie va acuza și o cădere abundentă a părului.

Vecinii dinspre nord de casa Davis au văzut în aceeași seară, pe la ora 22.45, o lumină puternică, au auzit o vibrație surdă, lumina a început să clipească, televizorului i-a dispărut imaginea, ecranul devenind complet roșu, iar casa a fost scuturată ca de cutremur, candelabru începând să se legene. Prima dată s-au gândit că, undeva aproape, a căzut un trăznet, apoi că poate a fost un cutremur sau poate o mașină s-a ciocnit cu stâlpul liniei electrice. Însă, nimic din toate acestea nu se petrecuse.

Budd Hopkins bănuiește, evident, că, în perioada dintre 21.45 și 22.45, de care Kathie nu poate da socoteală, ea a fost răpită de un OZN, care a și dat naștere la toate fenomenele semnalate. În acest timp, toate persoanele din preajmă, în primul rând mama Kathie-i și cei doi copii ai ei, ar fi fost într-o stare de animație suspendată, așa cum s-a întâmplat în numeroase cazuri similare. Această stare putea explica de ce în casa Davies nimeni n-a semnalat fenomenele acuzate de vecini.

La începutul anului 1984, autorul și Kathie se hotărăsc să exploreze ora „pierdută” folosind regresia hipnotică. În ocaziile precedente, Kathie se dovedise un mediu foarte bun, cooperant, ușor de hipnotizat. Acum, îndată ce începe să-și reamintească amănuntele acelei serii, începe să tremure, rugând să fie scoasă imediat de sub hipnoză. Trezită, spune că a simțit că va muri îndată ce-și va mai reaminti ceva în plus... Așa cum se întâmplă însă de multe ori, regresia hipnotică, deși neconcludentă, a deschis niște porți ale memoriei, iar Kathie începe să-și reamintească alte și alte imagini ale acelei serii. Se vede dintr-o dată, deosebit de clar, stând în ușa

garajului, privind în mijlocul curții un obiect în formă de ou, aflat pe patru picioare articulate. A putut desena obiectul, care s-a dovedit foarte asemănător cu cele din alte rapoarte de care la momentul respectiv nici Hopkins, și cu atât mai puțin Kathie, n-aveau cunoștință. Poziția obiectului coincidea cu cercul în care iarba era arsă. Ea și-a mai reamintit, apoi, că globul de lumină, de circa 60 centimetri diametru, i se plimba în sus și în jos pe corp, în timp ce ea stătea paralizată, incapabilă să reacționeze în vreun fel.

După un timp, se mai efectuează o regresie hipnotică. Ies la lumină alte nenumărate detalii; între altele că, în timp ce explora curtea cu pușca în mână, globul de lumină o imobilizează. apoi ceva, ca un creion, o lovește înfigându-i-se în ureche; simte o durere puternică, dar nu se poate mișca în nici un fel; zărește la un moment dat, în preajma obiectului în formă de ou, șase siluete, ca niște obuze, cu mișcări de roboți; își aude numele și este orbită de o lumină, astfel încât nu mai poate vedea nimic.

Budd Hopkins ajunge la concluzia că globul sau globurile de lumină trebuie să fi fost niște dispozitive de explorare ale OZN-ului, deseori semnalate, dar natura cărora suntem departe de a o înțelege. Lovitura în ureche putea fi o sondă, asemănătoare celei semnalată anterior că i-a fost introdusă în nară. Interesant, nu a reieșit din hipnoză „clasica” examinare în interiorul OZN-ului, ceea nu înseamnă în mod necesar că o astfel de „răpire” n-a avut loc, totuși.

Următorul incident s-a petrecut în 3 octombrie 1983. Budd Hopkins îi dăduse Kathie-i, cu câțva timp înainte, telefonul unei new-yorkeze, numită convențional Sue. Aceasta, de o vârstă apropiată, trecuse prin întâmplări similare, fiind răpită prima dată când avea cinci ani. Cele două femei își împărtășesc prin telefon experiențele traumatizante, caută să discute despre ele, să le înțeleagă mai bine, ajungând, astfel, să se împrietenească. Pentru 13 octombrie Kathie avea, deja, rezervat un bilet de autobuz, cu care să ajungă în ziua următoare la New York, s-o întâlnească pe ea și pe Budd. În zorii zilei de 3 octombrie, pe la ora 2.00, Sue este trezită de un telefon de la Kathie, care era îngrozită. La început spune doar că, în timp ce era în pat, s-a auzit chemată pe nume; înspăimântată, a coborât la mama ei, după care a fost urmărită prin casă de un glob luminos. A doua zi dimineța și ea și mama ei se plâng de oboseală și dureri în tot corpul, iar în pat, pe cearșaf, găsesc câteva picături de sânge, în dreptul cefei.

Sosită peste câteva zile, conform programării, la New York, Kathie este examinată prin hipnoză și privitor la acest incident. Reiese, în cele din urmă, o dublă răpire.

Seara, la ora 23.45, Kathie simțise că i-e formidabil de sete; a căutat prin casă băutura ei obișnuită – Pepsi dietetic; constatând că nu mai este, pleacă cu mașina să cumpere, deși se întorsese, nu de mult, de la târguieii.

Are de la bun început mici probleme; observă apoi o lumină ciudată urmărind-o de la distanță, de-a lungul străzilor pustii. La un moment dat, se oprește să o privească mai bine; o clipă are impresia că e un balon cu reclame, dar își dă seama că obiectul nu poartă nici o inscripție, e prea jos și se mișcă altfel decât un balon. Dintr-o dată, se vede în fața magazinului, vede lumina prin vitrinele mari, și o siluetă care, însă, nu este vânzătorul...

„L-am văzut privindu-mă. Îl cunosc. Nu mi-e frică de el, dar am fost șocată să-l văd. Nu mă așteptam să-l văd... și el imi zâmbește. Cu alte cuvinte nu vrea să-mi facă nici un rău"... Iar în clipa următoare figura scundă e lângă ea, ca și când a trecut, pur și simplu, prin vitrină...

Orice încercare de a continua explorarea întâmplării este inutilă. Kathie nu-și mai amintește nimic... e înspăimântată... și nu vrea să-și reamintească nimic... Mai târziu va reieși faptul că ceea ce luase ea drept magazin era cu totul altceva, iar cel pe care l-a întâlnit era un omuleț cu pielea cenușie, o gură aproape inexistentă, imobilă, care-i zâmbește doar din ochi. Ulterior își va mai reaminti că a schimbat câteva cuvinte cu arătarea, spunându-i că urmează să plece la New York. Interlocutorul o aprobase condescendent.

Se întoarce acasă, iar tatăl ei este mirat, deoarece a trecut aproape o oră, deși magazinul era doar la zece minute. Cel puțin treizeci de minute nu puteau fi justificate... Și nu a cumpărat nimic și nici nu-i mai era sete... Se uită apoi un pic la televizor stând în pat; de fapt, mai mult ascultă, deoarece, fiind obosită, stătea cu ochii închiși. Începe să o doară tot mai tare capul, o durere pulsatilă, undeva adânc, la rădăcina nasului. Aude în cap un zumzet, un țârăit ca al unei linii de înaltă tensiune. Apoi, aude foarte clar o voce străină, chemând-o pe nume. O cuprinde groaza; simte că nu e capabilă să mai privească pe fereastră, ori să rămână singură în dormitor. Coboară și o sună la telefon pe Sue. Apoi, o trezește pe mama ei, spunând că are palpitații. E sfătuită să-și ia medicamentul uzual. Decide să meargă în camera copiilor, când vede fulgerând în antreu o lumină, ca un glob luminos. Și mama ei va spune că a văzut un fulger. Kathie intră în camera copiilor, îl ia în brațe pe Tommy, care doarme adânc și îl duce în dormitorul ei, pentru a nu fi singură. Pune o muzică și încearcă să adoarmă. Se relaxează cu ochii închiși. Dintr-o dată simte o lovitură sub braț, apoi e înghiontită repetat în coaste, sub sâni, în coșul pieptului, apoi pe obraz și între sprâncene. Nu poate vedea cine este, deoarece nu poate deschide ochii. Dar nu mai aude nici un fel de muzică. Are impresia că nu mai are pe ea nici cămașa de noapte. O ating niște degete foarte reci. Apoi îi curge ceva din fundul nasului pe gât; simte ceva ca o zgardă strângând-o, rănind-o pe ceafă.

Dintr-o dată, vede aceeași arătare care-i zâmbește din ochi, încurajator; în spatele lui este ceva ca un perete alb. Nu era în dormitorul ei. Proxima imagine pe care și-o reamintește este ea însăși, stând afară, pe întuneric, în curtea din spatele casei, îmbrăcată în cămașă de noapte. După aceasta urcă în dormitor, unde îl găsește pe Tommy dormind. Se culcă și adoarme și ea imediat. Dimineața va găsi picături de sânge pe cearșaf în dreptul cefei.

Exceptând agresarea dublă din această noapte, întâlnită mai rar, restul părea inițial clasică „vizită nocturnă în dormitor“, atât de bine cunoscută investigatorilor domeniului. Surpriza avea să vină peste câteva luni, când alte amintiri, regăsite, ale acestei nopți se vor vâdi unele dintre cele mai stranii ale întregii istorii a răpirilor făcute de OZN-uri.

Peste câteva luni, în timp ce Hopkins venise la Indianapolis pentru a mai investiga detalii ale întâmplărilor de la Copley Woods, în mijlocul unei discuții purtată în mașină, referitor la cei doi băieți ai ei, Kathie se uită dintr-o dată lung la interlocutorul ei, spunând – „Budd, știi, eu mai am și o fată... nu știu unde este... n-am născut-o niciodată, dar este fata mea“. Rugată să fie mai explicită ea adaugă „Cred chiar că am văzut-o... știu cum arată... Și mai știu ceva – o voi mai vedea. Sunt sigură de asta“.

În ianuarie 1985, cu ocazia unei vizite a Kathie-i la New York, fără să mai fie supusă unei regresii hipnotice, ea va relua firul întrerupt al acelei nopți din clipa în care văzuse arătarea cenușie proiectată pe fundalul alb.

Fusese ca un vis, dar era prea clar totul pentru a fi doar un vis... Se terminase ceea ce ar putea fi numită *examinare*... Se afla într-o încăpere largă, albă unde erau multe arătări cenușii, între care și cea pe care Kathie o cunoștea de mult. Toți se purtau foarte tandru și atent cu ea. Atunci a intrat în cameră o fetiță, însoțită de doi „cenușii“. Putea avea în jur de patru ani. Nu arăta nici ca un copil obișnuit, dar nici ca „ei“. Era palidă, dar avea buzele trandafirii, ochi mari albaștri, fără gene sau sprâncene, un nas micuț dar perfect, părul alb, ca dintr-un bumbac foarte fin, cădea până pe umeri în smocuri neîngrijite, între care se vedea scalpul. Capul îi era ceva mai mare decât normal, în special fruntea și ceafa. Era totuși foarte drăguță. Purta un fel de rochiță dintr-un material alb, lucios, mătăsos; semăna cu o zână, sau poate cu un inger...

Cităm fragmente din înregistrarea pe bandă magnetică, făcută Kathie-i cu această ocazie – „Stăteau cu toții și se uitau la mine... Și eu mă uitam la ea... Pur și simplu era atât de drăguță și voiam s-o iau în brațe. Și am început să plâng... Dintre toate aceste întâmplări șocante este singurul lucru care mă atinge emoțional... Ea era aproape înfricoșată de mine... Ca și cum ar fi fost curioasă, dar se temea nițel... Iar eu plângeam, plângeam de-adevăratelea. Și plângeam și când m-am trezit, și plângeam când am

sunat-o pe Sue, și plângeam când i-am povestit lui Budd. Îmi vine să plâng și acum când mă gândesc... Nu țin minte dacă ei mi-au spus, atunci, ceva. Știu doar că erau fericiți că eram acolo și era un sentiment plăcut... Parcă mi-a spus cineva că ar trebui să fiu mândră... Aproape că se simțeau jenați că mă vedeau atât de emoționată din cauza copilului... deoarece era necesar să ne despartă. Dar știu că o voi mai vedea. Mi-au spus ei asta..."

Dornică să mai re trăiască emoția acestei întâlniri, Kathie cere să fie examinată și sub hipnoză. Își va reaminti astfel că arătarea cenușie, cea binecunoscută pe care a mai întâlnit-o și în trecut, i-a spus că fetița nu va putea veni cu ea deoarece ar muri... Kathie n-ar fi în stare s-o hrănească în mod corespunzător... Va trebui ca *tatăl* ei să aibă grijă de ea... Trebuie să se despartă. N-a apucat s-o atingă măcar. Pleacă toți, în afară de Kathie și însoțitorul ei. I se spune că trebuie să plece și ea; dacă ar sta mai mult i s-ar face rău.

Este urcată pe o platformă rotundă; toată încăperea începe să pâlpâie, ca o flacără bătută de vânt; simte o căldură puternică, o durere în coșul pieptului, după care se vede pe iarbă, în fundul curții, lângă piscină. Zărește, parcă OZN-ul, îndepărtându-se. Vrea să intre în casă, dar *ușa este încuiată*. O strigă pe mama ei care, ca o somnambulă controlată de la distanță, coboară și îi deschide. Nici una nu scoate nici o vorbă, doar urcă pe scări, fiecare spre dormitorul ei, ca și cum totul ar fi fost foarte firesc.

Revenită de sub hipnoză, cu o sugestie posthipnotică pozitivă și amin-tindu-și cele rememorate, Kathie își recapitulează revelațiile ușor con-ster-nată. Insistă că individul acela cenușiu, văzut de atâtea ori înainte, n-avea cum să fie tatăl copilului. Putea dona poate niște celule, dar de vreo ex-periență sexuală nu putea fi vorba în nici un fel... îl găsea dezgustător într-o astfel de postură... Dar poate a fost vorba de o însămânțare artificială, el fiind donator... Poate *Ei aveau dreptul* să procedeze astfel – se pomenește spunând la un moment dat...

Mai mult, la despărțire individul o ținea de mână, iar ea simțea o imensă tristețe, o părere de rău, o fericire dureroasă, dar și un sentiment acut de *vinovăție*... Acum își pune întrebarea dacă, nu cumva, aceste simțăminte erau de fapt *ale lui*, transmise ei în chip de rămas bun. Ea nu avea de ce să se simtă vinovată, el în schimb...

Cât despre fetiță, ea înțelesese că se va întâlni cu mama ei și a fost șocată de înfățișarea atât de *diferită* a Kathie-i, *infrișorată de ideea că este parte din această ființă*.

Acceptând toată această stranie întâmplare, ca și celelalte rezumate mai sus, avem aparent explicația sarcinii Kathie-i, atât de brusc terminată în martie 1978. În răpirea amintită din decembrie 1977, ea ar fi fost însămânțată artificial, iar în răpirea din martie 1978 fătul i-a fost extras și,

intr-un mod de *Ei* știut, dus la termen de către ocupanții OZN-ului, după care copilul „s-a născut” prin august-septembrie 1978. La întâlnirea din octombrie 1983 putea să aibă, deci, cinci ani, deși era mai scundă decât Tommy, care, atunci, avea patru ani.

Dar, șirul evenimentelor de la Copley Woods nu s-a încheiat aici. La 26 noiembrie 1983, în casa Davis intră o arătare cu capul mare și fără gură, care se mișcă înainte și înapoi, în timp ce îl paralizează pe Robbie. Băiatul va reține, însă, figura intrusului. Acesta se pare că plasează în nasul lui Tommy un implant. Copilul va fi găsit, a doua zi dimineața, cu o severă hemoragie nazală. Dus la medic și examinat, i se va descoperi o mică perforație în interior, la rădăcina uneia dintre nări. Se va spune că, probabil, rana și-a făcut-o singur, băgându-și un creion sau alt obiect lung și ascuțit în nas. Între cazurile examinate în aceeași carte, scrisă de Budd Hopkins, se citează mai multe întâmplări similare, cu vizite nocturne ale unor arătări, în camera unor copii având în jur de cinci ani, vizite urmate de hemoragii nazale sau lăsându-le cicatrice inexplicabile.

Kathie însăși, inițial, nu-și aduce aminte din restul acestei nopți decât că a avut un somn scurt și fără vise. În după amiaza următoare, însă, întinzându-se, cu ochii la televizor și cu gândul că va recupera poate ceva din somnul pierdut, are brusc revelația acută a faptului că în noaptea precedentă a visat că este întinsă pe o masă sau banchetă; era ca și când s-ar fi trezit din somn, iar când a deschis ochii a văzut același individ cu ochii mari, care îi examina, cu gesturi tandre, abdomenul cu mâinile. A întrebat-o cum se simte, ea i-a răspuns că e obosită și încordată. El o liniștește că totul e în ordine, iar ea readoarme cu un sentiment de bine. Budd va avansa două explicații posibile: sau întâmplarea cu Robbie a declanșat în ea, pur și simplu, un vis cu o răpire OZN sau a avut loc, cu adevărat, o dublă răpire, atât a lui Tommy, cât și a Kathie-i, în timp ce Robbie era în „animație suspendată”.

Peste un timp, Robbie va povesti că l-a visat pe „E.T.”, cel pe care-l văzuse recent în filmul lui Spielberg. Suspectând că și povestea cealaltă se referă la ceva asemănător, i se sugerează că el l-a mai visat pe E.T. și într-o altă noapte. Robbie protestează, spune că atunci fusese de-adevăratelea, nu un vis, și, pentru a se face înțeles mai bine, desenează (cât se pricepe) atât pe E.T., care aduce cu personajul din film, cât și pe omulețul văzut în noaptea aceea, insistând că acesta din urmă fusese real și avea o altă înfățișare, indicând chiar locul unde acesta apăruse *prin perete*.

Într-o noapte din februarie 1986, nu mult după ora culcării, Robbie se trezește și vine în camera mamei spunând că a văzut „un păianjen mare” (descrie mai târziu ca un soi de glob luminos roșu cu raze în jur) alergând pe perete. Kathie își liniștește copilul, îl culcă în patul ei și îl convinge că

a visat. Ea urmărește în continuare, întinsă alături, un film la televizor. În cadrul ușii deschise, aflată chiar lângă televizor, zărește dintr-o dată o figură cu pielea cenușie. Nu mai era vorba de stări de vis, de luminițe văzute din colțul ochiului; intrusul era acolo, așa cum îl știa, scund, cu capul mare, parcă fără să poarte nici o îmbrăcăminte. Leșise din camera copiilor, unde rămăsese doar Tommy, și a trecut mai departe, de parcă n-ar fi fost nimeni în jur. Kathie sare din pat, să se ia după el. Nu mai zărește, însă, decât o fulgerare de lumină prin geam.

A doua zi, după o discuție telefonică avută cu Budd, Kathie îl descoase pe Tommy dacă își aduce aminte că ar fi avut un vis mai deosebit noaptea precedentă. Tommy, care încă nu și-a recuperat întârzierea în vorbire și se exprimă cu dificultate, spune că l-a visat pe „bogy man”, spiridușul care îi ia noaptea pe copiii neascultători (despre acest personaj vorbesc și alți copii, în contexte în care există suspiciunea unei răpiri). Sfătuită de Budd, Kathie face o schiță simplă a „omului cenușiu” văzut de ea, alături de alte trei schițe de făpturi care ar putea fi luate drept spiriduși. Arată separat ambilor copii schițele, rugându-i să-l aleagă pe cel cu care seamănă mai mult omul din vis. Amândoi indică, fără ezitare, „omul cenușiu”.

În mai 1986, are loc o nouă ședință de regresie hipnotică. Kathie visase, cu puțin timp în urmă, că a fost dusă la un alt „ceremonial de prezentare”, în care și-a revăzut fetița, acum ceva mai mare, iar lângă ea un prunc... Și i s-a spus că acești copii, presupuși ai ei, sunt *doar doi din nouă*. Cu alte cuvinte, din 1978 i s-ar fi recoltat nouă ovule, care, fertilizate cu succes, ar fi fost duse la termen. Își mai amintea, din vis, că i s-a spus că este dreptul ei să dea nume acestor copii... ceea ce ea și face...

Rememorând visul, Kathie re trăiește detaliile cu o puternică implicare emoțională. Poate lua în brațe pruncul, căruia, la invitația ce i s-a adresat, îi pune numele de Andrew. Ea presupune că a fost chemată deoarece atingerea omenească, modul omenesc în care o mamă își mângâie copilul era ceva absolut necesar dezvoltării acestuia, ceva ce *Ei* nu-i puteau da. Kathie descrie copilașul ca având o înfățișare de bătrân, cu ochii negri-purpurii și o privire extraordinar de înțeleaptă; era ca și cum ar fi înțeles semnificația atingerii ei. Este prezentă și fetița cu care se mai întâlnise, și căreia i-a pus numele de Emily. Acum arăta mai domnișoară, cu părul blond-alb mult mai bogat și mai îngrijit; părea că nu se mai teme, fiind mai degrabă foarte curioasă s-o privească, s-o atingă. Pentru un minut, Kathie trece printr-o stare ciudată, în care parcă se disociază de corp, în care doar există, deși nu mai are nici brațe, nici corp, nici picioare. Budd presupune că i s-ar fi dat, în acest timp, posibilitatea fetiței, ca într-o școală, de a simți pe dinăuntru simțămintele pe care le încearcă mama ei ținându-și copilul în brațe. Când Kathie redevine ea însăși, același personaj cenușiu, cunos-

cut din descrierile anterioare, îi mai spune că totul e în ordine, că o să-și mai revadă copiii, dar că acurh trebuie să se despartă, altminteri i se va face rău. Este culcată, adormită, și se trezește, apoi, în patul ei.

În *septembrie 1986*, într-o seară târzie, Kathie se întorcea acasă cu mașina, împreună cu Robbie și Tommy. Văd un obiect luminos, oval, plutind deasupra coroanei copacilor. Ajung acasă cu mai mult de o oră întârziere față de cum ar fi fost de așteptat, fără să înțeleagă unde s-a pierdut acest timp. Peste câteva ore, Robbie vine în dormitorul mamei cu o hemoragie nazală abundentă, prima în viața lui. Incidentul nu a mai fost explorat. Neexplorate au rămas și circa zece alte situații suspecte de a fi fost răpiri, inclusiv sarcini false, situate între 1984 și 1986.

O serie de răpiri pare să fi suferit, încă de la vârsta de doi-trei ani, și **Laura**, sora Kathie-i. De pildă, într-o sâmbătă după amiază, în 1965, mergând cu mașina, ea a simțit un imbold inexplicabil să intre într-o parcare pustie, în spatele unei biserici; firul memoriei i se reînnoadă abia peste circa două ore când, în același parcaj, de acum aflat sub umbra nopții, zărește un OZN decolând. În două sesiuni hipnotice, ulterioare, se vede ridicată din parcare, aparent cu mașină cu tot, urmează clasică scenă de examinare de către omuleții cenușii, după care amintirile ei se întrerup. Istории stranii, similare se leagă și de fiul Laurei, pe nume Stevie (n. 1976), ca și de soțul ei, Johnny.

Istoriile de mai sus ar putea fi lesne socotite însăilări de amintiri vagi ale unor persoane cu o anumită labilitate psihică. Kathie, ca și alte cazuri dintre care vom aminti unele mai jos, a fost supusă, tocmai din acest motiv, unor sofisticate teste psihologice; rezultatele au arătat că nu era vorba de persoane schizoide, paranoide sau imature emoțional; cel mult, putea fi vorba de un nivel scăzut al autoaprecierii și de unele stângăcii. În plus, fenomenul Kathie Davis nu este de loc singular. Numai între cazurile investigate de Budd Hopkins și descrise în cartea *Intruders*, două capitole sunt consacrate altor cazuri (pe care nu le mai descriem aici în toate detaliile) ale persoanelor numite: Andrea, Susan Williams, Pam, Lisa etc., care au trecut prin experiențe asemănătoare și își aminteau, ca prin vis, că le-au fost arătați copilași care, după câte au fost făcute să înțeleagă, erau ai lor... Descrierile coincid extraordinar în detalii, deși femeile nu se cunoșteau și nu auziseră una de întâmplările celorlalte.

De pildă, **Susan Williams**, psihoterapeută, născută în 1933, avea niște vise repetate (pe care le nota cu profesionalism) despre ceea ce ea numea *bebeluși înțelepți*. Aceștia erau foarte mărunți, uneori nu mai mari de 30 de centimetri, *culcați în mici containere metalice*. Și acești bebeluși vorbeau... Sub hipnoză, ea va descrie o imagine puțin diferită: „bebelușii” aveau o piele cenușie, bătrânicioasă, fața lipsită de orice expresie, constituția fra-

gilă. Era dificil de crezut că ar fi putut vorbi... Și ea, ca și celelalte persoane amintite mai sus, a reprodus clasicul scenariu de răpire, cu un un soi de masă de operație în interiorul unei încăperi rotunde, cu o examinare mai mult sau mai puțin traumatizantă făcută de niște aparate ș.a.m.d. Investițiile au scos la iveală că, aparent, prima ei întâlnire cu răpitorii avusese loc în 1938.

Persoana numită pe scurt **Andrea** a rămas însărcinată la treisprezece ani, după ce „visase” că a suportat o însămânțare artificială. O arătare stranie, cenușie și cu ochii mari, a introdus în ea un instrument având forma unui tub subțire. Fătul a fost avortat, dar medicul care a efectuat operația a observat, nu fără surprindere, că himenul fetei era intact. În cazul **Pam**, într-o situație similară, dar după o posibilă răpire, medicul solicitat să efectueze avortul n-a mai găsit nici o urmă de țesut fetal...

La ora actuală, investigatorii OZN dispun de liste lungi, bine documentate, inclusiv medical, cu astfel de incidente, care par să se supună unor scenarii repetitive bine puse la punct. Există, deja, și un nume – **sindromul copilului pierdut** (*missing baby syndrome*). Am fi, poate, tentați să ne gândim la o nouă formă de psihoză afectând persoanele care au suferit avorturi. Numeroasele teste psihologice (Minnesota, Rorschach, Wechsler etc.) efectuate inclusiv de către specialiști total neimplicați, până atunci, în studiul fenomenului OZN, cum a fost Dr. Elizabeth Slater din New York, n-au pus, însă, în evidență nimic cu adevărat anormal. C. G. Jung ar fi vorbit în acest caz, desigur, de o manifestare inedită a inconștientului colectiv. Oricum am lua-o, se pare că numărul raportărilor similare e în creștere. Vom mai rezuma, ca argument, încă un caz din aceeași carte.

În seara zilei de *20 august 1985*, o psihoterapeută new-yorkeză, numită **Lucille Forman**, era în apartamentul ei de vacanță, din stațiunea Provincetown (Massachusetts). Urmărea un film de pe videocasetă. Pisica miaună îngrozitor, ceea ce nu-i stătea în obicei. A doua zi dimineața, își va mai aminti, doar, că simțise o prezență în preajma ei, dar, într-un mod neobișnuit, nu și-a ridicat ochii de pe ecranul televizorului, spunându-și neîncetat „nu te uita, stai locului...”. Tot a doua zi dimineața descoperă că, în noaptea aceea, fusese singura persoană din clădire și că întreaga zonă fusese afectată de o pană de curent; pisica era, încă, neliniștită, iar ea însăși simte o nevoie imperioasă să părăsească această casă, să iasă la soare...

Deși toate acestea, aparent, nu constituiau mare lucru, se adresează lui Budd Hopkins, convinsă că, totuși, se întâmplase ceva mai mult decât ținea ea minte. Primele discuții scot la iveală amintirea, din fragedă copilărie, a unor vizitatori mici, cu ochi imenși, care au băntuit-o în dormitorul ei. În plus, din vara anului trecut, avea o cicatrice rotundă, stranie și inexplicabilă, în regiunea ovarului ei drept.

Trecându-se la regresia hipnotică, Luciile se vede stând, în noaptea aceea, în fața televizorului. La un moment dat, ridică ochii și vede în fața ei, pe terasă, câteva arătări cenușii, cu capul mare. I se transmite telepativ porunca să iasă afară, altminteri vor intra ei în apartament s-o scoată cu forța. Filmul de la televizor se intrerupe, iar ea vede pe ecran una dintre acele figuri groaznice, privind-o furios și poruncindu-i să se uite la ea. Luciile, la început, își coboară ochii spre dușumea, dar apoi, dându-se bătuță, iese pe terasă. Următorul lucru pe care-l simte este că plutește deasupra potecii, încadrată între patru arătări, spre fundul grădinii, unde se așezase un OZN. Intră în el însoțită de figura văzută pe ecranul TV. Așezată pe familiara masă de examinare, simte, la un moment dat, o durere ascuțită în regiunea unde se întâmplă să aibă dureri în timpul menstruației. Și ea este confruntată cu un copil hibrid de sex feminin, față de care se manifestă cu afecțiune. Nu apare, însă, nici un moment vreo aluzie că ar putea fi o înrudire între ei. Inutil de reamintit că Budd luase toate precauțiile ca Lucille să nu știe absolut nimic despre cele povestite de celelalte persoane, pe care el le examinase în acest sens.

Aparent, Lucille are și o „discuție filosofică” cu răpitorii ei, care-i spun că aparțin unei societăți *cu milioane de ani mai bătrână decât a noastră*, dar care e pe moarte, dintr-un motiv necunoscut: copiii se nasc, trăiesc până la o anumită vârstă, după care mor. I se arată imagini ale unor copii fluturându-și brațele disperați și murind în chinuri. Lucille povestește, atunci, că și pe Pământ există animale care pot muri, pur și simplu, din lipsă de afecțiune. Există pui care, dacă nu sunt liniși ori, măcar, atinși de mama lor ori de alte ființe care le poartă de grijă, mor în câteva zile, chiar dacă au hrană suficientă. Poate ceea ce lipsește acestei societăți superinteligente, supertehnologice, este *afecțiunea*. Chiar dacă i se pare ridicol, ajunsă acasă, în New York, după ședința de hipnoză în care i s-au revelat aceste amintiri, va plasa pe pervazul ferestrei, cu fața în afară, o carte care trata despre rolul afecțiunii în creșterea puilor, ca pentru a atrage atenția straniilor vizitatori asupra ei.

Cazul Betty Andreasson Luca

Poate, cazul cel mai amănunțit explorat dintre cele privind răpirile cu scop reproductiv în contextul fenomenului OZN este cazul **Betty Andreasson Luca**. Investigat, începând din 1977, de către Raymond E. Fowler, acesta îi consacră trei cărți, devenite de referință, intitulate: *The Andreasson Affair* (1979), *The Andreasson Affair – Phase Two* (1982) și *The Watchers: The Secret Design Behind UFO Abduction* (1990), aceasta din urmă cu o prefață scrisă de cunoștința noastră de mai sus, Whitley Strieber.

Născută în 1937, din imigranți finlandezi, *Betty Aho*, după numele de fată, se va mărita de timpuriu cu *James Andreasson*, vecinul său de stradă dintr-un orașel din Massachusetts. Prima ei experiență OZN, pe care și-o amintea conștient, s-a petrecut în seara zilei de 25 ianuarie 1967. Betty era în bucătărie, iar părinții, ca și cei șapte copii ai ei, având între 3 și 11 ani, se uitau, în camera de zi, la televizor. Soțul ei era atunci în spital, refăcându-se după un accident de automobil. În jurul orei 18.35, luminile din casă au început să pâlpâie puternic, sfârșind prin a se stinge. Pe geamul care dădea spre un câmp larg pătrunde o lumină roșie-portocalie care pulsează. Betty roagă pe mama ei, ca și pe copii, să rămână în camera de zi, iar tatăl ei merge la fereastră să vadă ce se întâmplă. El va declara ulterior, în scris, că a văzut patru arătări înalte de 1,10 la 1,30 metri, cu pielea cenușie, capete mari având forma de pară intoarsă, care veneau spre ei, sărind ca niște lăcuste. Când îl zăresc, arăturile se opresc. Tatăl simte un soi de amețeală, după care nu-și va mai aminti nimic. Betty, în schimb, va vedea arăturile intrând în casă, trecând *prin* ușa de lemn, ca și când n-ar fi fost acolo. Erau identice, cu excepția celui care părea șef și care era ceva mai înalt. Ochii mari, ca de pisică, contrastau cu lipsa nasului, înlocuit cu două găuri în locul nărilor și cu gura care semăna cu o cicatrice orizontală. Purtau un soi de uniforme lucioase, albastru închis, mulate pe corp, cu o emblema pe brațul stâng, înfățișând o pasăre cu aripile desfăcute.

Cam atât își aminteau conștient. Betty, foarte religioasă, este convinsă tot mai mult, pe măsura trecerii timpului, că a asistat la vizita unor *ingeri*; ea își va instrui membrii familiei să nu povestească nimănui întâmplarea. Abia în 1975, citind în ziar o invitație făcută de Dr. J. Allen Hynek, adresată celor care au văzut OZN-uri, se hotărăște să-și descrie pățania. Peste un timp, o echipă de specialiști va începe investigațiile, incluzând regresii hipnotice asupra ei și a celei mai mari dintre fetele sale, pe nume Becky...

Cu conștiința faptului că, în felul acesta, riscăm o anumită pierdere în credibilitatea și dramatismul întâmplărilor, nu vom relua, totuși, încălcitul labirint al regresiiilor, desfășurate între 1977 și 1988, al dialogurilor înregistrate pe bandă, revenind repetat asupra aceleiași răpiri, scoțând la iveală, treptat, noi și noi aspecte ale ei, regresii întrerupte uneori ani de zile, ca, după aceea, un eveniment fericit să permită deblocarea și continuarea lor. Vom încerca să schițăm, doar, imaginea finală, succesiunea cronologică a evenimentelor OZN, care au ieșit la iveală ca urmare a acestor investigații, așa cum apar ele în cea de a treia carte dintre cele citate mai sus.

Nu a fost vorba de o simplă întâlnire, ci de un lanț de cel puțin șapte-sprezece, posibil însă mai multe. Prima *regăsită* s-a petrecut în 1944, când avea, deci, șapte ani. Era singură, aștepta o prietenă să se joace

împreună, când o bilă luminoasă, cam cât o alună, începe să bâzâie în jurul capului ei. La un moment dat, o lovește la rădăcina nasului, între ochi. Atingerea este rece, dar atât de energică încât o face să cadă pe spate și să simtă o puternică somnolență. Aude niște voci în jur, care-i vorbesc. Între altele îi spun că a făcut progrese frumoase, că o să pregătească și ei tot ce trebuie și că o să mai revină când va sosi timpul; iar peste vreo cinci ani o vor lua să-l vadă pe *Cel Unic*... O încredințează, apoi, că va uita această întâmplare pentru mult timp.

Următoarea întâlnire are loc în 1949. Familia se mutase, între timp, într-un oraș vecin. Betty era în pădure să verifice o cursă pe care o pusese. Dintr-o dată vede un ins micuț, ciudat îmbrăcat, având pe piept o mulțime de butoane și orificii. Speriată, Betty se dă câțiva pași îndărăt și începe să arunce cu pietre către arătare. Pietrele se lovesc însă la jumătatea drumului de ceva invizibil și cad la pământ, fără să-și atingă ținta. Piticul apasă pe unul dintre butoanele de pe piept și dintr-un orificiu țâșnește o bilă luminoasă care vine la Betty și i se așează pe frunte. Din nou devine somnolentă și cade încet pe spate; din nou aude voci; cineva o examinează, apoi spune „încă un an“. I se mai spune că o pregătesc pentru a fi de ajutor semenilor ei în viitor.

În 1950 Betty are treisprezece ani. Într-o dimineață, foarte devreme, trezindu-se în timp ce toți ceilalți din casă mai dormeau, se hotărăște să meargă până la iazul din apropiere. Zărește luna plină deasupra colinei apropiate; își dă seama, apoi, că nu poate fi luna plină, deoarece obiectul luminos se pune în mișcare, se mărește și vine spre ea. Vrea s-o ia la fugă, dar simte că nu se mai poate mișca. Se vede, apoi, într-o încăpere albă și se simte foarte relaxată. Se apropie, parcă alunecând, trei omuleți. În timp ce Betty re trăiește, sub hipnoză, întâmplarea stărilor ei se schimbă brusc, de mai multe ori, de la groază și agitație la o perfectă relaxare, ca și cum s-ar fi exercitat asupra ei un soi de control mintal pentru a o liniști și stăpâni. Urmează un lung șir de întâmplări, care de care mai bizare și mai incredibile, dintre care spicuim doar câteva. Cei trei o așează într-un fotoliu special, după care, aparent, suferă o accelerație formidabilă. Apoi vehiculul în care era se scufundă într-o apă adâncă, iar pe fundul acesteia ajunge într-un complex subteran. Între altele, aici vizitează un *muzeu al timpului*, consacrat evoluției omului. Exponatele sunt făcute, parcă, din gheață, oamenii îmbrăcați conform epocii etc. Totul este păstrat în cutii mari, transparente, în care există și alte obiecte sau elemente tipice de peisaj. Betty atinge la un moment dat un fluture care se colorează, învie pentru un moment, apoi reîncrămenește și se transformă într-un model inert.

Aparate ciudate explorează sistemul reproductiv al Betty-ei. I se arată cum poate fi creată viața din materia moartă, ca să știe să spună oamenilor

la momentul potrivit. Apoi, i se spune că a sosit pentru ea vremea să *meargă acasă*, ca să-l vadă pe *Cel Unic*.. Ajunge la un zid de sticlă, în care întâlnește *Marea Poartă*, tot de sticlă, apoi altă și altă poartă, ducând spre un tărâm al luminii. Înainte de ultima poartă se vede dedublându-se, ieșind din ea însăși, părăsindu-și corpul, care rămâne nemișcat precum statuile din muzeu, în timp ce ea continuă să plutească în chip de imagine eterică a propriei ființe. Întâlnirea cu *Cel Unic* o re trăiește în timpul regresiei hipnotice, cu întreaga ei ființă, ca o stare de extremă beatitudine, pe care nu e însă capabilă s-o descrie în cuvinte. Spune doar: „Este... cuvintele nu sunt în stare să explice. Este minunat. Este pentru toți... Înțeleg acum că *toate sunt una*. Toate se potrivesc între ele atât de bine...e de nedescris. Pur și simplu nu sunt în stare să vă spun”. Întrebată dacă i s-a impus cumva să păstreze tăcerea, ea răspunde doar atât: „Este de parcă și dacă aș putea să spun, tot n-aș putea să spun. Nu pot: îmi pare rău”.

În timpul aceleiași răpiri are loc și o operație traumatizantă. În împrejurări similare din alte rapoarte, este înconjurată de făpturi în veșminte argintii, i se pune mâna pe frunte, după care Betty, isterizată, povestește cu multă greutate că, pur și simplu, *i s-a scos un ochi*. Apoi, făpturile au luat un ac subțire și foarte lung, *de lumină*, cu un obiect minuscul, ca de sticlă, la capătul lui, și i-au introdus acul în gaura ochiului. Are impresia că acul i-a ajuns până în regiunea cefei. Vede peste tot culori strălucitoare. După ce i se extrage acul de lumină și asistă la alte manevre, cu ace parcă de oțel, i se pune ochiul la loc (înlocuit?). Este supusă, în continuare, la numeroase alte teste și, în cele din urmă, depusă în preajma iazului de lângă care fusese răpită.

La 18 ani trăiește un incident, pare-se minor și neexplorat în detaliu, în care o voce stranie o cheamă pe nume, în timp ce era într-o rulotă.

Următoarea întâlnire are loc în 1961, când avea 24 de ani. Fetița ei – Becky – era la școală, soțul, Jim Andreasson, la lucru, iar ea trebăluia prin casă. Aude, dintr-o dată, un sunet straniu și simte nevoia imperioasă să meargă să vadă ce se întâmplă. Din acest moment pare-se că nu mai este stăpână pe propria voință. Se vede urcând stâncăria și desișul de pini de lângă casă, afundându-se în pădure. La un moment, dat vede o ființă stranie, înfricoșătoare și simte că nu se mai poate mișca. Este liniștită că nu i se va întâmpla nimic rău. Ceea ce urmează nu este străin de profundele convingeri creștine ale Betty-ei. Sub hipnoză, ea își va reaminti: „Mi-a spus că eu am fost vegheată de la începutul vieții mele. Voi crește firesc, iar credința mea în Lumină va aduce pe mulți către Lumină și Mântuire, deoarece mulți vor înțelege și vor vedea”. Strania făptură o previne pe Betty că există și străini veniți pe Pământ, care nu au gânduri prietenoase față de pământeni, *îngerii răi, geloși pe iubirea care caracterizează omenirea*.

Îi mai spune o mulțime de lucruri care îi depășesc înțelegerea, adăugând că le va înțelege când va sosi vremea. Acum, însă, va uita pentru un timp. După aceasta este trimisă acasă.

Peste șase ani, la 25 ianuarie 1967, va avea loc întâlnirea pe care am descris-o la începutul capitolului consacrat Betty-ei Andreasson Luca. Sub hipnoză ea va relata că, atunci, avusese loc o clasică răpire „în stadiu adult”, cu scop de *însămânțare artificială*, pentru a folosi termenii tehnici care încep să se încetățenească între investigatorii domeniului. În timp ce unul dintre vizitatori rămâne să supravegheze familia, transpusă într-o stare de animație suspendată, Betty este condusă la un vehicul oval care decolează și ajunge într-un alt vehicul spațial, mult mai mare. Traversează un coridor lung și întunecat, după care este întinsă pe o masă. I se introduce în pântec, prin ombilic, un ac lung și flexibil; parcă pentru a căuta ceva. I se spune că îi fac măsurători pentru procreație. Indivizii vorbesc între ei despre niște părți care lipsesc. Într-adevăr, Betty (care avea deja șapte copii) s-a supus unei histerectomii cu câțva timp în urmă, fiind suspectă de cancer de col uterin. Cu aceeași ocazie, i se introduce un ac lung și în nas și, aparent, i se extrage un obiect mic cât o alică, având niște terminații fine, ca de sârmă. Era, poate, obiectul care-i fusese implantat atunci când i s-a scos ochiul, poate un altul...

Este dusă, apoi, după diverse peripeții, într-un tărâm straniu unde zboară, între însoțitorii ei, peste un peisaj cu ape, vegetație și siluete ale unor construcții în formă de cupole, ca și peste o piramidă care avea un cap ca de faraon egiptean în vârful ei. După aceasta asistă, într-o structură aparent din cristal, la o prezentare, parcă holografică, a morții și renașterii păsării Phoenix.

Urmează o altă scenă, în care un cor de voci, la unison, îi spun că trebuie să înțeleagă ce i s-a arătat deoarece *a fost aleasă ca mesager...* Înainte de despărțire, mai marele răpitorilor ei, căruia îi știe și numele – Quazgaa – îi spune că ei iubesc rasa umană și vor să o ajute. Omenirea ar trebui să accepte acest ajutor, *altminteri va fi pierdută*. Nu vor să facă rău nimănui... dar *este mai bine să piară unii decât toți...*(!!?) Ei au ne-numărate tehnologii pe care omul nu le va descoperi curând, deși i-ar fi la îndemână, deoarece acestea nu pot fi descoperite decât pe *calea spiritului*, ori omul nu va explora această deschidere a cunoașterii. Mai spun că i-au zăvorât în minte anumite taine și că sunt mulți pe Pământ cei cărora le-au plantat în minte alte și alte taine. Dar nici ea, nici ceilalți *nu și le vor reaminti decât atunci când va fi sosit vremea*. Oricum, semenii ei n-ar crede-o acum; iar ea va uita totul pentru un timp. După aceasta este dusă, cu o navă, îndărăt în lumea ei.

În 1970, Betty, împreună cu soțul și copiii, se mută într-o altă casă,

aflată la câteva mii de cea în care s-au petrecut întâmplările relatate mai înainte. În această casă, în 1973, Betty va trăi, probabil, cea mai fantastică dintre istoriile revelate de investigațiile lui Raymond Fowler, istorie conturată treptat, în nu mai puțin de opt ședințe de regresie hipnotică, prima în 1980, celelalte în 1987 și 1988.

În miez de noapte, Betty vede pe geamul dormitorului niște lumini extrem de puternice. Își dă seama că nu poate fi vorba de faruri de mașină. Se sperie, încearcă din răspuțuri să-și trezească soțul, care doarme lângă ea, dar este imposibil. Își acoperă capul cu plapuma, dar în clipa următoare se simte trasă de mâna stângă; i se trage și plapuma de pe cap. Cei care asistă la regresia hipnotică rețin că groază marelui se transformă, ca la comandă, într-o profundă relaxare, în momentul în care ea constată că este înconjurată din nou de acele ființe străni, mici, cu capete și ochi mari. Sunt patru și nu pășesc, ci plutesc deasupra dușumelei. O scot în afara casei, trecând, într-un mod inexplicabil, prin ușile încuiate. O rază o absoarbe, pe ea și pe însoțitorii ei, într-o navă mare, argintie, care plutește deasupra pajiștii din spatele casei. O așează în fotoliu, după care senzațiile descrise, dar chiar și modul în care i se strâmbă trăsăturile feței în timpul regresiei hipnotice, lasă să se creadă că re trăiește o accelerație extrem de puternică.

După acest episod, este condusă într-o altă încăpă, unde vede o femeie întinsă pe masa (de acum binecunoscută) de consultație. O femeie tânără, oarecum frumoasă, deși cu trăsături aspre, cu părul lung, negru, care pare îngrozită și căutând un ajutor. E cu picioarele ridicate, înconjurată de omuleți care extrag din ea un făt de câteva luni, apoi încă unul geamăn. Una dintre făpturi încearcă s-o liniștească punându-i mâna pe frunte, dar ei nu-i place. Betty înțelege că a fost adusă aici special pentru a o ajuta. Îi spune femeii vorbe de încurajare. Își lipește fruntea de fruntea ei și o freacă ușor pe temple, gest prin care, își aduce acum aminte, fusese ea însăși calmată cu ocazia răpirii sale pe când avea 13 ani. Femeia se liniștește și, în cele din urmă, adoarme.

Feții extrași n-au nici treizeci de centimetri. Li se înfig ace lungi în vârful capului și în urechi, li se face o operație în jurul nasului și gurii, care apoi sunt astupate, li se taie complet pleoapele și poate chiar organele genitale. După aceasta, fără să fi fost lăsați să respire, feții sunt introduși fiecare în câte un container, un soi de borcan mare, plin cu un lichid transparent, legat cu un mănunchi de fire de niște aparate, înconjurat de alte dispozitive, poate generatoare ale unui câmp energetic. Într-o cameră vecină este un alt făt, puțin diferit ca aspect, dar tot într-un borcan asemănător.

Betty întreabă de ce toate acestea. Răspunsul este deconcertant – în curând (poate datorită deteriorării mediului?), omenirea va deveni sterilă.

Veghetorii vor să asigure o alternativă. I se mai dau o mulțime de explicații, din care, sub hipnoză reproduce fragmente, sau termeni ca „șoc transversal”, „mistrie ciclonetică”, „circuite magnetice”, „inel depolarizat” etc., recunoscând că nici ea nu înțelege ce înseamnă... Ulterior se va mai afla că răpitorii recurg la bizara soluție a însămânțării cu un ovul hibrid fecundat, urmată de un avort peste câteva luni și creșterea feților în containere speciale, deoarece hibridii astfel creați, niște *supraoameni* artificiali, foarte inteligenți, *aveau capul mult prea mare pentru ca mamele lor să-i mai poată naște în mod natural*. Prezența ulterioară a mamei în preajma copilului (vezi cazul Kathie Davis) a fost găsită, totuși, necesară deoarece, cu toată înalta lor tehnologie, vizitatorii nu erau în stare să înlocuiască, în creșterea viguroasă a copilului, cea componentă esențială pe care o reprezenta afecțiunea maternă.

Betty este o bună desenatoare. Sub hipnoză este sugestionată să rețină cât mai multe detalii, pe care să la reproducă, apoi, cât mai precis. Ea face numeroase schițe, care devin, apoi, ilustrații ale cărții, ilustrații des reproduse în diverse publicații, inclusiv din România. Între altele, impresionante sunt desenele reprezentând figura victimei, modul cum a văzut-o întinsă pe masa de operație, înconjurată de omuleții cenușii, fătul introdus în borcanul manevrat de un răpitor etc.

Este condusă afară din încăpere și constată, cu surprindere, că se află sub cerul liber. E noapte, în jur este pădure, sunt într-un luminiș, în preajmă e un lac. În afară de OZN-ul din care tocmai au ieșit, se mai află aici încă unul. Ea este, în continuare, în cămașa ei de noapte din naïlon. Alături este și femeia cu părul lung și negru, îmbrăcată cu o cămașă bărbătească. Ființele care-i înconjoară poartă *sfere de lumină*. Așează două, deasupra marginii lacului; aceste sfere rămân plutind în aer. Apoi sosește încă o navă, mai mare ca celelalte; cu această ocazie, Betty simte o seamă de senzații neplăcute, între care o durere violentă în ochiul drept, locul presupusului implant.

Cele două femei sunt reîmbarcate, cu o oarecare grabă, în nava din care au coborât, călăuzite de aceleași ființe purtătoare de sfere luminoase. Trec prin camera unde era un făt în borcan; de data aceasta, Betty mai zărește, îndărătul unui perete transparent, și o mulțime de plante. Femeia cu părul negru este reșezată pe masa de consultație. O sferă de lumină este purtată asupra ei și e pulverizată cu o substanță. Se întorc apoi amândouă, prin aceleași încăperi, dar nu mai este nici fătul, nici peretele transparent cu plantele îndărătul lor. Sunt rugate să se dezbrace „pentru protecția lor” contra electricității statice. Betty la început nu vrea, dar până la urmă e obligată să se conformeze. Sunt introduse într-o cabină cilindrică și asupra lor cade un duș cu un lichid asemănător cu apa, dar având o consistență gelatinoasă.

Betty și tovarășa sa ies, din nou, în luminișul de pe malul lacului și se așează una lângă cealaltă. Este foarte cald. Celelalte două nave sunt și ele acolo, cea mare plutind deasupra celei mici. Din aceasta din urmă ies mai multe ființe purtând niște aparate ca niște țăruiși mecanici, foarte complicați, cu tot soiul de segmente, picioare laterale, manșoane de ceramică, discuri de cupru, sfere argintii în vârf etc. (Betty le va desena cât se poate de fidel) și înfig în pământ aceste instrumente în jurul navei. Din aceeași navă apare și un bărbat, înalt, șaten, cam de treizeci și ceva de ani, gol pușcă și el, cu pielea lucind de același lichid gelatinos, plutind deasupra solului, deși făcea mișcări ca și cum ar încerca să meargă normal. Este foarte jenat când vede cele două femei, dar este îndrumat să se așeze nu departe de ele.

Cele două nave suprapuse încep să se rotească tot mai repede, inconjurându-se de un soi de ceață. Se desfășoară curcubeie colorate. Bilele din capul țăruișilor luminează tot mai puternic. La un moment dat începe să fulgere din toate părțile. Când se termină, plouă cu găleata. O ploaie plăcută după zăpușeala de dinainte. Apoi, rotirea navelor încetează. Betty simte în tot corpul înțepături mărunte, ca după o amorțeală (electricitatea statică?). Bărbatul, femeia de lângă el, ca și mai multe făpturi mărunte intră în nava de jos. Nava de sus o luminează pe cea dedesubt, care, spre stupefacția Betty-ei, începe să se micșoreze, până ajunge la dimensiunile unui automobil.

Betty, precedată și urmată de către un omuleț, reîntră în nava cu care au venit. Aici va fi condusă într-o sală rotundă, mare, în mijlocul căreia este un stâlp imens, ce pare o cascadă de apă luminoasă, căzând neîntrerupt. În jurul stâlpului se rotește un inel de lumină, care se strânge, devenind un tor în apropierea podelei. Asistă la mai multe operații făcute pentru a o feri de vreo vătămare, cauzată de câmpurile energetice. Pot intra, apoi, în stâlpul de lumină, ca într-un tub, în aceeași formație de trei, Betty având câte un omuleț în față și în spate. O forță îi ridică încet tot mai sus. În acest timp, în jurul lor, perdeaua de apă continuă să cadă, dar o mulțime de luminițe multicolore îi însoțesc urcând în pas cu ei. După distanța parcursă, se poate presupune că au urcat astfel în nava mare, care se poziționase deasupra, puțin înaintea intrării lor.

După ce se opresc și ies din acest original lift, străbătând din nou perețele de apă, trec prin câteva camere. Vede un număr de instalații, pe care le va desena ulterior, între care un soi de cilindri verticali de sticlă, cu o mulțime de accesorii și niște ecrane, pe care se zărește o scriere stranie; uitându-se la ele va simți o senzație extrem de neplăcută, ca de nisip în ochi (radiații ultraviolete?).

Trecând de proxima ușă, ca într-o poveste din „O mie și una de nopți”,

se pomenește într-o pădure. Analizând, ulterior, înregistrările și căutând o explicație coerentă pentru ele, s-a presupus că era vorba de un enorm *vivarium*, o incintă cu plante și animale, în *interiorul* navei. Totul în jur este verde, aerul e mult mai plăcut de respirat, este și un iaz cu apă cristalină, în care înoată pești, lumina vine dintr-o sursă invizibilă. La un moment dat, apar, plutind, două sfere de lumină, apoi o mulțime de luminițe multicolore, care vor începe să se rotească în jurul sferelor. Betty e cu aceiași doi însoțitori, care o invită să se așeze pe iarbă și să privească. Nu trece mult și apa din iaz se golește; peștii se zbat pe uscat, fiind evacuați și ei printr-un soi de sifon. Apoi, dintr-o sursă invizibilă apare apă curată, care aduce iazul la vechiul nivel. Betty vrea să se apropie de mal, dar îi este foarte greu să se ridice; simte o presiune care parcă o țintuiește locului. Apoi, când încearcă să facă un pas, în jurul ei încep să se învârtăască, în spirale, niște panglici de lumină (un sistem de alarmă pentru a o împiedica să se deplaseze?). Apare în cele din urmă un omuleț cu ceva în mână, în care adună panglicile.

I se spune să se așeze la loc. Urmează ceva și mai incredibil decât cele de mai sus. Este înconjurată de o ceată de copilași goi, de circa 30 centimetri înălțime, drăguți, cu înfățișare omenească, dar cu capetele disproporționat de mari. Alții și alții apar de pretutindeni. O examinează curios, o pipăie, de parcă ar fi ceva nemaivăzut până atunci. Apoi, la o comandă, se retrag și se aliniază.

Unul dintre însoțitorii cenușii întinde spre Betty o cutie de cristal, în care se află o mică baghetă care, îndreptată către luminile plutitoare, pare că le însuflețește. E invitată să ridice bagheta mai sus; drept rezultat toate luminițele, împrăștiate până atunci prin copaci, își iau zborul și vin să se așeze exact între ochii copilașilor. Aceștia se depărtează încolonați și, aparent, fericiți. Betty trebuie să pună mica baghetă înapoi în cutia de cristal. Când părăsește (plutind) „pădurea” anumite semne o fac să înțeleagă că o bună parte din ceea ce o înconjura era doar un soi de proiecție holografică.

Revenită în încăperile navei, zărește, într-unui dintre cilindrii verticali de sticlă, un omuleț prins în chingi. Să fie oare un dispozitiv de absorbire a șocurilor în cazul unor accelerări extreme? Coboară apoi, cu „ascensorul” cu care au venit, în nava de deșubt. Aici, ajung într-o încăpere în care Betty este așezată în același fotoliu pentru mari accelerații în care stătuse când a venit (cu scuzele omuleților că n-au la îndemână un dispozitiv mai modern). Interesant, omuleții însoțitori nu păreau afectați de forțele de accelerație.

Este, în sfârșit, adusă acasă. Înainte de despărțire i se impune, prin sugestie, să uite totul și să nu-și amintească decât mai târziu, când va fi

sosit vremea. Soțul ei și toți ceilalți în casă par să fi fost, în tot acest timp, într-o stare de *animație suspendată*.

Sedințele de regresie hipnotică aduc la suprafață și detaliile unor întâlniri despre care Betty nu avusese cunoștință înainte. În 1975, într-o noapte a văzut, din dormitor, că și în 1973, o lumină extraordinar de puternică în curte. Soțul nu poate fi trezit. Apoi apar fapăturile. Îi vorbesc (telepatic?). Îi spun că știu că a trecut prin momente dificile în căsnicia ei, că va mai trece prin momente grele, dar că nu va mai dura mult. Veghetorii îi cunosc meritele și loialitatea; *va fi ajutată* discret să își reorienteze viața.

Îi mai spun că *a sosit timpul*. Că va începe foarte curând *să-și amintească*. Într-adevăr, nu peste mult timp va citi în ziar articolul Dr. J. Allen Hynek și, cu amintirea încă cețoasă a unor întâlniri trecute, îi va scrie o scrisoare, care va declanșa întregul șir de investigații.

Următoarea întâlnire pare să fi avut loc în seara de *29 august 1976*. Era pregătită să plece la o aniversare a părinților ei, mai avea doar să-și pună pantofii; cum, însă, mai avea timp, se așează pentru o clipă; copii se uitau în timpul acesta la televizor, în camera de alături...

Se face, dintr-o dată, o liniște nefirească, ea simte că este paralizată din cap până în picioare și vede apărând lângă ea un omuleț, care îi spune că a trecut prin destule și că lucrurile se vor schimba, iar acum să meargă în camera vecină, să pună televizorul pe canalul șapte...

În regresia hipnotică, Betty, ca și când ar fi uitat complet de interludiul cu mesajul omulețului, reia din nou cele întâmplate, de la faptul că tocmai voia să se încălze, televizorul merge, copiii fac gălăgie etc. Nu înțelege de ce, dar simte, brusc, nevoia să meargă în camera de alături, să mute televizorul pe canalul șapte. Jim, soțul ei, urmărea un western și se înfurie îngrozitor. Ea simte că a fost rea și nu prea înțelege de ce a făcut asta...

Hipnotizatorul o întreabă dacă omulețul mai e cumva prin preajmă. Care omuleț? răspunde Betty mirată...

Între Jim Andreasson și Betty apăruseră mai de mult diverse probleme, între altele datorită pasiunii lui pentru băutură. În seara cu pricina, întorși de la aniversarea părinților, va urma o ceartă, urmată de gesturi violente, iar Jim va sta o noapte la arestul poliției, după care va dispărea de acasă fără urmă. Va telefona abia peste câteva luni, din Florida. Betty îl va ruga să se întoarcă și să se supună unei cure de dezalcoolizare; el refuză. Urmează alte tentative de conciliere, terminate în cele din urmă cu divorț, vânzarea casei, mutarea Betty-ei într-o altă locuință. Investigatorii au parcurs, în paralel, o mulțime de posibile dovezi: registre ale poliției, articole de ziar, chiar și lista programelor TV din zilele respective, constatând că toate sunt în concordanță cu declarațiile înregistrate sub hipnoză.

În iunie 1967, Bob Luca, cel care peste zece ani va deveni soțul Betty-ei, trece printr-o întâmplare stranie. Conducea mașina pe un drum în pădure, în Connecticut, când privirea îi este atrasă de ceva strălucitor aflat deasupra sa. Se uită mai bine și vede două obiecte mari, cilindrice plutind pe cer; din fiecare cade câte un obiect mai mic, oval. Unul dintre ovale se îndepărtează, celălalt îl urmărește, aterizând, cu mișcări de frunză căzătoare, în imediata sa apropiere. Următorul lucru pe care și-l amintea era că, peste trei ore, intra într-o parcare. N-avea nici cea mai vagă idee ce s-a petrecut între timp... Investigații ulterioare vor scoate la iveală și o primă răpire la vârsta de 5 ani.

În toamna lui 1977, într-un mod greu de explicat, atât Betty cât și Bob simt nevoia să stea un timp în Florida. Preocupările amândurora de a-și explica întâlnirile prin care trecuseră îi vor aduce alături.

În noaptea de 19/20 octombrie 1977, Betty și Bob conversează prin telefon. Voci stranii, aparent supărate, parcă ale omuleților, se interpun pe fir, obligându-i, în cele din urmă, să închidă aparatele. Mai târziu, în aceeași noapte, când toți par căzuți într-un somn adânc, aceeași senzație de bruscă liniște, însoțită parcă de oprirea timpului, o anunță pe Betty de venirea unei *ființe*. Aceasta îi spune că un accident este iminent, n-au ce să facă, nu pot interveni, dar că, în cele din urmă, lucrurile se vor îndrepta... După aceea, aparent Betty adoarme pentru câteva momente, fiind trezită de fiica ei, Becky, care o strigă îngrozită. Se aude un zgomot de fiare sfărâmate, prin cameră încep să se rotească luminile, se unesc într-o minge de foc, care, după ce se zbate deasupra capetelor lor, iese pe fereastră. Betty încearcă să-și liniștească fiica și pe ceilalți copii care încep să se trezească.

A doua zi dimineața, Betty are o stare depresivă. Nu înțelege ce se întâmplă. În ziua de 22 octombrie, doi dintre băieții ei vor muri într-un groaznic accident de circulație. Premoniție? Coincidență? Scenariu dinainte pregătit? Nimic din toate acestea? Greu de spus...

În octombrie 1978, Betty, de acum doamna Luca, locuia în Meriden, Connecticut. Aveau o casuță în care se întâmplau tot soiul de ciudățenii: curentul electric se oprea și pornea de la sine, soneria de la ușă suna fără să fie nimeni, jaluzelele de la baie se trăgeau singure în sus și în jos fără să le atingă măcar un curent de aer etc. Într-o seară, în timp ce era în baie, Betty aude un vâjâit puternic deasupra acoperișului, în dreptul camerei de baie. Întorcându-se, îl vede prin ușa deschisă pe Bob *dedublându-se*; mai exact, vede cum din Bob iese o dublură a lui, care vine spre ea, oprindu-se în cadrul ușii. În acest punct amintirile conștiente ale Betty-ei se întrerupeau...

Menționăm aici că **experiențele extracorporale**, numite prescurtat **OBE** în literatura anglosaxonă (de la *Out of Body Experience*), reprezintă

un alt vast capitol al fenomenelor paranormale, capitol conectat, în ultimul timp tot mai des, cu fenomenul OZN.

Pentru a afla continuarea întâmplării din octombrie 1978, s-a recurs la hipnoză; Betty devine, însă, extrem de agitată, drept pentru care hipnotizatorul îi poruncește să nu re trăiască vechile amintiri, ci să-și imagineze doar că se privește din afară, ca la un televizor. Cu acest mic truc explorarea poate continua. Betty își vede și propria dublură părăsind corpul său, mergând până în ușă, îmbrățișând dublura lui Bob, ridicându-se amândoi deasupra solului. Trec, astfel, *prin* tavan, urcând mai departe într-un soi de lumină lăptoasă. O forță căreia nu i se pot opune îi desparte, amândoi continuând să zboare, dar în direcții diferite. Betty îl vede pe Bob dispărând în pâclă, iar pe sine devenind tot mai străvezie și decolorată, până ce se vede transformată într-o *lumină* aurie lipsită de detalii.

Se întâlnește aici cu alte făpturi similare, arătând ca niște contururi omenești umplute cu lumină, fără nici un alt detaliu. Se află cu toții într-o mare încăpere rotundă, boltită, pe un soi de balcon circular. Balconul se rotește, foarte încet, în sensul acelor de ceasornic, iar cupola și pereții laterali în sens contrar. Dedesubtul și în interiorul inelului format de balconul circular o mulțime de omuleți trebăluiesc în jurul a trei mese, pe fiecare dintre mese fiind întinsă o persoană acoperită cu un cearșaf. Asupra lor coboară o mulțime de luminițe extraordinar de *strălucitoare*. Betty recunoaște în cele trei persoane membri ai familiei sale, ale căror nume nu vrea să le dezvăluie. Are impresia, de asemenea, că-l recunoaște printre făpturile luminoase din jur și pe Bob.

Vin alte și alte ființe luminoase, care se culcă cu picioarele spre interior și capul spre exterior pe ceva ce seamănă cu o canapea circulară străvezie înconjurând încăperea de-a lungul balconului. Întregul aranjament al încăperii este foarte complex, greu de redat în cuvinte; ulterior, însă, Betty va face o mulțime de desene care limpezesc istorisirile ei. Fiecare făptură luminoasă este culcată cu spatele pe câte un obiect pătrat, plat, metalic, multicolor, legat de o *bandă lată* care coboară undeva în jos. Stând astfel, *făpturile se transformă în globuri luminoase*, care se rostogolesc de-a lungul benzilor, consumându-le, incorporându-le. Apoi, globurile redevin siluete luminoase umane, ținând în palme mici figuri geometrice, cum ar fi o sferă sau o piramidă. Făpturile încep să se joace fericite, aruncându-și una alteia aceste obiecte. Este, oare, un ritual? Unul dintre ei colectează micile obiecte pe cele două capete ale unei mici bare, după care aruncă bara spre o ușă. Apoi, trec cu toții, inclusiv Betty, *prin* ușă, și cu această ocazie își recapătă înfățișarea omenească; nu și trupul. Sunt oameni de toate rasele, doar că arată ca niște stafii. Niște creaturi nepământene, cu părul alb, îmbrăcate în lungi robe albe îi conduc până la o altă poartă, dincolo de care este, doar, un vârtej amețitor...

Bob a refuzat să se supună regresiei hipnotice pentru a confirma sau infirma detaliile acestei duble răpiri.

Despre următoarele posibile întâlniri, Betty are amintiri vagi. În 1981 a zărit o siluetă în dormitor. În 1982 a văzut o făptură îmbrăcată în alb, tot în dormitor. În 1984, în timp ce se uita la televizor, fiind în bucătărie, vede câteva figuri, este apoi paralizată și orbită temporar, simte de parcă i s-ar străpunge capul cu un obiect. Aceste amintiri nu au fost adâncite prin regresie hipnotică.

În iulie 1986, Betty trăiește o nouă răpire combinată cu o experiență extracorporală. Încercările de a aduce în memorie detaliile au eșuat deoarece trăirile care însoțeau rememorarea erau însoțite de dureri extraordinare (paznici pentru a nu desconfira niște secrete?). Se recurge, atunci, la un truc; i se sugerează că ea nu își rememorează propriile aventuri, ci privește la un „televizor” cele ce i s-au întâmplat. Metoda se dovedește bună, cu o excepție: nu-și va aminti nimic, sau foarte puțin, din eventualele mesaje primite pe cale telepatică.

În ziua întâmplării, Bob era la lucru, iar Betty citea Biblia, întinsă pe canapeaua din rulota în care locuiau, temporar, în Higganum, Connecticut. Dintr-o dată, afară se aude un vâjâit puternic și Betty simte că este paralizată din cap până în picioare. Lângă ea apare un omuleț cenușiu, cu capul mare și lipsit de păr, ochi mari, negri, o tăietură în loc de gură, îmbrăcat cu un costum mulat pe corp și purtând pe șale, atașat cu o curea, un soi de mic rucsac. Omulețul pune pe canapea o cutiuță sau așa ceva, după care Betty se vede ieșind din ea însăși, ridicându-se în picioare și în același timp corpul rămânându-i nu doar culcat, ci și activ, citind mai departe. Întinde mâna să se atingă și are strania surpriză că mâna trece prin corpul rămas întins. Omulețul manevrează ceva la dispozitivele de pe costum și, ca urmare, sunt învăluiți într-un nor de lumină, în care par să se topească și el și dublura Betty-ei, ridicându-se în același timp de la pământ. Apoi totul în jur devine alb.

Când începe din nou să vadă, zboară peste un peisaj care pare să se întindă la nesfârșit și nu seamănă cu nimic cunoscut. Între altele, niște sfere multicolore de cristal se rostogolesc dedesubt, o pasăre uriașă se rotește deasupra, aude plânsul unui copil în chiar pieptul ei, e siderată de o voce tunătoare care o cheamă pe nume și îi spune „Cumpănă egală, ai împlinit șapte” (faptul că și-a îndeplinit datoria de mamă prin cei șapte copii pe care i-a născut?)...

Este întâmpinată, apoi, de doi omuleți, plutind, unul în spatele celuilalt, deasupra sferelor de cristal. Pleacă cu ei, intră într-o navă uriașă, zidoma sferelor de dedesubt. Ajunge într-o încăpere, unde cei doi omuleți îi spun, pe rând, că *va trebui să uite*.

După aceasta, se vede întorcându-se în rulotă, unde corpul ei este întins pe canapea, aparent dormind, cu Biblia pe piept.

În 1987 îi apare peste noapte, pe gamba piciorului drept, o cicatrice ca o scobitură. În 1988 pe brațul drept îi vor apare trei astfel de cicatrice, formând un triunghi. Nu s-au explorat detaliile unei eventuale răpiri.

Interesant este și faptul că **Raymond Fowler** (n. 1933), autorul cărții *Watchers*, din care am extras informațiile de mai sus, a ajuns să acuze el însuși o seamă de ciudățenii în viața sa, care l-au făcut să se supună și el regresiei hipnotice. Din păcate, rezultatele au fost mult mai puțin spectaculoase decât în cazul Betty-ei. Totuși, merită să menționăm că a ajuns la concluzia că prima sa întâlnire a avut loc la 5 ani, după care au urmat încă opt întâmplări stranii, dintre care doar de una nu-și amintise și în stare trează. La vârsta de 54 de ani, în 1988, și el a descoperit într-o dimineață, în timp ce făcea duș, o cicatrice în formă de gaură perfect rotundă, cu diametrul și adâncimea de câțiva milimetri, pe fluierul piciorului, fără vreo durere sau urme de sângerare. Cicatricea nu exista cu o zi înainte. O va fotografia cu grijă. Surpriza cea mare a urmat, însă, peste câteva zile, când va primi un plic de la Betty, în care erau și fotografiile cu cicatrice *identice* apărute pe mâna și piciorul ei.

Raymond Fowler va mai descoperi că nu mai puțin de nouă membri ai familiei sale (părinți, soție, copil, frați, mătuși etc.) au trecut prin întâmplări care puteau fi interpretate ca răpiri.

4. PORTRETUL ROBOT AL RĂPIRII

Răpirile seamănă între ele în zeci de detalii, deși martorii nu cunoșteau înainte nimic despre acestea. Etapele răpirii: atragerea în cursă, capturarea, transportul, intrarea în navă, masa de operație, examinarea, experimente de reproducere, intervenții chirurgicale, școli, transmiterea mesajului, impunerea uitării, întoarcerea.

Un scenariu care se repetă

Istoriile de mai sus au avut, înainte de toate, menirea de a oferi cititorului român o imagine asupra modului în care *literatura* destinată marelui public, mai ales cel american, reflectă un fenomen de o mare straniețe. Am mai putea continua îndelung cu exemplele. Numai cărțile de referință scrise în ultimul deceniu, pe această temă, formează împreună o mică bibliotecă. Multe dintre rapoarte, provenind de la oameni cât se poate de respectabili, seamănă atât de mult cu cele deja expuse, încât reproducerea lor nici nu se mai justifică aici. Altele vor fi amintite fragmentar, cu particularitățile care le individualizează, în capitolele care urmează.

O primă concluzie, valabilă indiferent dacă acceptăm sau nu realitatea celor istorisite, este *existența unui veritabil scenariu* care se repetă, cu mici variații, la o bună parte dintre rapoarte sau dintre înregistrările obținute sub hipnoză. Una dintre persoanele care au încercat o sistematizare a acestui scenariu este Edith Fiore, posesoarea unui doctorat (Ph. D.) în psihologie clinică, autoarea câtorva cărți foarte interesante, între care *Encounters: A Psychologist Reveals Case Studies of Abductions by Extraterrestrials* (1989), în care își rezumă experiența privind treisprezece cazuri în care a condus regresia hipnotică. Ea a folosit, pe lângă hipnoză, și alte metode, unele de veche tradiție, asupra cărora vom mai reveni. Să încercăm și noi, folosind sugestiile existente, să parcurgem în cele ce urmează reperele principale din scenariul unei răpiri.

Victima răpirii este, de regulă, aleasă încă din prima copilărie, prima

Intâlnire fiind la 3-7 ani. Pe lângă exemplele din capitolele precedente, pot fi amintiți și pacienții pe care i-a avut Edith Fiore (și pentru care ea folosește totdeauna doar un prenume). Astfel, **Mark**, un tânăr de 18 ani, s-a adresat ei, între altele, datorită repetatelor vise cu OZN-uri, sau omuleți stranii cu ochi imenși, venind să-l răpească. Regresia hipnotică a scos la iveală că prima întâlnire a avut loc la șapte ani. Omuleții l-au făcut să se ridice în aer, să treacă pur și simplu prin tavan până într-un compartiment aflat în partea de jos a unei nave. Pentru **Linda**, o artistă talentată și atrăgătoare, de 44 ani, dăruită și cu harul vindecării, această întâlnire a avut loc la patru ani, când se vede în poala unui omuleț care îi arată orașele de lumină ale unui alt țărâm, spunându-i că aceasta este adevărata ei casă, cea de unde ea a venit, adăugând că nu o va lăsa singură aici și va veni s-o vadă de câte ori va dori ea. **Ted**, un brunet înalt, cu ochi albaștri, în jur de 45 de ani, are amintiri cețoase despre prima întâlnire, amintiri care, sub hipnoză, devin mai precise. La vârsta de trei ani a fost transportat într-o navă unde a fost fascinat de niște ființe prietenoase de diferite mărimi și forme, multe semănând cu niște lăcuste. **James**, un medic de circa 35 de ani, își va aduce aminte de repetate intervenții chirurgicale în zona craniană (de pildă în nas sau în urechi), prima dintre ele la vârsta de șase ani, efectuate de niște creaturi verzi. **Diane Tai**, o brunetă grațioasă, trecută cu puțin de 40, suferise la șapte ani o operație la ochi, din care cauză a fost obligată să stea mai mult timp bandajată la ochi. Atunci a descoperit că putea vedea chiar și în felul acesta lucrurile și ființele din jurul ei, ca și când ar fi posedat un simț suplimentar. Regresia hipnotică (efectuată pentru o serie de alte întâmplări stranii pe care și le aminteă) va scoate la lumină că, puțin înainte de acest eveniment, a fost vizitată în camera ei de de o femeie cu părul lung și negru, care zâmbea, scăldată în lumină. I-a cerut Diane printr-un gest să întindă palmele spre ea, după care fetița s-a simțit cuprinsă de o senzație plăcută de căldură, iar arătarea a dispărut.

De multe ori, eroul răpirii constată că în familia sa există și alții care au trecut prin întâmplări similare. Exemplele din capitolele precedente sunt destul de convingătoare în acest sens. Budd Hopkins găsisse, până în 1987, treisprezece familii de acest tip, Ray Fowler, pe lângă familia Luca, o amintește pe a sa proprie. Printre cazurile descrise de Dr. Fiore putem menționa faptul că **Linda** are și o soră, **Sherry**, ea însăși contactată, răpită, operată, posibil pentru experimente genetice. Într-una dintre răpirile pe care și le reamintește, Linda va ajunge într-o încăpere în care, între alte cincizeci-șaizeci de persoane își va recunoaște nu doar sora, ci și pe cei doi frați, alte două surori, ambii părinți, un cumnat, o nepoată și, posibil, o mătușă.

O altă constantă a scenariului este repetarea răpirii de mai multe ori în cursul vieții; fenomenul a fost prezent, practic, la toți cei examinați. Budd Hopkins a constatat că răpirile se răresc, ori chiar încetează în jurul vârstei de cincizeci de ani.

Constantele răpirii

Răpirea în sine are un număr de faze bine conturate: atragerea, capturarea, transportul, intrarea, examinarea sau operația, implanturi, vindecări, mesaje înscrise în subconștient, ordinul ca să uite, întoarcerea, semnele care rămân pe corp sau în suflet.

Capturarea celui care urmează să fie răpit se face, adesea, dintr-un loc în care cel în cauză este singur, de pildă de pe un drum pustiu sau din automobilul cu care se deplasează undeva, în afara aglomerației. De foarte multe ori, însă, răpirea începe în dormitor sau chiar în bucătărie; dacă mai sunt și alții în casă, ei sunt plasați într-o stare de *animație suspendată*, astfel încât nu văd și nu aud nimic. Adesea, persoana în cauză este, oarecum, **atrasă în cursă** – simte dintr-o dată nevoia să plece undeva unde, rămânând singură, poate fi mai ușor contactată. Venirea răpitorilor este anunțată de o steluță, care se apropie și se mărește, devenind o navă luminoasă plutitoare; alteori, primul semn este o rază orbitoare care pătrunde pe geam etc. Există și numeroase rapoarte în care, aparent, o mână străină conduce mașina, spre o destinație care intră în scenariu, fără ca șoferul său să mai intervină.

Transportul este efectuat uneori, ca de pildă în cazul lui T. Walton, de o rază ieșită din navă. Alteori, cel în cauză este înconjurat de omuleți (care pot trece prin zid fără probleme), este paralizat, ridicat din pat și făcut să plutească ori dus pe sus, scos pe ușă, prin geamul deschis ori închis, prin tavan sau prin zid, vede împrejurimile de la înălțimea zborului păsărilor, după care se trezește brusc, de multe ori fără să-și poată explica în ce mod anume, într-o incintă închisă specifică.

În cazurile descrise de Edith Fiore, dispariția imaginii la televizor o anunță pe **Sandi**, o contabilă foarte atrăgătoare, de 27 de ani, că se întâmplă ceva; după aceasta își simte corpul, de fapt o dublură tip OBE, plutind tot mai sus, dovada experienței extracorporale fiind faptul că apucă să se zărească pe sine însăși jos, stând mai departe în fotoliu. Se înalță tot mai mult, după care se vede într-o încăpere ovală. **Barbara**, o persoană-problemă, de cincizeci și ceva de ani, venită, inițial, să-și trateze simptomele unei puternice nevroze, dar și obezitatea (157 kg.) cu ajutorul hipnozei, va descoperi că fusese răpită într-o noapte din automobilul ei, al cărui motor se opriese când un OZN a trecut deasupra lui. Lumina emisă de navă o *trage afară* din mașină, în ciuda împotrivirii ei. O frântură de timp nu vede nimic, după care este întinsă, paralizată, pe o masă, înconjurată de arătări care-i spun să nu-i fie frică. **Tom**, specialist în programarea calculatoarelor, a venit, inițial, pentru a-și vindeca depresia cronică și atacurile severe de

anxietate, care îl imobilizau periodic. El avea, între altele, impresia că, începând încă din copilărie, de trei-patru ori pe an, noaptea, când era singur, era răpit de făpturi venite dintr-o altă lume. Își amintește, de pildă, de o răpire din aer liber, fiind ridicat, de o rază de lumină, până la un OZN care plutea mai sus, după care se vede în navă, fără să-și dea prea bine seama cum a intrat. Pe *Linda* o iau din dormitor doi omuleți, care o conduc afară din casă pe ușă, se imbarcă, apoi, într-o farfurie zburătoare nu mai mare decât un automobil, cu o capotă boltită, complet transparentă, cu care se înalță spre stele, până la o imensă stație cosmică. *James* vede în dormitor cinci făpturi cenușii, cam de 1,50 metri, observând că, pentru a-i vedea, trebuia să fii într-o anumită stare; dacă ar fi perfect conștient, probabil, nu i-ar mai vedea. Apoi, pleacă plutind, parcă stând pe un soi de platformă, trecând prin zid, ceea ce-l face pe *James* să presupună că nu a plecat, de fapt, decât o parte din el. Totuși, nu se mai zărește în pat... Nu e în stare să facă nici o mișcare, de parcă ar fi paralizat. Este dus astfel până la navă, în care intră pe o ușă. Este așezat într-un scaun și urmează o conversație. Ș.a.m.d.

În interiorul navei

Intrarea în navă este, de multe ori, dificil de memorat. Deși există nu puțini martori care descriu urcarea pe o rampă sau scăriță către o ușă mai mult sau mai puțin banală, în majoritatea cazurilor cei care aplică regresia hipnotică depun eforturi eroice până reușesc să evoce în memoria celui răpit vaga amintire a unei intrări. În plus, multora dintre cei răpiți interiorul li s-a părut mult mai mare decât s-ar fi putut crede privind din afară. Această a dus și la speculații privind caracterul special al acestei treceri, care, măcar uneori, ar putea să nu fie o simplă intrare într-un vehicul metalic ultramodern (cu sau fără șuruburi, piulițe, nituri etc.), ci o *poartă spre un alt tărâm*, cu alte legi decât cele pe care le știm. În acest caz, *intrarea* ar fi, în același timp, o *transformare* care este firesc să perturbe, o dată în plus, memoria martorului.

Cel răpit străbate, de multe ori, culoare, încăperi, laboratoare stranii, vede instalații complicate cărora nu le înțelege rostul, dar, aproape invariabil, își va aminti că a stat într-o *sală*, unde a fost întins pe o *masă de operație*, dezbrăcat, incapabil de a se mișca, înconjurat de ființe nepământene, care fac diverse manevre asupra sa, spunându-i să nu se teamă deoarece nu i se va întâmpla nimic rău. Masa de operație are o formă sobră, solidă, uneori pare un monolit crescut din podea și este înconjurată de aparate legate de pereții navei. Uneori, sala este luminată orbitor, alteori obscur; lumina este de cele mai multe ori albă, dar poate fi și portocalie sau de altă culoare. Niciodată nu se observă o sursă anume, ca și când

razele ar veni de peste tot. Încăperea este de foarte multe ori rotundă, cu o cupolă deasupra, dar poate fi și ovală, ori de forma unui trapez. Ușile, o dată închise, dispar fără urmă, contopindu-se cu peretele.

În majoritatea cazurilor, sala de operație este perfect curată; în unele cazuri, însă, (de ex. W. Strieber) impresia este de murdărie. Totuși aluziile la dezinfecție nu lipsesc. *Diane Tai* își amintea că, răpită în toilul nopții, a fost dezbrăcată de pijama, scăldată într-o lumină albastru-violetă pentru a distruge orice bacterie, după care i s-au dat alte veșminte. *Fred*, un foarte dinamic om de afaceri și autor de cărți, de 53 de ani, a ajuns la *Edith Fiore* printr-o cunoștință comună. Ceea ce îl particulariza era faptul că își reamintea detaliile răpirii sale, de acum cincisprezece ani, fără ajutorul hipnozei, și că cele întâmplute nu păreau să-l afecteze în mod deosebit. El va istorisi că omuleții i-au spus că ei poartă costumul mulat pe corp pentru a le servi, între altele, ca o pavază, atât împotriva bacteriilor cu care oamenii ar putea să-i infecteze, cât și împotriva celor proprii, cu care ar putea ei infecta pe oameni.

Examinarea

După ce persoana răpită este întinsă pe masă ori, mai rar, imobilizată într-un fotoliu, urmează un șir de operații și manipulări asupra lui, de cele mai multe ori foarte penibile, privite cu ochii unui individ modern. În 20% dintre cazurile comunicate, examinarea s-a efectuat cu niște aparate care, uneori, emiteau o lumină puternică sau, chiar, păreau făcute din lumină. Cititorul poate găsi exemple în acest sens în capitolele precedente. Adăugăm acestora câteva dintre cazurile descrise de Dr. Fiore.

Sandi își amintea că la început a simțit atingerea unor instrumente reci. Apoi, i-au fost introduse în rect niște aparate de forma unor andreele; poate nu posedau ascuțișul, dar sigur rigiditatea, subțirimea și netezimea lor. Unele „andreele” erau tuburi subțiri. I-au fost înfipite și sub pielea brațelor, între degete și, în cele din urmă, în ombilic. Ulterior, ea va deveni conștientă că i s-au mai făcut și examinări vaginale și rectale cu un obiect rotund, negru, atașat „mașinii”.

Barbara își aduce, la început, aminte doar de o examinare sumară, cu probe de piele, din unghie, o picătură de sânge dintr-un deget (examinări aproape identice s-au făcut și la *Betty* și *Barney Hill*), ca și de o mașină mare, neagră, pe care au plimbat-o deasupra ei, comentând accidentul pe care l-a avut (fractură la picior) sau absența organelor feminine (operate prin histerectomie). Între altele, i-a interesat fragilitatea, albeața și transparența pielii ei, niciodată expusă bronzării.

Gloria, o femeie drăguță, apropiindu-se de 40 de ani, a ajuns la *Edith*

Fiore datorită unei nevroze, legată de un șir de tragedii de familie, și datorită unor coșmaruri nocturne, care se vor dovedi legate de niște întâlniri de gradul IV. Ea va descrie, sub hipnoză, o „răpire” clasică, incluzând o intubație în stomac, un alt tub care îi intra prin nas, o priză de sânge venos din braț. Un aparat, format dintr-un mănunchi de fire cu niște pătrate minuscule luminoase în ele, își îndreaptă partea activă, fierbinte, spre un punct din stomacul ei, apoi spre un altul aflat pe șold. Ea va simți, doar, o furnicătură în locurile respective.

Mark ținea minte un tub fin, continuat printr-un fir subțire, asemănător firului folosit la undițe, care i-au fost introduse în penis, coborând, poate, până în testicule. Operația aceasta s-a repetat și cu ocazia unei alte răpiri. Apoi, i s-a pus pe piept un obiect, greu de parcă ar fi fost din plumb, cu ajutorul căruia este examinat în interior, ca prin radioscopie. Un alt aparat, ca o cască, i se pune, apoi, pe cap. E fierbinte și transpirația începe să-i curgă pe frunte. Se pare că toate aparatele înregistrează și înmagazinează date ca pentru a fi prelucrate în viitor. *Tom* își amintea că, după ce a simțit atingerea mai multor obiecte metalice, i s-a introdus în penis, pe canalul uretral, până în scrot, un tub subțire și flexibil. Senzația era deosebit de dezagreabilă, deși nu dureroasă. Omuleții din jur îl linișteau, spunându-i să stea liniștit și că manevra nu va avea nici un fel de urmări negative. A urmat un sondaj asemănător, de astă dată în rect, până adânc în abdomen. Apoi, un alt aparat i-a fost introdus pe gât, până undeva în coșul pieptului. La un moment dat intră în panică, deoarece simte că nu mai poate respira. Au urmat și alte examinări, între care un cerc de metal pe care l-a simțit pe cap sau chiar, surprinzător, o andrea care i-a fost infiptă în abdomen, examinare raportată de regulă de femei. *James* acuză, într-o răpire din copilărie, presiunea unei căști care i-a fost pusă pe cap, un obiect care i-a fost introdus în nas, cu ajutorul unei „andrele” prin care trecea un soi de energie, în sus, spre lobul frontal al creierului. Tot el va istorisi că a fost examinat de un *scanner* care arăta nu doar toate țesuturile interne, ci și *căile energetice*, evidențiindu-le pe cele prea slabe, care trebuiau stimulate prin *frecvențe selective*. Tot el relatează că, la una dintre recente răpiri, i s-a luat sânge și i s-au făcut diverse analize, răpitorii tot minunându-se cum de mai supraviețuiește... Întreabă ce vor să spună cu asta; din răspuns deduce că el însuși ar putea fi un *hibrid*; și că acum douăzeci de ani i s-a inoculat un virus de care *Ei* mor fără excepție...

Experimente de reproducere

Se apreciază că în 50% din răpiri ar exista o componentă vizând reproducerea, iar în 5% contacte sexuale. În capitolele precedente am făcut, deja, cunoștință cu un număr de evenimente de acest tip, ca de pildă relatările lui *Antonio Villas Boas*, ale *Kathie-i Davis* cu copiii ei extraterestri,

ori ale *Betty-ei Luca*, despre aparatele în formă de borcan în care se păstrează (pentru scurt timp? până la naștere?) făturile hibridate. Exemplele în acest sens sunt însă mult mai multe.

Edith Fiore relatează că una dintre pacientele ei, *Victoria*, o artistă de cincizeci și ceva de ani, veșnic în luptă cu kilogramele, va descoperi că explicația obezității ei consta în faptul că își ura corpul, în subconștient, simțind că acest corp nu-i aparține ei ci *Lor*, celor ce o răpiseră, supunând-o unui șir de umilințe fizice. De circa zece ori, în perioada ovulației, a fost răpită, i s-a străpuns abdomenul cu o sondă care îi extrăgea ovulele, cu scopul unor experimente reproductive. Ea își va reaminti, sub hipnoză, că a văzut la locul supliciului și un bărbat căruia i s-a recoltat spermă, cu ajutorul unui aparat pneumatic. La momentul când i s-a făcut regresia hipnotică ea nu auzise de nici un caz similar și a fost o mare ușurare să afle că nu era singura care raportase un astfel de caz și că nu era nebună. *Sherry* va acuza și ea extragerea unor ovule, iar *Diane Tai* spunea că mașina care a examinat-o părea că zăbovește mai mult asupra ovarelor ei.

Pe lângă manevrele de sondare a testiculelor istorisite de *Mark* și *Tom*, *James* își amintea și el că, în adolescență, a fost supus unei operații de recoltare a spermei sau unei manipulări asemănătoare. Literatura abundă de alte cazuri similare.

Wendelle C. Stevens, în cartea sa *UFO Contact from Reticulum* (1989), relatează despre un bărbat din Minnesota, transportat în 1976 la bordul unui OZN, pentru a asista la „ritualul” colectării de ovule, printr-un ac înfipt în ombilic, de la o femeie care deja se găsea acolo. Când întreabă de ce trebuie să vadă toate acestea i se răspunde – pentru ca atunci când vei auzi despre asta să știi cum este. I s-a expliat, apoi, că, după fecundarea artificială, produsului de concepție i se modifică informația genetică, iar viitorul copil se va naște într-un uter artificial. În mai multe cazuri martorii își amintesc că li s-a spus despre faptul că totul face parte din împlinirea unui „plan genetic”. Iar o parte dintre oamenii creați astfel vor fi aduși înapoi pe Pământ, amestecați printre oamenii veritabili, pentru a ne controla...

În unele cazuri, atenția extraterestrilor se îndreaptă, aparent, către mai mulți membri ai aceleiași familii. Budd Hopkins, sau consultantul MUFON Dr. Richard Neel (într-un articol din 1988), erau de părere că extraterestrii urmăresc anumite experimente genetice, eventual de tipul îmbunătățirii rasei, de-a lungul mai multor generații, folosind în acest scop, succesiv, părinți, copii, nepoți ș.a.m.d.

Implanturi și cicatrice

Mulți dintre martori au rămas cu amintirea introducerii sau extragerii unor implanturi. Uneori, acestea sunt niște bile cât o alică pentru arma de

vânătoare. În exemplele din capitolele precedente arh relatat despre posibila introducere a unor astfel de implanturi, în special în nas (însoțite de hemoragii nazale), dar și în ureche sau în spatele ochiului, în toate aceste cazuri undeva în apropierea creierului, sugerând rolul de a transmite sau de a controla. Budd Hopkins descrie în *Intruders*, pe lângă pățaniile *Kathie-i Davis*, mai multe cazuri în care persoane care acuzau răpiri își aminteau că li s-a introdus în nară o astfel de alică, unele dintre întâmplări plasându-se înainte de 1947, anul „oficial” al apariției OZN-urilor. Budd i-a spus în 1986 lui W. Strieber că, din cele o sută de cazuri examinate de el, patru acuzau implanturi în ureche sau în spatele ei, trei în spatele ochiului, și unsprezece în fundul nasului. George C. Andrews, autor al unor cărți în domeniu, opinează că aceste implanturi ar permite răpitorilor să vadă prin ochii victimelor lor, să audă prin urechea acestora ș.a.m.d. Între cazurile examinate de Edith Fiore, *Tom* a constatat într-o dimineață la sfârșitul lui 1976 sau începutul lui 1977, că în nara sa dreaptă se găsește o umflătură emisferică, de consistență osoasă, care cu o zi înainte nu exista. Era o perioadă în care, în urma unei operații la ureche, se ducea des la controale la medicul ORL-ist. Medicul a refuzat să comenteze natura umflăturii.

Jaques Vallée își pune problema că purtătorii unor astfel de implanturi trebuie să fi și murit în atâtea decenii de când se tot semnalează fenomenul. În acest caz, de ce nu s-a găsit nici un astfel de obiect la vreo autopsie – se întreba el? Un răspuns ar putea fi că aceste biluțe se recuperează.

Căpitanul de aviație în retragere Kevin D. Randle, în cartea sa *The UFO Casebook* (1989), menționează și cazul **Susan Ramstead**, o femeie de afaceri, fără nici o preocupare în direcția OZN-urilor. În 19 octombrie 1973, își conducea mașina spre o întâlnire comercială, discutând prin radiotelefon cu soțul ei. Vede, dintr-o dată, în lanul de porumb o navă în formă de disc, având o cupolă deasupra, învăluită într-o lumină albastră. Motorul automobilului se oprește, luminile farurilor se sting, radioul nu mai funcționează. Peste cel mult cinci minute nava decolează și dispare în depărtare. Toate în mașină revin la normal. Soțul ei, cu care reia legătura, îi va spune că au trecut, însă, douăzeci, dacă nu chiar treizeci de minute. Dorind să exploreze *lacuna în timp*, apelează la regresia hipnotică. Rezultă o răpire clasică, incluzând o examinare efectuată cu o răceală inumană de către niște omuleți, într-o sală plină de aparate și ecrane. Când au condus-o înapoi la mașină nu a existat nici cel mai mic semn de scuză sau regret.

În 1983, reluându-se acest caz, se va constata că în ultimul deceniu Susan a fost examinată aproximativ o dată pe an, având uneori hemoragii nazale. Regresia hipnotică va scoate la iveală alte detalii; de pildă hemoragiile au fost cauzate de o mică bilă metalică implantată în fundul nasului, destinată marcării și urmăririi ei. După ce, la una dintre aceste examinări,

creaturile i-au extras din nară micuța bilă, aceasta a fost pur și simplu aruncată (ca o baterie uzată?). Aparent, aceasta a fost ultima răpire de care își amintea, ca și cum operația ar fi coincis cu încetarea interesului față de persoana ei sau, așa cum sugera autorul, biluța ar fi constituit un instrument de reperare și urmărire, fără de care victima nu mai putea fi localizată de răpitori.

Mai mulți martori au relatat că răpitori par să acorde o atenție deosebită cefei, părții din spate a gâtului, care sunt examinate cu grijă, inclusiv cu ajutorul unor aparate. *Victoria* avea, de pildă, impresia că i s-a implantat în ceafă un dispozitiv pentru a o controla, un soi de întrerupător, care se punea în funcție la apropierea răpitorilor ei, obligând-o să execute ordinele primite. Noduli suspecti, apăruți sub pielea piciorului sau în alte locuri pe corp, la unele persoane care au suferit întâlniri de gradul IV, au sugerat că instrumentele de reperare ar putea fi plasate și în alte zone decât în cap.

O problemă înrudită este cea a cicatricelor. De cele mai multe ori, acestea au forma unei găuri adânci, rotunde, cu diametrul de circa 5–10 milimetri, apărute peste noapte, fără sânge, fără durere și fără nici o explicație plauzibilă. Astfel de cicatrice avea *Kathie Davis*, mama ei, *Betty Luca*, dar și autorul care a studiat cazul ei, *Ray Fowler*, ca și mulți alții. Acesta din urmă, după vizite la mai mulți medici, n-a primit alt răspuns decât că cicatricea seamănă cu cea care rămâne după o biopsie vizând măduva osoasă.

Alteori, rămân urme ale unor tăieturi, subțiri ca un fir de păr, ori semne stranii, ca acele triunghiuri de pigmentație de care aminteam în cazul *Doctorului X*, ori altele asemănătoare, în formă de diamant, de tablă de șah etc. În multe cazuri urmele, cu aspect de arsuri, sunt cauzate, aparent, de o sursă radioactivă sau de tipul microundelor.

Vindecări miraculoase

„Masa de operație” pe care, aproape invariabil, se pomenesc cei răpiți, duce și ea gândul la un tratament medical. În cazul *Doctorului X* întâlnirea cu OZN-ul a avut drept urmare vindecarea unui handicap invalidant. Martorii întâlnirilor de gradul IV au, de multe ori, probleme de sănătate. Uneori, în cursul copilăriei, cei în cauză trec printr-o boală care îi imobilizează mai mult timp la pat.

Ca un prim grup de exemple, ne-am putea opri la cei examinați de Edith Fiore. *Mark* avea diabet, artrită etc. Își amintea că, la una dintre răpiri, i s-a fixat un aparat pe partea stângă a pântecelui, de unde porneau niște pulsații, ca un șir de șocuri, spre pancreas. Oricum, chiar dacă a fost așa,

starea diabetului său nu s-a modificat nici în bine nici în rău. *Gloria* își aducea aminte că a fost introdusă într-o cutie ermetică, doar cu un gemuleț în dreptul feței, și supusă la un tratament din care n-a înțeles mare lucru. *Barbara* suferea de nevroză, obezitate, atac de cord, hemoragii, histerec-tomie, alergii, migrene, șapte intervenții chirurgicale succesive pentru a repara o fractură și o entorsă a piciorului, diabet ș.a.m.d., dar nu își amintea să i se fi aplicat vreun tratament specific.

Diane Tai suferea de atrofie musculară spinală, o boală genetică. Sora ei, care avusese aceeași suferință, a murit la vârsta de nouă ani și nici ei nu i se dădeau șanse mai mari. Își amintea că fusese adusă pe o navă și că se rugase de răpitorii ei s-o vindece. I se răspunde: „*noi veghem asupra copiilor noștri*”. Ulterior starea ei s-a stabilizat; medicii n-au încetat, în toți anii care au trecut, să se minuneze cum de mai este în viața și cum de mai poate umbla.

Linda își amintea că i s-a deschis abdomenul și un soi de aspirator a absorbit din zona stomacului o masă neagră de țesuturi, despre care răpitorii i-au spus că era cancer. Apoi, i se va înlătura și un nodul din sân. Ulterior, omuleții o învață să-și utilizeze forțele cu care a fost dăruită, pentru a vindeca pe alții. În sfârșit, ea își va aminti că a fost pusă să asiste la tratarea altor persoane, pe faimoasa masă de operație. Unul va fi tratat, cu fluxuri energetice, de un cancer; altul de o tumoră pe creier. O fetiță de cinci-șase ani primește o injecție în zona stomacală, pentru a fi scăpată de viermi intestinali. Urmează un bărbat corpulent, de vreo patruzeci de ani, căruia i se tratează umărul dizlocat, apoi un băiat de vreo cincisprezece ani, cu șoldul bolnav, pe care omuleții încearcă să-l regenereze prin fluxuri energetice care activează creșterea celulelor. Cu o altă ocazie, tratamentul cu o alifie care i se aplică în timpul răpirii o ajută să scape pe moment de o infecție genitală, care însă va reveni mai târziu. Sora ei, *Sherry*, „visează” și ea, cu toate detaliile de rigoare, că, fiind dusă pe o navă, a fost tratată cu o alifie contra unei vechi infecții genitale, care fusese rebelă până atunci la orice tratament. A doua zi, într-adevăr, este vindecată; dar e vindecată și mama lor, care suferise cronic de aceeași infecție. La ambele, vindecarea a fost definitivă. De altfel, *Sherry* își va aduce, de asemenea, aminte că a văzut „în vis” mai multe persoane operate, poate chiar o sută, unele cu abdomenul sau cu coșul pieptului deschise, cu plămânii sau cu inima palpitând. Se vede și pe sine operată, în timp ce ea, printr-o experiență extracorporală, se privește din înălțimea încăperii. Presupune că o controlau pentru depistarea cancerului. Instrumentarul era mult diferit față de cel folosit într-o sală de operații pământească.

Ted trăiește și el o experiență extracorporală în timpul unei răpiri. Vede cum niște aparate cu laser îi taie partea superioară a craniului, care este

îndepărtată ca un capac, eliberând vederii creierul. Îi ating, apoi, diverse puncte ale creierului cu niște electrozi, urmărind reacția aparatelor. Un bisturiu cu laser, din care iese o rază de lumină cât un fir de păianjen, îi transformă în cenușă o mică porțiune (tumoare?) din creier, după care cenușa este aspirată de un alt aparat. Îi pun apoi la loc partea de craniu îndepărtată și o cască *sudează*, pur și simplu, totul la loc, fără urme, fără cicatrice. I se explică, apoi, că operația a fost necesară deoarece, altminteri, viața i-ar fi fost în pericol, ori cei care l-au răpit au nevoie de el în calitate de *contactat*.

Și *James* a trecut, pare-se, printr-o operație asemănătoare; în copilărie și-a spart capul urât, după care își aducea aminte de o răpire în care i s-a dizolvat și scos un cheag din zona creierului. El își amintea că a fost pus, cu o altă ocazie, să asiste la încercările disperate ale omuleților de a salva un bărbat muribund din cauza unei inflamații a ficatului. *James* încearcă să-și expună și el punctul de vedere, conform căruia s-ar putea ca problema să nu stea doar în virusul hepatitei; i se atrage atenția să se abțină să se manifeste întrucât, *fiind doar o ființă umană*, n-are cum să se priceapă. Omuleții, plus niște persoane care seamănă perfect cu oamenii, chemate în grabă, fac un soi de consult încercând să găsească o soluție. Sunt foarte afectați și nu înțeleg de ce metodele lor uzuale de regenerare, de data asta, nu funcționează. Nu doresc să fie implicați în decesul cuiva ori în transportul unui cadavru. Muribundul este, în cele din urmă, expedit, totuși, să-și trăiască ultimele clipe la domiciliul său.

Cazuri asemănătoare sunt menționate și de alți autori. De pildă, *Wendelle C. Stevens* relatează despre cazul lui **Antonio Carlos Francisco**; acesta se afla în 1980 internat într-un spital din Sao Paulo (Brazilia), în convalescență după o gravă operație de plămâni și inimă, încă având mari dureri și cu coșul pieptului străbătut de țevișoare și drenuri. Într-o noapte vede o lumină prin jaluzele, apoi apare un omuleț în salonul în care era patul său. Are o lacună în timp de circa jumătate de oră și mai apucă să vadă o navă, cam de mărimea unui autobuz, plutind la aproximativ șaiszeci de metri de asupra solului și depărtându-se cu repeziciune. Durerile i s-au oprit instantaneu, iar peste două zile părăsea spitalul. În plus, din acel moment a început să manifeste puteri vindecătoare și psihokinetice.

Școala și misiunea

Multe mărturii vorbesc despre școli care ar exista în interiorul navelor sau în alte locuri controlate de „intruși”. *Care este scopul instruirii efectuată asupra celor răpiți?* Cei ce au întrebat și care își amintesc răspunsul primit, relatează lucruri foarte diferite. Dăm doar două exemple: Pentru unii, în

felul acesta se urmărește conștientizarea opiniei publice asupra dezastrelor care ne pasc (ecologice, genetice, atomice etc.), pentru alții instruirea se referă, exclusiv, la pregătirea celor *aleși*, cei care vor fi salvați atunci când un dezastru inevitabil va lovi Pământul. În acest din urmă caz, pe lângă dezastrele create de om, se iau în considerare și cele naturale, cum ar fi coliziunea cu un asteroid sau, în viziunea unora, schimbarea bruscă a axei Pământului.

Whitley Strieber, după repetate regresii hipnotice, va descoperi în memoria sa amintirea unui „cerc de copii” la care se ducea frecvent în copilărie. „Cercul” se reunea într-o sală rotundă, subpământeană, sub conducerea unor „vizitatori” nepământeni. Între altele, aceștia pronunțau cuvinte cum ar fi *iubire* sau *foc*, însoțite de imagini, urmărind reacția emoțională a copiilor. Se întreba dacă abilitățile sale verbale, de scriitor, n-au fost cumva antrenate, dezvoltate, în mod intenționat, cu ocazia acestor exerciții. Ulterior, o femeie din Canada va descrie, în mod independent, participarea sa la un „cerc de copii” asemănător (poate același?). În altă parte, Strieber reproduce aparente declarații ale intrușilor, făcute unor persoane răpite, precum că *Pământul, în ansamblu, nu este decât o școală*.

La pacienții examinați de Dr. Fiore motivul școlii apare frecvent. *Linda* își amintea că a fost dusă într-un loc unde mai erau cincizeci-șaizeci de persoane, cărora o creatură stranie, foarte înaltă, foarte slabă, îmbrăcată cu o robă lungă, le explica o mulțime de lucruri care trebuiau învățate pentru a împiedica autodistrugerea omenirii, inevitabilă în cazul în care va continua pe calea pe care a apucat-o. Și mai sunt învățați să facă anumite gesturi prin care pot vindeca pe alții și se pot vindeca și pe ei înșiși. Apoi, ce să mănânce, să mestece încet, să mediteze în fiecare zi. *Gloria* este admonestată, la un moment dat, de o „profesoară” că n-a acționat bine, că n-a respectat ceea ce i s-a explicat. *Sherry* își amintea de niște ceremonii emoționante, într-un grup din care făcea și ea parte, și de un soi de legământ de tipul „toți pentru unul” pentru binele suprem al vieții. În orice caz, era pentru un scop înalt, care-ți dădea un sentiment cu totul diferit de cel de cobai. Și *Diane Tai* se vede, într-o rememorare, în mijlocul unui grup de circa douăzeci de negri, ușor înfricoșați, îmbrăcați după moda de pe coasta de vest a Americii. La o întrebare a ei i se răspunde că sunt persoane anume pregătite pentru a merge în ghetourile cele mai sărace ale oamenilor de culoare, unde activitatea lor este foarte importantă. Tot ea va descrie un soi de centru de instruire, un „auditoriu”, cu un ecran pe care se succed cu o viteză amețitoare imagini și cuvinte, iar ei erau chemați să privească și să încerce să înmagazineze în memoria lor cât mai mult. *James* descrie o mașină care ar înlesni și ar accelera enorm transmiterea de cunoștințe în creierul celor răpiți. Interesant că și Wendelle C. Stevens

reproduce o mărturie asemănătoare despre *aparate de înscris informații*, cu mare viteză, în creier.

Întoarcerea și uitarea

Uneori, cei răpiți se văd transportați din navă acasă, în modul cel mai natural; de pildă, se deschide ușa, coboară pe o scăriță, se îndepărtează, în timp ce vehiculul își ia zborul. Alții vor călători pe o platformă ca un covoraș zburător, vor cobori pe un tub invizibil sau vor vedea, pur și simplu, dormitorul din care au fost răpiți, reapărând treptat în jurul lor. Unul dintre cazurile explorate de Edith Fiore descrie întoarcerea prin cuvintele „Nu-i nici un transport. Pur și simplu treci dincolo și închizi, apoi, ușa în spatele tău. Când închizi ușa constăți că ești acasă”. În sfârșit, unii sunt abandonați în stare de inconștiență. De regulă, se pare că este răpit corpul fizic, dar, uneori, se pare că întâlnirea cu vizitatorii are loc într-un corp eteric, într-o experiență extracorporală.

Există mai multe istorii cu fapte care trec, pur și simplu, prin pereți. Interesant este că ei își aduc și victima răpirii înapoi în casă pe *aceeași* cale, chiar și atunci când aceasta este răpită în corpul său fizic. Betty Andreasson relatează că răpitorii ei i-au cerut să mute de pe pervazul ferestrei, o vază de porțelan, deoarece ea ar sta, altminteri, în drum atunci când se vor întoarce... prin perete...

În circa 80% din cazuri apare preocuparea (în general firească) a răpitorilor ca victimele lor să nu-și aducă aminte agresiunile la care au fost supuși. Acestora li se aplică sugestii, li se instituie blocaje mentale, astfel încât orice tentativă de readucere în sfera conștiinței a celor întâmplătoare să ricoșeze ori să provoace senzații atât de neplăcute sau dureroase, încât cel în cauză să fie descurajat să mai continue. Una dintre consecințe va fi *sindromul lacunei în timp*.

Operația este efectuată în mai multe moduri. Pe lângă exemplele deja reproduse în capitolele precedente, adăugăm că Barbara își va aminti (toțuși) că însoțitorul ei i-a pus palma peste frunte, acoperindu-i ochii și spunându-i imperativ că va uita toată întâmplarea. Lui James arătarea care s-a întors cu el în dormitor i-a explicat, ca unui copil, că este foarte important ca nimeni să nu mai afle de întâlnirea lor, între altele pentru a nu se expune ridicolului. Victoriei i s-a repetat obsesiv – „vei crede că a fost doar un vis”.

Paradoxal, uitarea este extinsă și asupra *mesajelor* încredințate. Uneori, așa cum sugerează mai multe rapoarte, este posibil ca uitarea să fie doar temporară, deci mesajele să fie reținute până „când va fi sosit vremea”. S-ar mai putea ca ele să acționeze din subconștient. Dar, n-ar fi

exclus ca la rădăcina acestui paradox să se afle o cauză mai subtilă, un scenariu care scapă, deocamdată, logicii noastre...

Amintirile terifiante, refulate în subconștient, nu vor întârzia, bineînțeles, să-și arate colții. Cei care au suportat o răpire se vor plânge, înainte de toate, de simptome de nevroză: oboseală, depresie, insomnii, coșmaruri, angoasă, fobii (de pildă groază de întuneric), agresivitate etc. Conștientizarea cauzei refulate va ajuta la vindecare. Regresia hipnotică, aplicată de psihiatri, nu este, deci, numai un mijloc de investigație științifică, ci și un tratament al suferinței. Din păcate, mai ales în America, există pericolul ca hipnotizatori improvizați, avizi de senzațional cu orice preț, să „îmbogățească” cele relatate, de pildă prin întrebări-sugestie, de tipul: „nu cumva ai văzut și cutare?”, la care cel hipnotizat va răspunde, aproape sigur, afirmativ.

Se naște, oare, o nouă mitologie specifică viziunii para-religioase a omului crescut în spiritul științei și tehnicii sfârșitului celui de al doilea mileniu? Specialiștii în mitologii cunosc o regulă – la nașterea unui nou mit istoria-nucleu inițială este extrem de săracă, ea îmbogățindu-se treptat, ulterior, sub influența altor istorii cu care se corelează, cu noi și noi detalii, până atinge forma definitivă. O ancheta făcută în 1985 de Eddie Bullard, a demonstrat că, în acest caz, schema nu funcționează. Primele istorii aveau, deja, practic toate elementele esențiale, născându-se independent, fără influențe reciproce. Din 64 motive de bază ale unei răpiri (conform clasificării lui Bullard), cazurile „preistorice” ale lui Antonio Villas Boas și ale familiei Hill, conțin deja 49, și anume pe cele mai pregnante: modul de apropiere și captura, nava, figura enigmatică a vizitatorilor, maniera lor „sadico”-experimentală, sala de operație în formă de dom în care se efectuează examinările medicale, constantele preocupări genetice, acea „lacună în timp” care apare ulterior, sechelele fiziologice și psihice de care cei răpiți vor suferi după consumarea experienței ș.a.m.d. Anumite elemente nou apărute: faptul că examinările sunt repetate și prima este în fragedă copilărie, când mulți dintre cei răpiți primesc și anumite daruri (devin vindecători, clarvăzători etc.), faptul că sunt urmărite anumite familii, generații de-a rândul (precum în cazul șamanilor din preistorie), faptul că fac călătorii extra-corporale într-o lume a spiritelor (a morților?) par să fi existat dintotdeauna, doar integrarea lor în schema de ansamblu s-a făcut mai târziu.

5. CONTACTAȚII

Persoane care afirmă că au fost alese de extratereștri pentru a le purta mesajul printre pământeni. Cazurile de maximă notorietate. Blonzi, blonde sau omuleți cenușii – mesageri ai unor puteri din Cosmos. Acreditări. Conexiunea religioasă. Noile credințe și „frații spațiali“.

Perioada clasică

George Adamski (1891–1965), imigrant polonez, fără prea multă școală, și-a câștigat, un timp, existența lucrând cu ziua într-un restaurant din California, în zona muntelui Palomar, pe care se afla cel mai mare observator astronomic al epocii. El a devenit foarte cunoscut, în rândurile cititorilor americani și englezi, prin cărțile sale *Inside the Space Ships* (1955) și *Flying Saucers Farewell* (1961), în care a descris, cu multă putere de convingere, faptul că a fost unul dintre primii americani care s-a întâlnit cu extratereștri.

Astronom amator, el văzuse prin telescop un OZN în formă de trabuc încă în 9 octombrie 1946. În următorii ani, face mai multe fotografii deosebit de spectaculoase, între care, poate, cele mai interesante sunt cele din dimineața zilei de 5 martie 1951, în care se pot vedea mai multe „nave de cercetare“ discoidale, luminoase, care părăsesc pe rând o „navă mamă“ lunguiață, mult mai mare. În această perioadă, diverse persoane afirmă că au văzut, într-o zonă deșertică din California, OZN-uri coborând la sol și ieșind din ele niște ființe stranie. Adamski se hotărăște să verifice informația. După mai multe încercări infructuoase, în 20 noiembrie 1952, vede, împreună cu patru însoțitori, aterizând o navă gigantică, ovală. Singur Adamski are curajul să se apropie, prilej cu care afirmă că s-a întâlnit cu unul dintre ocupanții navei, un ins cu înfățișare omenească, înalt de vreo 1,70 metri, cu păr blond care-i cădea pe umeri, îmbrăcat într-o salopetă. Acesta îi transmite telepatic lui Adamski informația că se numește *Orthon*

și că nava vine de pe Venus; adaugă că *extraterestrii sunt foarte îngrijorați de experiențele nucleare pământene, care strică echilibrul ecologic al Universului* și că se feresc de oameni, deoarece unii semeni de-ai lor au fost uciși de pământeni. Nu i-a permis lui Adamski să-l fotografieze; acesta, totuși, va face navei câteva clișee, care se vor dovedi parțial voalate. Prietenii săi, care au urmărit întâlnirea de la distanță, au făcut mulaje după urmele de pași, rămase în nisip, ale vizitatorului.

Urmează alte observații, fotografii, filme, ca și alte contacte (de exemplu în 13 decembrie 1952). Eroul nostru va fi luat, în cele din urmă, într-o astfel de navă și va efectua o călătorie pe... *Venus*, unde va vedea minunile unei civilizații mult mai avansată decât a noastră. Adamski este, de acum, convins că a fost ales de această civilizație extraterestră să propage în rândurile oamenilor venirea Fraților Spațiali. El va întemeia o sectă în acest scop.

Reacția oficială nu este greu de intuit. Despre OZN-urile pe care le-a fotografiat, obținând în final imagini neobișnuit de clare, s-a spus că sunt falsuri și reprezintă, de fapt, capacele unor felinare cu gaz din California anilor 1890 sau, eventual, niște adăpătoare pentru găini. În plus, s-a descoperit că Adamski mai încercase să întemeieze și înainte de război o sectă, numită „ordinul regal al Tibetului”, fiind totodată în relații strânse cu William Dudley Pelley, șeful mișcării fasciste din S.U.A., și în contact cu alte secte și mișcări similare care au înflorit în această perioadă în zonă.

Numai că cercetările ulterioare asupra negativelor, efectuate de specialiști renumiți, cu aparatura cea mai sofisticată, n-au reușit să descopere nici o fraudă. Pew Marley, din Hollywood, declara la terminarea unei expertize că, dacă aceste fotografii ar fi totuși falsuri, ele sunt cele mai reușite pe care le-a întâlnit în viața lui. În plus, din numeroase țări au fost semnate fotografii și filme reprezentând exact același tip de vehicul, cu aceleași detalii, de pildă trei emisfere plasate în partea de jos într-un triunghi echilateral. În 26 februarie 1965 de pildă, *Madeleine Roedeffe*, din Silver Springs (Maryland), filmează decolarea unui OZN identic, surprinzând pe peliculă o stranie metamorfoză, în care sferile se retrag pe rând, iar partea din spate pare să se lungească înainte ca vehiculul să accelereze și să dispară. Un capac de felinar este foarte greu capabil de o atare performanță. Dar mai sunt și alte semne de întrebare. În călătoria sa cosmică, Adamski descrie o centură de radiații în jurul Pământului; abia peste câțiva ani se vor descoperi centurile de radiații *Van Allen*. Adamski vorbește de extraterestri care trăiesc, deghizați, pe Pământ, despre faptul că Pământul este un soi de creșă pentru o civilizație care face primii pași ai evoluției sale, despre oameni răpiți de OZN-uri și duși să trăiască pe alte planete, ca și despre multe alte elemente care vor reveni mai târziu, eventual sub hipnoză, în rapoartele unor martori.

Călătoria lui Adamski în Venus a fost ridiculizată, mai ales după ce sondele spațiale au descoperit că, la suprafața acestei planete, condițiile sunt cu totul improprie vieții – o temperatură de 460 grade Celsius, vânturi de 350 kilometri pe oră, fugărind nori de acid sulfuric groși de 50 kilometri. Dar, admitând că legătura prin telepatie cu misteriosul vizitator ar fi avut cu adevărat loc, ne întrebăm – transmisia telepatică a numelor proprii se face oare fără greș? Nu putea fi cumva și o confuzie între „Venus” și o altă planetă din Univers, sau poate chiar de o călătorie reală, dar într-o *bază spațială* de pe Venus, sau într-o lume virtuală (de tipul *realității virtuale* experimentată și pe calculatoarele noastre)? Sau interlocutorul misterios nu putea, oare, să dea o informație voit greșită pentru a-și disimula vizita îndărătul unei perdele de confuzie? Ipoteza aceasta este cu atât mai demnă de atenție cu cât situații similare se întâlnesc în rapoarte mult mai des decât ar crede unii, drept pentru care credem că este necesar să mai revenim asupra ei mai încolo pe parcursul acestei lucrări.

Cazul Adamski este interesant și deoarece el declanșează fenomenul **contactaților**, persoane care au convingerea că sunt adevărați ambasadori, acreditați de civilizațiile extraterestre pentru a transmite omenirii anumite mesaje, de cele mai multe ori avertismente privind pericolele înarmării nucleare, sau pentru a-i învăța pe pământeni anumite deprinderi etice. Asociați sau prieteni ai lui Adamski, se vor declara și ei *contactați*, între care autori de cărți ca John McCoy, George Hunt Williamson, Ray și Rex Stanford sau întemeietori de secte, ca faimosul părinte al bisericii scientologice L. Ron Hubbard.

Astfel, **Truman Bethurum**, lucrător la asfaltarea șoselelor, avea 56 de ani în 1954 când, la îndemnul lui Adamski, a publicat o carte intitulată *Aboard a Flying Saucer*, detaliind experiențele sale cu extratereștri. Totul a început, scria, în zona deșertului Mojave; Bethurum, trezindu-se brusc într-o noapte se vede înconjurat de opt sau zece omuleți care-l invită, într-o englezească fluentă, să urce într-o farfurie zburătoare, unde face cunoștință cu șefa expediției, o femeie splendidă, numită *Aura Rhanes*, pe care o va mai reintâlni apoi, de repetate ori, și în condiții foarte pământești. Ea îi spune că sunt veniți din planeta *Clarion*, o lume ideală unde nu există boli, medici, politicieni sau impozite, pentru a nu mai vorbi de arme nucleare. Această lume este ascunsă vederii pământenilor, fiind pe aceeași orbită cu Terra, dar în partea dindărătul Soarelui. Pe lângă problemele legate de pericolul atomic, *Aura Rhanes* se arată îngrijorată de deteriorarea valorilor familiei pe planeta noastră.

Un alt faimos contactat, **Daniel Fry**, era specialist de vârf în dezvoltarea noilor tipuri de rachete americane și prieten cu *Ronald Reagan*, viitorul președinte al S.U.A. Un vizitator, numit *Alan*, i-a transmis lui Fry că

Pământul se îndreaptă către un holocaust nuclear, îndemnându-l să scrie într-o carte tot ce va vedea și va auzi cu ocazia călătoriei cu o farfurie zburătoare, la care îl invită. Extratereștii îi spun, între altele, că nu vor să ia legătura oficial cu pământeni, deoarece un astfel de contact ar avea efecte dezastruoase asupra echilibrului sufleteșc al oamenilor.

La contactații amintiți se mai poate adăuga **Orfeo Angelucci** din Los Angeles, cu cartea sa *Secret of the Saucers* (1955), căruia „frații spațiali” (*space brothers*) îi spun că viziunea materialistă a pământenilor împiedică dezvoltarea spirituală a omenirii. La el se întâlnește mai pregnant ideea conform căreia „frații spațiali” (între care a fost, odinioară, și *Isus Hristos*!) trăiesc printre noi, neștiuți, pregătind noua eră care va urma să vină.

Lista poate continua cu pictorul de firme american **Howard Menger**, cu cartea sa *From outer space to You* (1959), în care dă numeroase scheme de mașinării construite conform unor indicații primite de la extratereștri, sau cu taximetristul londonez **George King**, primul contactat european, care, într-o noapte de mai 1954, a primit, mental, indicația că va deveni reprezentantul pământenilor într-un *Consiliu Interplanetar*. King înființează, conform aceluiași indicații, Societatea *Aetherius*, mutându-se în California, unde își continuă activitatea misionară. Una dintre invențiile sale insolite este o baterie care se încarcă cu energie spirituală, degajată de rugăciunile credincioșilor. Bateria funcționează mult mai bine pe culmile munților...

Claude Vorilhon, pilot de curse și ziarist din Franța, este invitat într-o navă spațială de un omuleț întâlnit în noaptea de 13 decembrie 1973. Claude face, astfel, mai multe călătorii spațiale. I se explică faptul că extratereștii au creat specia umană acum 25.000 de ani, trimițând, apoi, pentru îndrumarea lor *contactați* precum: *Moise*, *Buddha*, *Isus*, *Mahomed* sau *Joseph Smith* (întemeietorul sectei mormonilor), care continuă să trăiască, la ora actuală, pe planete pe care și eroul nostru a apucat să le viziteze. Vorilhon, chemat să se alăture acestei serii, își va schimba numele în *Rael* și va întemeia secta raeliștilor, propovăduind pacea, iubirea și viața cumpătată.

Un caz deosebit de discutat a fost cel al fermierului elvețian ciung **Eduard Meier**, cel care s-a întâlnit cu extratereștii prima oară în 28 ianuarie 1975, după care relațiile lor au devenit sistematice. Controversatul contactat afirmă că a intrat în legătură cu creaturi din roiul stelar al *Pleiadelor* (Cloșca cu Pui), aflat la circa 400 ani lumină de noi (stele, în general, tinere, deosebit de active, deci improprii vieții), între care cu blonda *Serfjase*, de o frumusețe tulburătoare în ciuda vârstei sale de 400 de ani, care îi spunea că pământeni trebuie să statornicească pacea și iubirea universală singuri, neajutați de nimeni din afară. În ciuda cărților și numeroaselor articole pe care le-a scris, Meier a continuat să trăiască, ca și înainte, în ferma sa. Descrierile sale, deosebit de verosimile, ca și cărțile altor autori, precum

Gary Kinder sau Wendele Stevens, au fost însoțite de câteva sute de fotografii și filme cu OZN-uri, de o calitate excelentă, (făcute cu o singură mână, zicea el, grație concursului primit din partea extratereștrilor). Din păcate, supuse analizei cu calculatorul, imaginile s-au dovedit trucate, iar în casa lui au fost găsite și machetele care puteau fi utilizate în acest scop.

Tot în 1975, la 15 mai, casnica **Helena Gustavsson** din Suedia, pe lângă întâlnirile cu vizitatori veniți de pe o planetă din constelația *Taurului*, primește mesaje prin telepatie sau pe calea dicteului automat. Cu puterile care i-au fost conferite, ea a reușit să vindece o bătrână paralizată. Menționăm că dicteul automat, asupra căruia vom mai reveni, este cunoscut de multă vreme, fiind numit și *scriere automată* ori *psihografie*. Persoana care are acest dar simte, din când în când, nevoia de a lua hârtie, instrumente de scris și de a-și lăsa mâna să aștearnă o frază după alta, condusă parcă de o voință externă. Adesea, textele se referă la subiecte la care receptorul nu se pricepe, uneori chiar într-o limbă necunoscută de acesta.

S-a subliniat, nu o dată, că diferența esențială dintre *răpiți* și *contactați* este că primii par să fie realmente traumatizați de experiența pentru care depun mărturie, nefiind interesați de publicitate, de interese materiale sau de altă natură, în timp ce contactații niciodată nu păreau dezinteresați. În plus, răpiții se simt, de regulă, ghinioniști, traumatizați de niște fapte, mai mult sau mai puțin respingătoare, ajung să aibă un comportament confuz și anxios și să-și pună la îndoială sănătatea mintală, în timp ce contactații se simt niște „aleși” pentru misiuni suprapământene; ei descriu invariabil ființe ideale într-o ambianță ideală.

Dar aduce, oare, această diferență vreun argument contra existenței răpirilor? Credem că este vorba, mai degrabă, de diversitatea unor reacții omenești în fața unui fenomen, încă, necunoscut sau, poate, de ce nu, de categorii diferite de acțiuni ale vizitatorilor în cadrul aceluiasi mare experiment. Din acest motiv nici nu vom face, în cele ce urmează, acea distincție categorică între *răpiți* și *contactați*, pe care o practică, de pildă, literatura franceză consacrată subiectului.

Totuși, fenomenul *contactațiilor* deschide câteva noi direcții interesante. Mulți contactați afirmă că, deși nu au fost răpiți vreodată de un OZN sau ceva asemănător, ei sunt în permanentă legătură cu fapte din lumi superioare nouă; de pildă, prin ceea ce literatura anglofonă numește *channeling* – receptarea de mesaje și imagini prin intermediul subconștientului de către o persoană cu înzestrări speciale. Aceasta va simți o nevoie imperioasă să scrie, să deseneze etc. mesajul revelat, chiar dacă uneori nici nu-l înțelege, ba se mai întâmplă să fie și într-o limbă necunoscută (care va fi recunoscută, eventual, de cineva, dar nu și de subiect), ori într-un alfabet nepământesc.

Cazul William Herrmann

Un caz, de acum clasic, de contactat este cel al lui **William Herrmann**, caz analizat în cartea colonelului de aviație în retragere Wendelle Stevens, *UFO Contact from Reticulum* (1989). Propunem cititorului o examinare ceva mai detaliată a elementelor acestui caz, pe de o parte pentru a înțelege unele nuanțe ale fenomenului contactaților, iar pe de altă parte deoarece cazul face trecerea de la descrierile naiv-entuziaste ale anilor 50 către o viziune mai matură, obligatorie în contextul mediatizării altor întâlniri de gradul IV.

Așa cum se întâmplă adesea, Bill Herrmann, cetățean onorabil de 26 de ani din North Charleston (Carolina de Sud), oraș aflat pe malul râului Ashley, nu credea în OZN-uri și nu îl interesa această problemă. În 12 noiembrie 1977, a văzut, pentru prima dată, un disc zburător, pe care l-a mai revăzut în săptămânile următoare de vreo zece ori, dar a fost convins că trebuie să fie vorba de niște vehicule experimentale ale armatei. Interesându-se, află, însă, că nimeni din armată nu știa de astfel de experimente. Herrmann a reușit să facă, în această perioadă, o serie de fotografii de bună calitate ale obiectului, observând, între altele, modul ciudat al acestuia de a zbura, în triunghi.

În 18 martie 1978, la ora 21.20, stând în casă, împreună cu soția lui și un prieten care era la el în vizită, zăresc toți trei OZN-ul. Se îmbracă repede, își ia binoclul și pleacă, singur, de-a lungul unei căi ferate, să urmărească mai bine obiectul. Dintr-o dată acesta, un disc cu diametrul de circa 10 metri, care plutise nemișcat la o altitudine de vreo 500 de metri, își stinge luminile, se prăbușește cu viteza unui bolovan și, în clipa următoare, apare în fața lui Bill, oprit la vreo 10 metri deasupra solului. Un fascicul de lumină albastră cade pe martor, îl paralizează și îl ridică în aer. Își revine într-o încăpere cu pereții curbați, scăldat într-o lumină roșie. Era întins pe o masă lungă, iar deasupra sa era un dreptunghi, de care nu-și putea dezlipi privirea; în cadrul acestuia se succedau, într-un ritm amețitor, culori, lumini, care păreau să-l liniștească; se dovedește, ulterior, că ecranul era un instrument pentru înregistrarea de informații în creierul său. Pe piept avea un obiect metalic, greu și rece. Observă, în dreapta și stânga sa, doi omuleți identici, de vreo 1,35–1,50 metri, cu o tăietură orientală a feței, complet lipsiți de păr, cu pielea neobișnuit de albă, ochi de pisică, aproape de două ori mai mari decât cei ai oamenilor, urechile fiind inexistente. Când vorbeau, gura nu li se mișca de loc (vezi fig. 6).

Este examinat, întrebat despre o fractură mai veche, pus să-și reamintească niște evenimente din trecut, după care este dus să viziteze nava. I se arată instrumentele de dirijare, ca și cele prin care țin legătura (printr-un

sistem asemănător până la un punct cu undele electromagnetice) cu **rețeaua**, organismul de control al tuturor OZN-urilor care acționează pe Pământ și nu numai.

Îi spun că vin de pe *Zeta 1* și *Zeta 2*, din constelația *Reticuli* (aceeași pe care se pare că o recunoscuse și Betty Hill); efectuează doar o activitate de observare și nu doresc să interfere cu nimic în existența noastră. Fac aceasta de vreo 50 de ani și și-au intensificat investigațiile în ultimii 18 ani (ulterior se va considera că e o aluzie la cazul *Betty și Barney Hill*). Din păcate, *se tem că oamenii vor abuza de știința lor*, acesta este un motiv pentru care nu va avea loc prea curând un contact oficial. Recunosc faptul că, în câteva cazuri izolate (Roswell, Laredo etc.), sistemele primitive ale radarurilor pământene au cauzat prăbușirea unor nave ale rețelei. Când Bill întreabă de ce l-au ales tocmai pe el, i se spune că toate au o cauză pe care o va înțelege o dată.

Fig. 6 William Herrmann arătând schița care înfățișează pe unul dintre omuleții întâlniți pe navă

Apoi, i se spune că trebuie să plece și că extraterestrii vor avea grijă de el în continuare. Va fi depus pe pământ cu ajutorul razei albastre...

Se pomenește pe un câmp; deasupra sa se înalță un imens disc argintiu, cu o pată luminoasă portocalie în mijloc. Bill nu-și mai amintește nimic, decât că a ieșit să urmărească obiectul de-a lungul căii ferate. Peisajul din jur este, însă, complet altul. Îl cuprinde groaza. Obiectul era de acum la circa 100 de metri altitudine și se îndepărta înscriind triunghiuri imaginare pe cer. I se pare că din momentul în care urmărise nava de pe calea ferată n-au trecut decât câteva minute, iar acum nu are nici cea mai vagă idee unde se află; pentru a-și face curaj, începe să recite psalmi din Biblie, indemnuri din Noul Testament.

Își dă seama, apoi, că în apropiere este o autostradă; iese în drum, încearcă, fără succes, să oprească câteva mașini, până este luat în primire de o patrulă de poliție. Află că este la Summerville, la circa 15 kilometri de casă, și că a trecut de miezul nopții. Le spune că observând un OZN s-a trezit aici, fără să înțeleagă cum. Le arată locul; polițiștii examinează atent urmele de pași; vor fi mirați că urmele sunt într-un singur sens și nicăieri nu se vede cum a ajuns martorul acolo. Îl duc, apoi, la postul de poliție, de unde telefonează soției sale, care confirmă că Bill nu bea, nu se droghează și nu are dereglări psihice. A doua zi dimineața, ea și tatăl ei vor sosi cu mașina, pentru a-l recupera și a-l duce acasă. Se simte murdar, are migrene și insomnii săptămâni de-a rândul. Îi revin în memorie doar mici fragmente ale răpirii, pe care însă nu știe cum să le imbine. După acest incident a luat legătura cu investigatorii fenomenului OZN: Wendelle C. Stevens din Tucson (Arizona) și John Fielding din New York, cu care va reuși, treptat, reconstituirea evenimentelor.

La începutul lui decembrie 1978, Bill Herrmann se străduia, într-o seară, să-și reamintească niște hieroglife misterioase pe care le văzuse în navă; brusc mâna lui începe să scrie, cu mare viteză, de la dreapta spre stânga, șiruri neîntrerupte de semne, umplând o pagină întreagă. Aparent, după răpire i-au mai apărut și alte calități, de tipul clarviziunii și precogniției.

În 21 aprilie 1979, Bill zărește ciudata navă de câteva ori. Pe la 17.30 se afla singur acasă, întins în pat, când simte nevoia să ia o foaie de hârtie pe care scrie aceleași șiruri de semne de neînțeles. Scrie două pagini; când termină, camera se umple de o lumină albastră strălucitoare, iradiind de la o sferă, cam cât o minge de baschet, plasată la câțiva metri de el, care pulsa și se mărea. Apoi, în mijlocul ei s-a ivit un sâmbure care s-a îndreptat spre colțul unui dulăpaș, după care lumina a slăbit treptat și s-a stins în cele din urmă. Pe colțul dulăpașului se afla un obiect metalic strălucitor.

Studiat ulterior, deseori reprodus fotografic în lucrările consacrate feno-

menului OZN, obiectul, semănând cu un lingou, avea 7 x 3 x 2,5 centimetri și era, în principal, din plumb; pe suprafața lui scria, cu litere mari de tipar, „MAN” (în englezește om, bărbat), și mai erau opt adâncituri de forme și dimensiuni diferite, închipuind o constelație, ca și alte câteva semne secundare (vezi fig. 7).

Fig. 7 Mic lingou metalic cu inscripția MAN, primit de William Herrmann în aprilie 1979

Herrmann ia legătura imediat, prin telefon, cu Wendelle Stevens, care înregistrează pe magnetofon proaspăta relatare, după care, la rândul său, îl sună pe John Fielding, rugându-l să ia și el legătura cu Herrmann. Acesta se conformează și înregistrează și el convorbirea pe magnetofon. După primul schimb de replici are surpriza să-l audă pe Bill spunând că lumina albastră a reapărut, că i s-a oprit televizorul, apoi curentul electric în toată casa, urmat de iluminatul stradal, ca, în sfârșit, să urmeze o pană de curent în tot cartierul. În momentul în care Fielding îl indemnă pe Bill Herrmann să meargă să vadă dacă, nu cumva, i-a fost lăsat vreun alt obiect, acesta din urmă anunță că tocmai vede ieșind din dormitor un omuleț, însoțit de lumina albastră, același care l-a condus pe nava care l-a răpit, urmat de

un al doilea. John încearcă să intre în legătură, prin telefon, cu vizitatorii; aceștia comunică, însă, doar telepatic cu Bill, deci nu ar putea vorbi prin telefon. Îi spun lui Bill că știu de John Fielding și că e o persoană de încredere; la întrebările acestuia, tălmăcite de Bill, răspund că obiectul pe care l-au lăsat este un cadou.

În 6 mai 1979, Wendelle Stevens primește o chemare telefonică urgentă de la Bill. Spune că nava s-a întors în zonă, a și văzut-o în seara respectivă de două ori. Din nou era singur în casă, soția lui fiind plecată să-și viziteze mama bolnavă. Bill are presimțirea că va fi răpit din nou și e preocupat de ce se va întâmpla dacă nu va mai fi lăsat să se întoarcă. Stevens îl liniștește, promițându-i că va avea grijă, în acest caz, de soția și fetița lui, până când el se va întoarce. Îi mai dă niște sfaturi, iar Bill termină convorbirea spunând că vede din nou nava și se duce să se întâlnească cu ea. Stevens revine cu câteva telefoane, dar nu mai răspunde nimeni. La ora 4.00 dimineața Bill sună, spunând că s-a întors de 20 de minute.

Povestește că a plecat cu mașina în urmărirea obiectului; pe drum a primit sugestii telepactice care l-au condus într-o carieră părăsită de nisip. Aici a parcat mașina și a coborît. Nava discoidală, cu diametrul de circa 10 metri, s-a oprit plutind în aer, la vreo 15–20 de metri de el. Se rotea lent, în sens invers acelor de ceasornic. Când haloul luminos, portocaliu, de la baza navei s-a îndepărtat puțin de suprafața metalică, Bill, având un moment de panică, și ar vrea s-o rupă la fugă; o sugestie venită nu știe de unde îl îndeamnă să se relaxeze. Spre el se întinde încet o rază albastră și se simte ridicat de la pământ.

În ciuda faptului că și-a propus să fie foarte atent la ce se întâmplă, are un moment de semiconștiență, iar când își revine se vede întins pe aceeași masă ca și data trecută. Deasupra, jocuri de lumini, în dreapta lui trei omuleți pe care îi cunoștea. Încearcă să se ridice, dar nu este în stare. Cel care era conducătorul poartă pe piept o emblemă curioasă – un *șarpe cu pene* sprijinit în coadă. Se gândește că este aceeași navă care l-a răpit data trecută; omuleții îi citesc gândurile și confirmă că așa este, vehiculul având misiunea expresă de a urmări Pământul.

Vizitează apoi, din nou, diverse încăperi și vede, între altele, o serie de hărți cerești în trei dimensiuni, ca și hărți ale continentelor terestre. I se arată constelația *Reticulum*, din care vin vizitatorii. Vede și o altă navă, asemănătoare, care tocmai venea dintr-o misiune din Argentina. La solicitarea lui Bill de a lua pe navă și alți doritori (aluzie la investigatorii OZN), i se răspunde că așa ceva este cu desăvârșire imposibil, deoarece ei *pot contacta doar pe cei indicați de un „lexicon” special* (de fapt un calculator deosebit de complex). Referitor la investigatorii OZN, i se atrage atenția că unii dintre aceștia sunt agenți guvernamentali, având ca misiune *dezinformarea*. Discută despre nu-

meroase alte subiecte; între altele vizitatorii sunt consternați de risipa de energie practică pe Pământ.

Survolează centrul spațial din Florida, apoi Bill asistă la o „demonstrație” deasupra unei șosele, pe care automobiliștii se opresc, îngroziți, să-i privească. Aparatele de la bord le arată chipurile, ca și când ar fi la o distanță de 1,5–2 metri.

Apoi, i se spune din nou că timpul a expirat, îl culcă înapoi pe masă, iar lumina albastră îl depune în apropierea mașinii sale. Vede plecând ambele nave, după care ajunge acasă cu mașina fără incidente și îi telefonează lui Stevens.

Legătura dintre Bill Herrmann și investigatori se întrerupe un timp; în ziua de 14 mai 1981, Bill îl sună la telefon pe Stevens anunțându-l că a intrat în legătură cu un oarecare John, cadru al armatei din aceeași zonă cu el, care a fost răpit, se pare, de același echipaj de UFO-nauți. Ulterior, persoana, care a spus că dorește să-și păstreze anonimatul, nu a mai fost de găsit.

Între timp, în seara de 11 octombrie 1980, Bill făcuse un film de aproape cinci minute cu evoluția unui alt tip de OZN. Primește, prin dicteu automat, noi mesaje. În anul 1981 apare și cartea *UFO Contact from Reticulum*, în care sunt narate toate întâmplările de mai sus, într-o versiune în care Stevens și Herrmann sunt coautori.

Pe data de 10 noiembrie 1981, Bill Herrmann este destituit din funcția de învățător angajat al parohiei baptiste, pe care o îndeplinea de 19 luni, fiind membru al comunității de șapte ani și jumătate. Motivația este legată de știrile care începuseră să circule privind relațiile sale cu extraterestrii. Oficial, s-a spus că „Bill Herrmann s-a abătut de la căile Domnului... împotmolindu-se în treburile diavolești”. Bill, împreună cu soția lui și cu pastorul parohiei, se rugau, în această perioadă împreună, în speranța că îl vor putea salva de Satana pe bietul rătăcit. Între altele, lingoul primit, cel cu inscripția „MAN”, a fost aruncat în mare de pe un dig, în prezența mai multor martori, ca semn că între religie, soție, fiică și *Ei*, el le-a ales pe primele.

Wendelle Stevens, comentând acest incident, critică bigotismul exagerat al comunității, menționând că, în alte părți, situații similare au fost tratate cu mai multă înțelegere, evocând cazul unui paroh baptist din Puerto Rico, care a fost transportat de repetate ori pe nave cu aparență extraterestră, cazul episcopului Whiting al diocesei Louis Valley / Sangre de Cristo din Colorado, care a discutat probleme de sociologie comparată cu extraterestrii pe care i-a întâlnit, ori cel al preotului budist Kihon din Japonia, care a fost dus să viziteze, timp de două săptămâni, o altă planetă. Stevens găsește, chiar în Vechiul Testament, exemple de toleranță, în acest sens.

Pe 14 noiembrie 1981, Bill primește, prin dicteu automat, schema de funcționare a generatorului de energie al OZN-ului. Inutil de spus că expli-

cațiile însoțitoare, deși în limba engleză, sunt de neînțeles și, în consecință, schema e inutilizabilă. În aceeași zi, Bill se decide să-și dedice existența luptei pentru interzicerea armelor nucleare. El afirmă că scrierile sale din această categorie preiau texte inspirate prin dicteu automat. Expediază manifestele sale președintelui Reagan, CIA-ului, reprezentanților locali în Senat și Congres.

La 24 noiembrie 1981, la ora 2.45 în zori, Bill îl trezește din somn pe Stevens spunându-i că, având insomnie și ieșind din casă, a văzut un obiect zburător foarte strălucitor, după care s-a întors în casă simțind nevoia să scrie. După ce umple două pagini cu semne de neînțeles, primește, tot prin dicteu automat, un text în englezește, aparent cu indicații de navigație aeriană pentru OZN-uri, date, însă, în coordonate uzuale pământești. Dictează textul prin telefon lui Stevens, care stabilește că cifrele se referă la niște puncte din Antarctica. Ulterior, află că acolo și la momentele menționate au fost semnalate, într-adevăr, OZN-uri.

Altă dată, Bill mai primește mesaje în care extraterestrii își exprimă dezolarea în privința arsenalelor noastre nucleare în creștere și a capacității noastre de autodistrugere. Ei pot să introducă în subconștientul unor indivizi sugestii pacifiste. Între timp, extraterestrii încep să se intereseze, tot mai mult, de un prieten al lui Bill, pe nume *Toni Martin*, din Summerville. Acesta, spre deosebire de Bill, beneficia de toată înțelegerea din partea soției și nu avea probleme nici cu comunitatea religioasă. Și el vede, de repetate ori, OZN-uri, primește de la vizitatori mesaje prin dicteu, ca și o prismă de cristal pe care o descoperă, într-o dimineață, lângă mașina sa.

În 21 aprilie 1982, Bill primește, prin dicteu automat, un mesaj oficial al rețelei. Între altele, se spune că extraterestri l-au avansat la rangul de **andbahti**, un fel de reprezentant cu misiuni speciale pe Pământ, statut care urmează să-i mai fie precizat cu ocazia unor viitoare instructaje. I se mai transmite că lingoul aruncat în apă a fost recuperat de extraterestri și că, pentru o vreme, aceștia vor reduce activitatea în zonă, între altele pentru a menaja relațiile cu soția sa...

Într-o zi din mijlocul lunii iulie 1982, Bill este indemnăt de un imbold lăuntric, subconștient, să meargă cu automobilul într-un loc pustiu, unde se oprește ascultând buletinul de știri de la prânz. Următorul moment de care își aduce aminte este că se întoarce la mașină și este ora 16. Ce s-a petrecut oare între timp? O a treia răpire? Spre deosebire de răpirile precedente, de data aceasta nu-și amintea absolut nimic. Incidentul nu a mai fost explorat ulterior.

În 29 iunie 1983 nava este văzută, din nou, deasupra zonei, stârnind curiozitatea localnicilor. După miezul nopții, la ora 0.30, Bill Herrmann merge, cu presimțirea unei întâlniri, la aceeași carieră de nisip unde s-a pe-

trecut a doua răpire. Este, din nou, transportat în navă, de astă dată însoțit de extraterestru care îi era, de acum, cunoscut, și care se prezintă cu numele de *Probus*. Ajung într-un soi de sală de conferințe, unde apare și un *reticulian* bătrân și de rang înalt, prezentat cu numele de *Shaugel*. Bill primește răspunsuri la numeroase întrebări pe care le pune; i se spune că a fost ales, deoarece este „unul dintre cei capabili să vadă lumina”, că statutul de *andbahti* îl obligă să învețe ceea ce îi spun vizitatorii și să transmită aceste informații pământenilor; este indemnăt, în consecință, să scrie despre tot ce a aflat în cursul acestei întâlniri.

Pleacă de pe navă cu sentimentul unei misiuni înalte, care-i va schimba în întregime viața. În 3 iulie îi scrie, detaliat, despre întâlnire lui W. Stevens. Acesta lipsea de la domiciliu pentru mai multă vreme, dar rugase o cunoștință să îi ridice corespondența din cutia poștală și să i-o dea la întoarcerea acasă. Prevedere salutară, deoarece, între timp, la locuința sa are loc o spargere, în care dispar exclusiv texte și fotografii legate de investigațiile asupra OZN-urilor. Nu a fost primul incident de acest fel; în mai multe rânduri scrisori pe această temă i-au dispărut la poștă, sau au ajuns cu mare întârziere, incomplete, cu texte sau imagini substituite. O dată, chiar, i s-a inversat o pagină – în loc să i se trimită scrisoarea originală, i s-a trimis copia xeroxată, cu adnotările unor personaje zeloase, pe margine. Victime ale acestui tratament au căzut și negative cu imagini de OZN-uri, ca și fotografii. Mai mult, la un moment dat, Stevens descoperă în casă, ascunse discret după niște scânduri, microfoane cu efect de câmp, puse de cineva care voia să-l spioneze.

Scrisoarea aceasta a fost ultima cuprinzătoare pe care Stevens a primit-o de la Herrmann. În ea, este anunțat un nou capitol al relațiilor dintre *reticulieni* și al lor *andbahti* pământean; să fi continuat aceste relații în mod discret? să le fi încetat definitiv, la presiunea bisericii și a familiei, fiind considerate activități diavolești? sau, poate, la intervenția celor care-i cenzurau corespondența? La sfârșitul lui 1983, Herrmann îi mai scrie lui Stevens, foarte scurt, că îl roagă să nu mai ia în nici un fel legătura cu el, iar dacă o va face, el nu-i va mai răspunde. Stevens se conformează. Alte persoane care au încercat să ia legătura cu Bill au primit răspunsul că familia Herrmann s-a mutat într-un loc necunoscut, după ce casa le-a ars. Dr. Cari Harper, un alt cetățean din North Charleston, care făcuse fotografii ale aceluiași OZN, în aceeași perioadă și în aceeași zonă, îndrumat fiind să facă schimb de informații cu Bill, îi descoperă în 1988 numărul de telefon; Bill refuză, însă, orice discuție pe această temă, spunând că vrea să uite, pentru totdeauna, istoria aceasta care i-a distrus viața și i-a distrămat familia.

Tony Martin, cu care Bill conlucrase un timp, s-a mutat, și el, cu o destinație necunoscută și nu a mai putut fi găsit.

Unii au insinuat că toate contactele lui Herrmann ar fi fost doar înșelătorii. Totuși, el n-a câștigat din mărturisirea lor absolut nimic; dimpotrivă – dintr-un cetățean respectabil a ajuns să fie respins și de comunitate și de familie. Cui i-ar fi folosit aceste înșelătorii? De ce s-ar fi încăpățânat să le mențină până în pânzele albe?

Autorul rândurilor de față a adus, în cartea *Sfidarea extraterestră* (1995), și alte exemple ilustrând faptul că problema contactaților e mult prea complexă să poată fi redusă doar la simple povești scoruite de farsori, escroci sau fanatici sectanți.

Cazul UMMO

Deși nu este propriu-zis o istorie cu contactați, **cazul UMMO** se înru-dește îndeaproape cu acestea și, oricum, nu poate fi omis din peisajul noii mitologii a sfârșitului de mileniu. Având în vedere că subiectul a fost generos tratat în literatura publicată la noi (de exemplu de Călin Turcu în *Strict secret – Raportul UMMO*, 1993), vom puncta aici doar reperele esențiale.

La 6 februarie 1966, între orele 20 și 21, în **Aluche**, o suburbie a Madridului (Spania), un grup de soldați, ca și câțiva martori independenți, identificați, au văzut aterizând și, apoi, decolând un disc luminos, cu diametrul de zece metri, care își schimba culoarea din portocaliu spre galben. Pe partea de jos a discului se zărea clar un semn care semăna cu litera chirilică „j” (o paranteză închisă, urmată imediat de o bară verticală și de o paranteză deschisă, toate trei unite la mijloc printr-o scurtă linie orizontală). În locul aterizării au fost descoperite urmele a trei picioare de aterizare.

În după amiaza de 1 iunie 1967, în **San Jose de Valderas**, o altă suburbie a Madridului, mai multe duzini de martori au văzut un obiect în formă de disc, cu diametrul de vreo 40 de metri, descriind o traiectorie curbă deasupra coroanei copacilor. După ce a plutit un timp nemișcat, obiectul a accelerat brusc, și-a schimbat culoarea în galben, portocaliu și roșu, apoi a dispărut într-o fracțiune de secundă. Doi fotografi au furnizat șapte fotografii asupra observației. Câteva ore mai târziu, într-o altă suburbie madrilenă, **Santa Monica**, cel puțin nouă martori au văzut aterizând și, apoi, decolând un obiect care părea incandescent. A doua zi, la locul respectiv s-au găsit trei adâncituri rectangulare de 15 x 30 centimetri, dispuse pe un triunghi echilateral cu latura de 5,5 metri. În centrul triunghiului solul era ars și acoperit cu o pulbere metalică.

În zilele următoare, locuitorii din zonă au descoperit mai multe obiecte metalice strălucitoare, având forma unui cilindru lung de circa 13 centimetri și gros de 8 milimetri trecut prin centrul unui disc, cu diametrul de

2,4 centimetri; în interiorul acestuia se afla o bandă din material plastic, între altele cu aceleași simboluri semănând cu „j” chirilic. Analizate ulterior, s-a constatat că discurile erau 99% din nichel, iar plasticul s-a dovedit a fi un produs rar, numit *Tedlar*, utilizat la acoperirea rachetelor, fabricat în acel timp doar în S.U.A. și doar la comanda armatei. Zilele următoare, locuitorii zonei primesc niște scrisori, promițând circa 300 dolari recompensă pentru transmiterea, la o adresă indicată, a fiecăruia dintre aceste obiecte. Ulterior, s-a constatat că nici expeditorul ofertei de recompensă, nici persoana căreia trebuia să i se adreseze obiectele recuperate, dar nici măcar fotografiile OZN-urilor nu au mai putut fi găsiți; ei, pur și simplu, nu existau, cel puțin nu cu numele declarate.

Analiza pe calculator a fotografiilor a fost făcută în 1986 de grupul de studiu GEPAN al fenomenelor aerospațiale al guvernului francez, avându-l în frunte pe **Claude Poher**. Constatările au evidențiat că toate cele șapte clișee au fost făcute de același autor, obiectul era probabil o machetă de plastic, ușor translucidă, cu diametrul de vreo 20 de centimetri, aflată la o distanță nu mai mare de zece metri; la una dintre fotografiile analiza a pus în evidență și firul de care obiectul a fost atârnat. Cel mai proeminent cercetător spaniol al fenomenului OZN, **Antonio Ribera**, de profesie jurist, a contestat aceste concluzii, argumentând, între altele, că obiectul a fost văzut de numeroși martori. Francezii, cărora li s-a alăturat și **Jaques Vallee**, au răspuns că obiectele văzute puteau fi niște machete, în mărime naturală, construite ad-hoc, în apropiere existând un aeroport și o școală de aviație, în care existau condiții în acest scop. Ne putem întreba dacă această explicație nu are și ea niște slăbiciuni. Pe de altă parte, în afară de un grup mic de persoane devotate *cauzei*, nici unul dintre ceilalți martori ai celor trei întâlniri n-a mai putut fi găsit. Să fi fost totul doar o inscenare?

Dar cel mai straniu era că au existat trei martori care au declarat că se aflau acolo în momentul aterizării din Santa Monica, întrucât primiseră, în prealabil, *înștiințări asupra faptului că evenimentul va avea loc în ziua și la ora respectivă*. Primul, **Fernando Sesma**, născut în 1908, era președintele Societății Vizitatorilor Spațiali, înființată în 1954 și avea renumele de a fi cel dintâi *contactat* spaniol. Ceilalți erau inginerul **Enrique Villagrasa** și **Alicia Araujo**, aceasta din urmă angajată la ambasada S.U.A. în Spania.

Înștiințările au fost expediate prin poștă; ulterior, mesajele nu vor înceta să se înmulțească. În general erau scrisori, adresate unor investigatori OZN, personalități științifice sau instituții oficiale, expediate din cele mai diverse locuri de pe Pământ, conținând de regulă 6 – 10 pagini dactilografiate la un rând, incluzând, uneori, diagrame sau formule matematice. La început, destinatarii erau din Spania și limba utilizată era spaniola, apoi,

treptat, scrisorile au cuprins tot globul. Textele dădeau impresia că provin de la niște extraterestri veniți la noi din planeta UMMO, satelit al unei stele aflată la 14,3 ani-lumină de noi, dar invizibilă de pe Pământ din cauza unui nor de materie opacă (după alte variante, steaua Wolf 424; aceasta este, însă, o stea dublă de pitice roșii, în jurul cărora n-ar putea exista planete cu orbită stabilă). Fiecare pagină expedită avea, pe colț, semnul văzut pe partea de jos a OZN-ului de la Aluche. Conținutul scrisorilor se referă, în special, la cunoștințe științifice și tehnice pe care, aparent, mesagerii civilizației respective doreau să ni le transmită. Uneori, aceste cunoștințe, la prima vedere consistente din punct de vedere logic și științific, erau deja știute de specialiștii pământeni (chiar dacă nu totdeauna și de marele public) sau se aflau la nivelul unor descoperiri care erau pe cale să fie anunțate de marile laboratoare. Alteori însă, informațiile erau inconsistente dacă nu chiar contradictorii, sau bizare și neverificabile, ori cuprindeau de acum clasicele mesaje de tipul: „o lege cosmică spune că orice lume trebuie să-și construiască singură drumul spre supraviețuire sau pieire; voi ați ales calea a doua, distrugându-vă planeta...”. Limbajul era, uneori, ciudat, sugerând, parcă, o insuficientă stăpânire a modalităților pământene de exprimare (dar, cum au observat unii malițios, conținând și greșelile tipice pe care le fac spaniolii când vorbesc limbi străine), textul era impestrițat cu denumiri exotice, de tip „space opera”, pentru corpuri cosmice sau personalități (UMMO, IUMMA, OYAAGAA, WOA, OEMII, YAAXAAIIU, AA-XOO, OAWOOLEA UEWA, IDUUWII AYII, ADAA-66 etc.) sau cu hieroglife imature ca elaborare. Sunt diferite și notațiile din formulele matematice față de cele uzuale la noi, ca și sistemul de numerație (în baza 12) și alte detalii care, însă, nu pot încurca un cititor instruit. La ora actuală, există numeroase variante ale acestor scrisori, copiate, adnotate, multiplicare. Ele au fost adunate în culegeri speciale, de mii de pagini, cum ar fi cea publicată de colonelul Wendelle C. Stevens și de Antonio Ribera. Se oferă, de asemenea, doritorilor dicționare ale limbii UMMO, elaborate în ediții mereu îmbogățite.

O parte dintre documente conțin scheme ale OZN-urilor, cu detalii privind principiul de propulsie. Cunoscătorii n-au întârziat să observe că ele erau, parcă, pastişate după schițe similare publicate, în 1955, de Adamski. Oricum, se pare că nimic din informațiile transmise n-a făcut să progreseze în vreun fel știința sau tehnologia pământeană.

Într-unele dintre aceste documente, autorii afirmă că au aterizat pentru prima oară pe Pământ în 24 aprilie 1950, în zona Alpilor Francezi, fiind la început extrem de precauți, intrucât nu știau nimic despre civilizația pământeană, nici măcar dacă trăim la suprafața solului sau în colonii subterane. Apoi, au făcut investigații, inclusiv asupra unor oameni adormiți, cărora le-au recoltat probe biologice și au șterpelit din case câteva obiecte care li se păreau demne de studiu, având probleme cu înțelegerea rostului lor.

Cercetători ai lor se află, și azi, printre noi, deghizați în oameni ca oricare alții. Interesant că autoritățile franceze, dorind să limpezească lucrurile, au făcut investigații în zona respectivă, descoperind că, într-adevăr, s-a semnalat furtul unui contor electric, în perioada incriminată, dintr-o casă care corespundea descrierii din documentele UMMO. Jaques Vallée, sceptic, se întreba dacă nu cumva autorii (pământeni!) ai documentelor cu pricina au folosit, pentru a le concepe, informații de mult îngropate în arhivele poliției, dar accesibile pentru cineva interesat. Există și alte astfel de coincidențe stranie, referiri la persoane, locuri sau evenimente care pot fi verificate prin documente de arhivă, inclusiv de tipul mutilărilor de animale și chiar de oameni (e drept, după deces).

În cartea sa, *Revelations* (1991), Jaques Vallée arată că există și ramificații stranie ale mișcării UMMO. Ea are legături destul de transparente cu extrema dreaptă vest-europeană. De altfel, tot el observă că societatea „ideală” descrisă de documentele UMMO (ca și în alte documente, provenind de la diverși contactați), pare mai degrabă o *dictatură fascistă*, în care cele mai mici abateri de la o morală unică, impusă, sunt aspru pedepsite. Fără a mai intra în detalii, amintim aici și neliniștitorul interes al altor *contactați*, cum ar fi Adamski, pentru ideile fasciste și, invers, interesul binecunoscut al unor dictatori, precum Hitler, pentru eventualul contact cu civilizațiile extraterestre.

Vallée mai aduce, în cartea sa, detalii inedite și despre un spital și o fundație paramedicală din Argentina, destinată pacienților muribunzi, care, după declarațiile conducerii sale, s-ar fi aflat în proprietatea unor extraterestri veniți de pe UMMO. Fundația a fost închisă de autorități la sfârșitul anilor șaptezeci, motivându-se că „specialiștii” săi erau șarlatani. Directorul a dispărut fără urmă.

O altă conexiune neașteptată a fost semnalată la Voronej (Rusia). După ce, mai multe zile în șir mii de persoane au putut vedea OZN-uri deasupra orașului, la 27 septembrie 1989 pe la ora 18.30, un OZN a aterizat într-un parc în fața a circa treizeci de martori, în majoritate copii de 9–11 ani, care ieșeau de la o școală și, ceva mai departe, câțiva adulți aflați într-o stație de autobuz. OZN-ul era sferic (sau, după alții, ovoidal), portocaliu (sau roșu), cu diametrul de vreo 10 (sau 15) metri și se sprijinea pe patru picioare. Din navă a ieșit un individ de circa trei sau patru metri înălțime, îmbrăcat într-un costum argintiu, având capul mic, emisferic, așezat, fără gât, direct pe umeri. După un timp, apare și un soi de robot însoțitor, mai scund, ca și un obiect care semăna cu o cărămidă mare incandescentă și care ardea iarba. În acest moment, unul dintre băieți (probabil de 16 ani, dar care n-a putut fi găsit ulterior) începe să urle de groază, vrând să o rupă la goană; robotul ridică o țeavă de vreo 50 de centimetri,

lungime care-i atârna într-o parte, o îndreaptă spre copil, iar acesta... dispare. În acest moment încep să țipe cu toții. Vizitatorii se întorc în navă, aceasta se ridică încet, iar când ajunge la circa 30 de metri înălțime, se aude o bubuitură, iar sfera țâșnește spre înălțimi și dispare în câteva fracțiuni de secundă. În acest moment, băiatul devenit invizibil reapare. Este amețit, de parcă și-ar fi revenit din leșin și nu știe să răspundă ce s-a întâmplat cu el.

Pe locul aterizării s-a identificat, ulterior, o adâncitură cu diametrul de vreo 20 de metri, cu patru amprente ale picioarelor navei. Pe baza acestor adâncituri s-au făcut calcule, care au condus la greutatea de 11 tone pentru întreaga navă. Câmpul magnetic al terenului a fost găsit, ulterior, mult mai mare decât cel normal. Și radioactivitatea era crescută, dar, după unii specialiști, aceasta se putea explica și printr-un efect al exploziei de la Cernobil. Locul aterizării a fost confirmat, independent, și prin metoda biolocației, care se folosește, între altele, pentru descoperirea surselor subterane de apă etc. Înainte și după incident, din Voronej și împrejurimi, s-au primit multe rapoarte despre zboruri sau aterizări de OZN-uri, inclusiv despre arătări asemănătoare cu cea descrisă de copiii din parc. Toate acestea scad probabilitatea ca istoria să fi fost o simplă farsă, halucinație sau isterie colectivă, dar nu au fost în măsură să convingă pe toată lumea. Scepticii au afirmat, de pildă, că urmele puteau fi fabricate în prealabil, că ancheta nu a fost suficient de riguroasă etc.

Datorită emoției produse în rândurile populației locale (circa 900.000 de locuitori), primarul Voronejului, Victor Atlasov, a numit o comisie oficială de anchetă, din care făceau parte criminaliști, medici, meteorologi și chiar un cercetător local al fenomenului OZN. Într-un interviu acordat săptămânalului *Les Nouvelles de Moscou*, primarul declara că argumentele care i-au fost aduse îl fac să creadă în adevărul celor relatate. Declarații pozitive au dat, de asemenea, reprezentanți locali ai universității, ai biroului sanitar, ai poliției și ai KGB-ului. După unele declarații, episcopia a trimis un preot ortodox să sfințească locul, pentru a-i curăța de ceea ce s-a numit „lucrarea diavolului”.

Au fost identificați douăzeci de martori ai aterizării din 27 septembrie; nu se știe de ce, dar toți erau copii. Ei au fost duși, fiecare separat, în puncte diferite ale parcului și au fost rugați să expună, să arate pe teren și să deseneze ce au văzut. Punctele de aterizare și alte detalii au coincis absolut la toți. După unii martori între cei doi ochi ai arătării „mai era ceva” pe mijlocul frunții; alții vorbeau de un al treilea ochi. Dar cel mai bizar a fost faptul că zece martori au afirmat, independent, că au văzut pe navă un semn care, desenat, se dovedi chiar faimosul *semn UMMO*. Probabilitatea ca niște copii să fie „contaminați” de informații privind acest semn erau minime; deși nu total imposibile.

O altă istorie bizară legată de cazul UMMO este relatată de Călin Turcu în *Enciclopedia observațiilor OZN din România* (1994). Conform unei scrisori, care n-a fost însă urmată, în timp util, de o investigație pe teren, în 1974, în zona Munților Gutin (Maramureș), trei prieteni (dintre care mai trăiește doar unul) ar fi arat cu tractorul, pe o suprafață de 700–800 metri pătrați, semnul UMMO. După câteva zile, în 11 iunie 1974, pe semn ateză un disc și din el coboară trei umanoizi în costume argintii, cu cască pe cap. Aceștia așează pe pământ un cilindru de tipul celor găsite și la Santa Monica, în Spania. În disc erau niște plăcuțe din aur, având gravate pe ele semne indescifrabile. Conform scrisorii, cei trei au fost interceptați de securitate, care a confiscat toate mărturiile și i-a persecutat pe cei trei, acuzându-i de relații cu o putere străină...

Revenind la afacerea UMMO, analiștii nu încetează să se întrebe, totuși, cine ar putea fi îndărătul afacerii UMMO? O sectă? Un organ de dezinformare aparținând unui serviciu secret (CIA, KGB, alții)? Niște excentrici dispunând de resurse bănești importante? Care ar fi scopul acestei imense inscenări?

Jean Pierre Petit, director de cercetări la Centrul Național de Cercetări Spațiale (CNRS) din Franța, crede, în continuare, că autorii documentelor sunt, totuși, extraterestri; el adaugă că informațiile primite pe filiera UMMO l-au ajutat în cercetările sale privind efectul magnetohidrodinamic. Cercetătorii spanioli, în frunte cu Antonio Ribera, sunt și ei de partea ipotezei extraterestre.

Jaques Vallée, ca și majoritatea cercetătorilor francezi, este de părere că mișcarea UMMO este o acțiune sau o sectă pământeană, cu un „profet invizibil” și cu adepți foarte discreți în a se disimula și a nu putea fi identificați cu ușurință. S-a presupus că autorii documentelor ar fi: Fernando Sesma, care publicase înainte broșuri de popularizare pe teme înrudite, sau Jose Louis Jordan Pena, unul dintre martorii de la Aluche, membru proeminent al grupului Sesma, sau inginerul Enrique Villagrasa, martor la Santa Monica, de asemenea vechi colaborator al lui Sesma, sau, poate, Rafael Farriols, cercetător, cel care a analizat chimic primul obiect cilindric găsit în urma navei, ulterior cel mai prolific compilator de documente UMMO. Nu s-au putut găsi, însă, dovezi care să incrimineze, fără dubii, pe nici unul dintre aceștia, deși suspiciuni au existat; de pildă, mașina de scris a lui Jordan Pena avea caracterele identice (inclusiv micile particularități vizibile doar pentru specialiști) cu cea pe care fuseseră dactilografiate scrisorile *ummite*...

Adepții ipotezei extraterestre au adus drept argument faptul că un om sau un grup de oameni n-ar fi fost capabili să inventeze atâtea informații, creând practic, din nimic, o întreagă lume. Jaques Vallée le răspunde aces-

tora, în *Revelations*, printr-o istorioară reală, plină de tâlc, pe care merită s-o reproducem. Dr. Robert Lindner, un renumit psihiatru din Baltimore, a primit, într-o bună zi, un telefon din partea unei instituții guvernamentale; i s-a cerut să examineze de urgență un cercetător, de treizeci și ceva de ani, numit **Kirk Allen**, care lucra la o bază secretă din New Mexico (probabil la proiectul bombei cu hidrogen). Cercetătorul era absolut excepțional, contribuția sa la proiect nu putea fi suplinită de nimeni. El părea sănătos din toate punctele de vedere, cu o singură excepție: în ultimul timp a început să-și negligeze activitățile de serviciu pentru „a putea petrece mai mult timp pe o planetă îndepărtată”. În acest moment, șefii săi au decis să ceară avizul unui medic...

Dr. Lindner acceptă să vadă pacientul. Acesta apare la ora fixată, arătând proaspăt, ca scos din cutie, în ciuda călătoriei de mai multe ore cu avionul. De la prima ședință, pacientul recunoaște că, încă din copilărie, a fost un mare amator de povestiri științifico-fantastice; a descoperit astfel, într-o bună zi, un serial de benzi desenate despre aventurile de pe niște planete îndepărtate ale unui erou care, printr-o stranie coincidență, avea același nume ca al lui. Kirk ajunge, treptat, să se identifice cu eroul, fiind luat în stăpânire, încet-încet, de obsesia de a completa cu detalii golurile dintre diversele episoade, rezolvând și anumite contradicții ale istoriei desenate. Curând va descoperi că această preocupare i-a conferit *abilitatea de a călători psihic în acea lume*, a celuiilalt Kirk Allen. În aceste călătorii el și-a făcut numeroase note, pe care, cu ocazia următoarelor ședințe, le aduce doctorului Lindner.

Notele cuprindeau, înainte de toate, circa douăsprezece mii de pagini dactilografiate, conținând biografia *reală* a lui Kirk Allen, împărțită în vreo 200 de capitole. La acestea se adăugau alte circa 200 de note, scrise de mână, aducând îndreptări și precizări ca urmare a unor cercetări mai recente, ca și un teanc imens de bilețele cu tot soiul de alte texte, desene, ecuații etc. schițate pe ele. În plus, mai erau peste 100 de pagini cu un dicționar de termeni și nume proprii, 82 hărți detaliate, colorate, la scară, dintre care 23 corpuri planetare în patru proiecții, 31 regiuni ale acestor planete, 14 texte intitulate „expedițiile lui Kirk Allen în...” restul fiind planuri ale unor orașe de pe diverse planete. Mai erau 61 de schițe și planuri de clădiri, unele colorate, cu specificarea dimensiunilor, 12 desene reprezentând arbori genealogici ai unor familii nobile, un text de 18 pagini descriind sistemul solar în care era planeta lui Kirk, cu 4 hărți stelare, înfățișând cerul văzut de pe această planetă în cele patru anotimpuri, ca și alte 9 hărți stelare, văzute de pe alte planete. Urma o istorie de 200 de pagini a imperiului condus de Kirk Allen, cu o anexă de trei pagini conținând datele războaielor și altor evenimente istorice remarcabile. Alte 44 dosare,

conținând între două și douăzeci de pagini fiecare, aveau titluri precum: „Fauna din Srom Olma I”, „Sistemul de transport din Sernareb”, „Știința în Srom”, „Parapsihologia din Srom Norbra X”, „Aplicații ale teoriei unitare a câmpului și ale mecanicii cerești la călătoriile spațiale”, „Dezvoltarea creierului unic al crystopezilor din Srom Norbra X” etc. În sfârșit, mai erau 306 desene, în acuarelă, cretă colorată sau creion, reprezentând persoane, animale, plante, insecte, arme, unelte, mașini, îmbrăcăminte, vehicule, instrumente, mobilă.

Dr. Lindner decide să adopte o politică de complianță, intrând în „jocul” pacientului său care, în vederea tratamentului, se va muta la Baltimore. Medicul se preface că acceptă toată istoria, interesându-se de anumite detalii insuficient lămurite, trimițând pacientul să continue „călătoriile psihiice” pentru a afla răspunsul „corect”. După câteva luni, însă, Kirk Allen se va sătura de aceste sâcâieli ale medicului și va declara că totul a fost doar o pură invenție. Doctorul Lindner va constata, în acest moment, că el însuși intrase atât de mult în joc încât acum avea reale probleme să-l părăsească...

Și totuși, de unde avusese Kirk Allen această inumană cantitate de informații, care o depășește în volum pe cea din cazul UMMO?... Dacă era *dicteu automat*, cine era cel ce dicta?

6. STATISTICI ȘI ISTORIE

Șefi de stat – martori ai fenomenului OZN. O istorie a răpirilor efectuate de OZN-uri, de la fantezmele anilor cincizeci și scepticismul anilor șaizeci, prin curiozitatea crescândă a anilor șaptezeci și uimirea în fața revelațiilor anilor optzeci, duce în anii nouăzeci la o schimbare a mentalității omului de pe stradă.

Cine vede OZN-uri?

O anchetă Gallup efectuată în 1966 evidenția, deja, că un american din douăzeci văzuse cel puțin o dată un OZN. Reluarea anchetei în 1973, pe un eșantion reprezentativ pentru S.U.A., găsea că această cifră se dubla-se, ajungând la 11% din populație, ceea ce însemna circa 16 milioane de adulți americani. O lucrare din 1991 de Steven M. Greer estima această cifră la 20 de milioane.

Jaques Vallée, unul dintre cei mai renumiți investigatori OZN, de altfel relativ sceptic în privința originii extraterestre a fenomenului, considera la sfârșitul anilor optzeci că existau cel puțin 100.000 rapoarte privind observații care nu puteau fi explicate în nici un fel prin fenomene naturale sau activități umane. Tot el estima că aceste rapoarte nu reprezintă decât cel mult 10% din totalul observațiilor. Restul, marea majoritate rămân neraportate, fie deoarece observatorii nu își dau osteneala să le aștearnă pe hârtie, fie din lipsă de timp, fie de teama ridicolului, fie deoarece cel în cauză nu cunoaște cui ar trebui să se adreseze ș.a.m.d.

Cei care au depus astfel de rapoarte aveau un coeficient de inteligență, în general, peste medie. Printre ei se aflau persoane absolut remarcabile, inclusiv numeroși polițiști, piloți, astronomi, meteorologi, obișnuiți să identifice corect un fenomen atmosferic, astronomic sau un vehicul zburător. E adevărat, unii dintre aceștia nu doresc să scrie nimic pe hârtie, pentru a nu fi acuzați că „au vedenii”, ceea ce ar putea avea repercusiuni neplăcute asupra carierei. Pentru a fi convingători este suficient să cităm mai jos

doar trei dintre personalitățile de prim rang care au scris un astfel de raport.

Jimmy Carter afirma „sunt convins că OZN-urile există deoarece am văzut și eu unul”. Observația s-a petrecut în 1973, în timp ce era guvernator al statului Georgia, și la ea au mai asistat 20 de alți membri marcanți ai partidului democrat. Obiectul urmărit timp de circa 10 minute, avea mărimea Lunii pline și își schimba permanent poziția și culoarea. Întâmplarea a fost făcută publică, pentru prima dată, în 1976, puțin înainte ca el să devină președintele S.U.A.

Ronald Reagan, pe când era guvernator al Californiei, deplasându-se în 1974, în timpul campaniei electorale, cu un mic avion în care mai erau pilotul și doi colaboratori, s-a văzut urmărit de o lumină mare. După câteva minute lumina îi depășește. Reagan cere pilotului s-o urmărească. Obiectul neidentificat o ia, însă, brusc în sus, într-un unghi de 45°, și dispare. Întâmplarea a fost cunoscută unui cerc de confidenți, între care secretarul său și Nancy Reagan, dar a fost făcută publică abia în 1988.

Prințul Charles al Angliei s-a întâlnit și el cu un OZN în ziua de 23 februarie 1986, în timp ce zbura cu avionul deasupra Mării Irlandei. A declarat, ulterior, că a avut sentimentul că se află în prezența a ceva care se găsește dincolo de limitele științei sau controlului nostru. La 9 martie același an, un obiect oval strălucitor, de mărimea unui automobil, a survolat ziua în amiaza mare, în văzul mulțimii, vecinătatea castelului Windsor. Știrea a fost publicată, e drept, doar în săptămânale de senzație, dar ea nu a fost niciodată dezmințită din partea familiei regale britanice.

La acestea mai putem adăuga notița lui Jaques Vallée din cartea *Dimensions* (tradusă și în românește), conform căreia în anii 60, un OZN aproape a aterizat pe proprietatea particulară a unui șef de stat european (neprecizat), terorizând șoferul care se afla în mașina acestuia.

În somptuosul volum: *OVNI: vers une Anthropologie d'un Mythe Contemporain* (sub direcția lui Thierry Pinvidic, 1993, Editura Heimdahl), o serie de autori își propun ca, fără să creadă neapărat și fără să aibă pretenția explicării naturii fenomenului OZN, să examineze acest fenomen așa cum se reflectă el în reacțiile umane, subiect cât se poate de solid al sociologiei. Unul dintre autori, Bertrand Meheust, specialist în etnologie, încearcă o sistematizare a etapelor parcurse de imaginea publică a fenomenului OZN, etapizare pe care o putem prezenta în continuare.

Între 1947 și 1953, fenomenul OZN (cu răpiri care sunt raportate la scurt timp după observația făcută de Kenneth Arnold) este un fenomen exclusiv american. Din 1954 el invadează Europa și mai cu seamă Franța. Sunt, însă, apariții timide, cu durata de câteva minute. Abia din 1966 încep

să fie semnalate și aici răpiri. În continuare, numărul acestora nu va înceta să crească, rămânând, însă, în cadrul unui „exotism tehnicist” până la sfârșitul anilor șaptezeci, când se reface legătura întreruptă cu motivele folclorice dintotdeauna.

Din 1952 un număr de **contactați** americani încep să se declare mandatați de „frații din spațiu” să creeze secte în vederea ducerii la bun sfârșit a unor *misiuni*. Ei afirmă cu tărie că au fost invitați să urce la bordul navelor. Există, însă, diferențe semnificative între „extratereștrii” angelici descriși de contactați și figurile, adesea sinistre, ale răpitorilor, care par să-și considere victimele umane doar niște animale de experiență.

1947–1966: incubația ideii de răpire

Prima schiță cunoscută a unei istorii de răpire a apărut la 8 august 1947, într-un ziar brazilian – *Diario da Tarde* din Curitiba. Ea reproducea scrisoarea primită de la un oarecare Higgins, topometru, care se găsea pe câmp când, din cer, a coborît o navă lenticulară, din care au ieșit niște indivizi identici, purtând costume spațiale transparente, care l-au invitat pe cel în cauză să urce în navă. Acesta reușește să se ascundă, veneticii nu-i mai acordă atenție și, după puțin timp, decolează. Nu s-a făcut nici o anchetă serioasă în urma incidentului, deci nu se poate ști, nici măcar cu aproximație, dacă nu a fost, cumva, totul o simplă invenție jurnalistică sau confabulațiile unui mitoman. Totuși, unele elemente se potrivesc prea bine, înaintea existenței oricărui model în mass-media.

Au urmat trei istorii care au fundamentat cadrul viitoarelor întâlniri de gradul IV.

Prima a apărut în numărul din 11 decembrie 1957 al unui ziar local din Columbia Britanică (Canada), ziar numit *Prince George Citizen*. Martorul (rămas anonim) relatează o experiență prin care a trecut cu șase ani înainte în Austria, când, paralizat de către un umanoid, a fost condus cu forța într-un OZN, cu care a mers pe o planetă depărtată, după care a fost readus pe Pământ. Nici aici nu s-a întreprins nici o anchetă, iar povestea, evident, n-a avut nici un ecou.

A doua istorie, de data aceasta o răpire „cu tot tacâmul” și cu un martor „în carne și oase”, este binecunoscuta întâmplare a lui **Antonio Villas Boas**, cel care, în noaptea de 15 octombrie 1957, tot pe o câmpie braziliană, a fost sechestrat într-o navă și adus în situația de a avea o experiență sexuală cu o creatură feminoidă.

A treia întâmplare este răpirea, și mai cunoscută, a soților **Betty și Barney Hill**. Sociologul **Eddie Bullard** a întreprins o anchetă prin care a dovedit că între cele trei istorii n-a existat nici o posibilă contaminare.

Oricum, ultimile două dintre istoriile de mai sus sunt considerate temeliiile întregului șir care a urmat.

1966–1973: existența marginală a ideii

După apariția cărții *The Interrupted Journey*, dedicată istoriei prin care au trecut soții Hill, problema răpirilor a fost considerată, totuși, prea bizară și exotică pentru a fi luată în serios. Această situație a durat până în toamna anului 1973. La ora actuală, se știe că între anii 1966 și 1972 au fost depuse 27 rapoarte de răpire, dar în perioada menționată ele au fost ignorate; numai două au beneficiat de o anumită notorietate.

Primul a fost cazul lui **Herbert Schirmer**, un polițist din Ashland, Nebraska. Acesta, patrulând în noaptea de 3 decembrie 1967, la ora 2.00, a văzut un obiect luminos, ovoidal, așezat pe șosea. Când s-a apropiat, obiectul a decolat și a dispărut. Întors la post, a constatat că era cu jumătate de oră mai târziu decât ar fi trebuit să fie. Supus regresiei hipnotice de către Loring G. Williams (al doilea caz de utilizare a metodei după familia Hill), va rezulta un scenariu clasic de răpire.

Al doilea caz mai cunoscut este cel al lui **Jose Antonio da Silva**, un tânăr brazilian care își îndeplinea serviciul militar. Fiind într-o permisie, în timp ce pescuia pe malul unei lagune, îl înconjoară deodată niște pitici, îl paralizează cu ajutorul unor raze, ducându-l, apoi, într-o mașinărie, care avea forma asemănătoare cu două conuri lipite la bază și care și-a luat îndată zborul. Ajunge într-o stranie lume subterană, trece printr-o serie de peripeții, înainte de a fi eliberat, în plină brasă, la mai mult de 200 de kilometri de locul în care fusese capturat.

1973–1981: conștientizarea fenomenului

În 11 octombrie 1973 are loc faimoasa răpire de la **Pascagoula** (Mississipi), a lui **Charlie Hickson** și **Calvin Parker**, care pescuiau pe malul râului omonim. Cazul a beneficiat de o minuțioasă examinare și de o intensă mediatizare, determinând o schimbare completă de optică asupra fenomenului răpirilor.

Fie că numărul de cazuri a crescut în următorii ani, fie că martorii erau mai dispuși să le raporteze, fapt e că numărul rapoartelor de răpire înregistrate ajunge să fie în jur de zece în anii 1973–1974, 25 în 1976, ceva mai puține, dar de o stranietate crescândă în 1977–1978, după care creșterea este reluată cu 27 rapoarte în 1979, 49 în 1980, 41 în 1981. Acestor mărturii li se adaugă „răpirile retroactive”, parte ținute secrete până atunci, parte readuse în conștiință prin metoda regresiei hipnotice. S-au descoperit, astfel, numeroase cazuri petrecute chiar înainte de 1947 sau între 1947 și 1957.

„Etalonul” acestei perioade este cazul **Betty Andreasson Luca**, investigat de Raymond Fowler. În epocă s-au semnalat numeroase alte cazuri similare, de recoltare de ovule, spermă sau de însămânțare artificială.

La început, analiștii erau convinși că aceste istorii erau produsul imaginației bolnave a câtorva persoane, despre care, mai devreme sau mai târziu, se va afla că nu trebuiau luate în serios. Numai că persoane găsite perfect sănătoase, continuau să raporteze, independent, mereu și mereu aceleași detalii, ceea ce a făcut ca tot mai mulți investigatori de bună credință să fie nevoiți să recunoască faptul că *se întâmplă ceva*; mai mult chiar, mulți cercetători au început să afirme că **răpirile constituie cheia întregului fenomen OZN**. Drept rezultat, pentru o categorie importantă de investigatori OZN principalul instrument a devenit regresia hipnotică, iar principalii colaboratori medicii psihiatri.

1987: un an de cotitură

• Între 1981 și 1987 numărul de rapoarte pare să se diminueze un pic; dar de la mijlocul anului 1987 fenomenul renaște mai înfloritor ca oricând și capătă noi dimensiuni. Începând din acest moment numărul răpirilor trebuie socotit în mii, dacă ne referim la Statele Unite, deși în Europa ele continuă să rămână rare. Conform lui Bertrand Meheust, cauzele acestei schimbări ar putea fi mai multe: 1 – Un număr de *oameni-cheie*, autori de lucrări de referință, au cristalizat în mintea marelui public anumite motive, arhetipuri ale fenomenului; 2 – Mijloace de comunicare nou apărute au multiplicat numărul canalelor prin care aceste informații ajung la public; 3 – S-a înmulțit numărul de regresii hipnotice efectuate de ne-specialiști, ceea ce a dus la creșterea numărului de cazuri raportate; 4 – Anumite tendințe profunde ale societății occidentale și-au găsit o modalitate adecvată de expresie în aceste fenomene colective.

În privința oamenilor cheie, Meheust se gândește, înainte de toate, la Leo Sprinkle, Budd Hopkins și Whitley Strieber, deși am putea numi și numeroși alții.

Leo Sprinkle, până în 1989 profesor de psihologie la universitatea statului Wyoming din Laramie (S.U.A.), a fost printre primii universitari care s-au aplecat, încă de la început, asupra fenomenului răpirilor cu instrumente cu adevărat științifice. În 1984 avea, deja, la activ peste 200 de cazuri studiate. Așa cum scria în 1981, convingerea sa este că **aceste fenomene fac parte dintr-un plan a cărui finalitate este transformarea pământenilor în cetățeni ai Cosmosului**, plan pus în practică de ființe în esență binevoitoare. Începând din 1982, Leo Sprinkle a organizat la Laramie întâlniri anuale ale persoanelor răpite și ale cercetătorilor OZN (Așa-numitele *Rocky Mountain Conferences*, cea mai recentă a avut loc în zilele de 22–24 iunie 1995).

Budd Hopkins este un artist din New York, ale cărui sculpturi abstracte pot fi admirate la faimosul Muzeu Whitney și la și mai faimoasele Galerii Guggenheim. La un moment dat, când OZN-urile nu-l preocupau câtuși de puțin, a fost rugat să ajute un tânăr care avusese o experiență de „lacună în timp”, amintire care se asocia cu un sentiment de rău și cu imaginea obsedantă a unei porțiuni de șosea. El s-a adresat, în acest sens, unei psihoterapeute newyorkeze, specializată în tratamente prin hipnoză, Dr. Aphrodite Clamar. Au urmat circa o duzină de alte persoane, fiecare debitănd sub hipnoză istorii care păreau construite pe un același calapod. Pentru psihoterapeută toate cele dezgropate astfel formau un fenomen psihic straniu, inedit și, deocamdată, inexplicabil, în timp ce pentru Budd Hopkins era clar că îndărătul lor se afla un imens experiment genetic, practicat asupra omenirii, de multe milenii încoace, de o civilizație venită de pe un alt tărâm. El și-a publicat aceste idei în cartea *Missing Time* (1981). Reacția publicului a fost promptă și concretizată în scrisori de la 400 de persoane care aveau impresia că au trăit un incident asemănător. Dintre aceste scrisori își va selecționa autorul, care a început el însuși să aplice regresia hipnotică, viitoarele sale anchete. Spre deosebire de ființele binevoitoare ale lui Sprinkle, omuleții cenușii, cu ochi imenși și înfățișare de insectă, descriși de Budd Hopkins, taie cu sânge rece în carnea victimelor umane paralizate, le montează implanturi și nu le înțeleg angajarea afectivă când este vorba, de pildă, de pierderea unui copil.

Dar cartea lui Hopkins a adus și alte revelații – faptul că majoritatea celor în cauză au avut prima răpire în jurul vârstei de 5–6 ani, urmată, în cursul vieții, de numeroase altele, faptul că familiile întregi au fost și continuă să fie urmărite astfel, generație după generație. În *Intruders*, cea de a doua carte a sa, Hopkins descrie, în premieră, cazul **Kathie Davis**, în care, aparent, ea a fost însămânțată artificial cu ocazia unei răpiri, ca apoi, peste câteva luni, să i se extragă fătul. După câțiva ani, din nou cu ocazia unei răpiri, i se prezintă un copilăș hibrid, cu aspect fragil și bolnăvicios, spunându-i-se că este copilul ei. „Sarcina întreruptă” a Kathie-i devenea simbolul noii orientări a OZN-isticii sfârșitului de secol. Aceeași carte a dat și un nou gir experiențelor extracorporale, relațiilor dintre psihicul omenesc și globurile luminoase etc.

Whitley Strieber este considerat de către Meheust al treilea mare formator al opiniei publice față de fenomenul răpirilor. Prin cele două volume autobiografice „nonfiction”: *Communion* și *Transformation*, s-a acreditat, în ochii marelui public, imaginea investigatorului și scriitorului de OZN care este, în același timp, și victimă a unor răpiri. Succesul cărților sale a fost imens; numărul scrisorilor primite, numai în primul an, a depășit 3000 (după alte surse 5000). Cam în același timp, alți autori se vor declara și ei victime

ale unor răpiri, între care *Leo Sprinkle, Raymond Fowler și Ed Walters*, supunându-se cu toții, cu rezultate mai mult sau mai puțin spectaculoase, unor regresii hipnotice.

Între extraterestrii binevoitori ai lui Sprinkle și cei sadici ai lui Hopkins, Whitley Strieber realizează o sinteză – niște ființe trimise de o forță care ne este atât de mult superioară, încât se situează **dincolo de bine și de rău**, solicitând nici ură, nici iubire, ci, doar, respect.

Mass-media americană a făcut enorm pentru a schimba atitudinea omului obișnuit față de fenomenul răpirii. La ora actuală o simplă amnezie, o cicatrice inexplicabilă sau câteva coșmaruri sunt suficiente pentru ca mulți dintre ei să se adreseze unui specialist în regresii hipnotice, în speranța că explicația stă în amintirea unei răpiri, „blocată” în memorie de răpitori. După unele estimări 1/3 din cei răpiți își reamintesc spontan aventura lor, în timp ce puțin mai mulți de jumătate nu-și aduc aminte nimic, decât sub hipnoză. Alți analiști americani ai fenomenului se întreabă, însă, dacă nu cumva cei ce-și amintesc ceva, fie și în coșmaruri, ori sunt purtătorii unor cicatrice vizibile, sunt doar excepțiile, *mica parte vizibilă a unui imens aisberg?* Budd Hopkins estimează că, probabil, un american din 25 a fost subiectul unei astfel de răpiri și că, probabil, un american din 40 este purtătorul unui implant. Extrapolând aceste afirmații și la alte țări, s-a calculat că 80 milioane de oameni de pe glob ar putea fi „pacienții” unor operații efectuate de extraterestri.

Rămân, totuși, și multe semne de întrebare. Drept rezultat, a apărut o sciziune a cercetătorilor în două mari școli de OZN-ologie. Școala vest-europeană se orientează, tot mai mult, spre **psihofolclor**, considerând de pildă, așa cum fac și J. Vallée sau B. Meheust, că răpirea se poate subsuma unui extaz mistico-religios, cât se poate de general-uman, deghizat într-un limbaj tehnic specific secolului nostru. Americanii se întorc, pe de altă parte, tot mai mult spre motivele, pe care le credeam uitate, din perioada 1947–1952: **OZN-uri distruse și capturate de armata americană, contactați de tipul lui George Adamski, răpiri extraterestre etc.** În plus, în timp ce fenomenul OZN face parte, la ora actuală, din orizontul mental al oricărui american mediu, în Europa această problemă n-a reușit, încă, să iasă dintr-o anumită stare de semi-clandestinitate.

Existența unei *scheme* consfințită prin mass-media, impregnată în mințile oamenilor, va influența, fără îndoială, istoriile ulterioare, care vor tinde să se încadreze în șablon, punând în umbră anumite abateri sau tendințe care nu sunt cuprinse în el. Departe de a fi îngrijorătoare deci, pluralitatea de viziuni și abordări (americană, europeană) este reconfortantă, pentru că supune, în permanență, unei examinări critice șabloanele care ar încerca să se cristalizeze.

Pe de altă parte, noi elemente, între care unele bizarerii mai recente, par să indice că fenomenul răpirilor (sau măcar partea care ne este relevantă), se află, el însuși, într-o anumită *evoluție*. Este oare această evoluție programată, controlată, *cu un scop anume*, de **Cineva acolo sus**?

7. DE UNDE SPUN EI CĂ VIN

Planete, stele și constelații din Cosmos pe care vizitatorii le indică drept leagănul lor. Federația supercivilizațiilor din Galaxie. Independenți și renegați. Nave care așteaptă să ne salveze în cazul unui cataclism. Comandouri militare de pedepsire.

Constelațiile extraterestreilor

William Herrmann fusese contactat, aparent, de ființe care spuneau că sunt venite de pe o planetă orbitând în jurul stelei **Zeta Reticuli**, aflată la 37 ani lumină de noi. Steaua **Zeta Reticuli** părea s-o fi recunoscut și *Marjorie Fish* pe o hartă pe care *Betty Hill* a reconstituit-o sub regresie hipnotică. În literatura, de acum destul de bogată, consacrată subiectului, se vorbește, chiar, de o rasă de *reticulieni*: scunzi, cenușii, complet lipsiți de păr, cu brațe lungi, capul mare, ochii la fel, dar altminteri cu înfățișare omească (vezi fig 8). Lor li se atribuie o bună parte dintre examinările de tip medical la care sunt supuși cei răpiți. Dacă este să dăm crezare declarațiilor unor contactați, OZN-urile prăbușite la *Roswell* (4 iulie 1947), *Aztec* (25 martie 1948) și *Laredo* (7 iulie 1948) veneau tot de pe **Zeta Reticuli** (vezi fig. 9).

Un amănunt pitoresc relatat de *Bill Herrmann* era faptul că șeful de echipaj purta pe costum emblema *șarpelui roșu cu pene sau aripi*; ceva asemănător fusese și simbolul zeului civilizator al aztecilor – *Quetzalcoatl*. Interesant că același simbol fusese descris, sub hipnoză, și de *Herbert Schirmer* din *Ashland* (Nebraska) cu mult înainte de aceasta, în cadrul investigației conduse de *Leo Sprinkle*, menită să elucideze cazul răpirii acestuia la 3 decembrie 1967. Simbolul a mai fost semnalat și de inginerul *Enrique Castillo*, cu ocazia unei răpiri din 18 noiembrie 1973.

Indivizi asemănători celor din **Zeta Reticuli** sunt semnalati și venind din constelația **Orion**. *Charles Moody* părea să fi fost răpit de ființe venite din preajma stelei **Betelgeuse**, steaua alfa din această constelație. Din constelația **Hercules** au fost, de asemenea, semnalate ființe cu înfățișare omească și cu barbă sură.

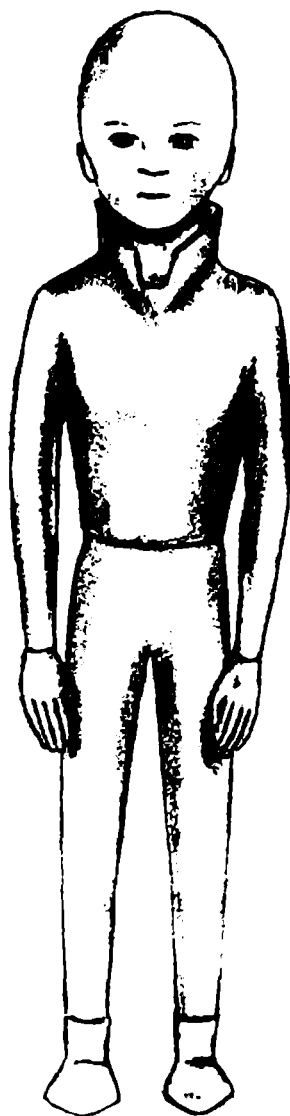

Fig. 8 Unul dintre cei cinci omuleți găsiți la Roswell. Reconstituire de Donald Schmitt după declarațiile martorilor oculari.

Fig 9. OZN prăbușit la Roswell, schițat de Donald Schmitt după mărturii de primă mână. Alături, hieroglife văzute de martori pe fuselaj
(După cartea lui Kevin Randle și Donald Schmitt: *The Truth About the UFO Crash at Roswell*, 1994)

Barbara, despre care aminteam că a fost examinată de Dr. Edith Fiore, afirma că răpitorii ei i-au spus că vin din zona stelei **Sirius**. Dacă este s-o credem pe Ruth Montgomery, o foarte cunoscută autoare de cărți în domeniul paranormalului, o seamă de mesaje transmise, în primul rând, prin dicteu automat provin de la *ghizii* din **Arcturus** (gigantă roșie, după știința noastră improprie găzduirii îndelungate a vieții, aflată la 36 ani lumină de noi), iar **Sirius** (aflată la 9 ani lumină, și ea improprie vieții după știința noastră) ar fi un loc de „reciclare” a spiritelor care pleacă de pe Pământ și se reîncarnează tot aici pentru îndeplinirea unor misiuni. Un rol asemănător ar avea, după Brad Steiger, și anumite stele din constelația **Cassiopeia**.

Menționez cu această ocazie că literatura care se bazează pe amestecul dintre astronomie, OZN-uri și subiecte tradițional religioase, cum ar fi

viața de după moarte sau reîncarnarea, ar putea umple, și la noi și în altă parte, câte o mică bibliotecă; îndreptățirea acestui mod de abordare stă, înainte de toate, în nevoia de a cuprinde sub o singură umbrelă un mare număr de fenomene inexplicabile. Domeniul este prea întins, el singur meritând un volum aparte, pe care sper să-l pot scrie odată, așa că nu voi stăruia aici asupra lui.

La cele de mai sus putem adăuga steaua **Wolf 424**, evocată în contextul documentelor UMMO, sau planeta **Baavi** care s-ar afla, în conformitate cu Maurice Deschamps citat în cartea lui Robert Charroux, *Le livre des secrets trahis* (1964), în jurul *Proximei Centauri*, unde alți contactați plasează planeta **Metharia**.

Epsilon Bootes (vecină de constelație cu Arcturus) ar fi originea unei sonde spațiale care produce ecouri radio anormale, studiate de astronomul scoțian Duncan Lunan.

În sfârșit, nu trebuie să uităm planetele aflate dincolo de puterea de observație a instrumentelor noastre astronomice. Contactatul *Truman Bethurum* afirma, în 1952, că s-a întâlnit cu ființe din planeta **Clarion**, aflată, zice-se, în chiar sistemul nostru solar, dar ascunsă privirilor astronomilor noștri. Există, apoi, planeta **Lanulos** cu emisarii căreia s-a întâlnit comerciantul Darenberger din Parkesburg (Virginia de Vest), în 2 noiembrie 1966. *Uri Geller*, un contactat sui-generis, pretinde că și-a dobândit capacitatea de a îndoi furculițe doar cu privirea, ca și alte puteri telechinezice, de la o conștiință având sediul într-o planetă necunoscută numită **Hoova**, despre care vorbește, de altfel, și Ion Țugui, în *Iad contra rai* (1994) în contextul confesiunilor *Contelui Incapucciato*, care, zice-se, ar fi călătorit în diverse colțuri ale Universului între care și pe această planetă, ca și în Pleiade ori pe alte tărâmurii. Iar lista nu e nici pe departe încheiată.

Evident, la toate cele de mai sus se adaugă și „banalele” de acum planete ale sistemului nostru solar: *Venus*, *Marte*, *Jupiter* sau, chiar, *Luna* ori satelitul *Titan*, atât de frecvent evocate de contactați și atât de improprii locuirii. Să fie vorba, oare, de baze cosmice artificiale, subterane sau pe orbită? De o „dimensiune paralelă” în apropierea acestor astre? Sau de o simplă confuzie?

După Timothy Good, *Alien Liaison* (1991), tradusă în românește sub titlul *Ei sunt aici* (1993), guvernul american ar deține dovezi că suntem vizitați de nouă rase diferite de extratereștri, veniți din colțuri diferite ale Universului. După alte surse de informații, menționate de Jaques Vallée în *Revelations* (1991), care, însă, își exprimă scepticismul în legătură cu ele, americanii ar avea, încă din 1964, tratate ultrasecrete cu patru rase de extratereștri, două din tipul cenușiu (deosebiți prin dimensiunile nasului), una de blonzi înalți de tip nordic și o rasă de „portocalii”, venite din *Orion*, *Pleiade*, *Steaua lui Barnard* și *Zeta Reticuli*.

Organizarea „rețelei“

Wendelle Stevens afirmă că a primit, la un moment dat, din două surse, în mod independent, o aceeași informație: pe de o parte de la *W. Herrmann*, care se referă la vizitatorii din *Reticulum*, iar pe de altă parte de la *E. Meier*, contactatul elvețian, care se referă la cei din *Pleiade*, și anume că aceste civilizații, împreună cu cele din constelațiile *Dorado* și *Horologium*, își vor reduce un timp activitățile pe Pământ, pentru că *Senatul Rețelei* a stabilit să se trimită o misiune importantă în **Galaxia Andromeda** (care, aflată la distanța de 2,2 milioane de ani-lumină de noi, este cea mai apropiată galaxie spirală de Calea Lactee, din care fac parte Soarele și toate celelalte stele pomenite aici) pentru multiple probleme privind relațiile *Căii Lactee* cu galaxia noastră.

Despre întâlniri cu entități venite din *Pleiade* vorbesc și alți autori, între care Wendelle Stevens sau Brad Steiger. Dar legende privind învățători ancestrali veniți din *Pleiade* se regăsesc la triburile de indieni Navajo, Hopi, Cherokee, Kiowa, Cheyenne etc. din America de Nord, în credințele unor vechi populații din insulele Caraibe, ori în istorisirile despre împăratul chinez Huang-ti, care a trăit cam pe timpul înălțării marilor piramide egiptene.

Informațiile (care s-au dovedit inaplicabile în practică pe Pământ) privind principiile de propulsie ale OZN-urilor, primite de la *reticulieni* de *Bill Herrmann*, erau extrase, potrivit acestuia, dintr-o „Enciclopedie Galactică“. De o astfel de enciclopedie vorbise, într-un alt context desigur, chiar și Carl Sagan. Această enciclopedie părea, în cazul *reticulienilor*, un fel de super-calculator cu funcții multiple; de pildă, cu ajutorul ei se făcea și alegerea oamenilor care urmau să fie examinați sau contactați.

După rapoartele unor persoane răpite de OZN-uri, Galaxia noastră ar fi împărțită în ceva asemănător cu zonele de influență ale marilor puteri, noi fiind în zona celor din *Zeta Reticuli*, care au grijă, bineînțeles, de respectarea strictă a neamestecului în treburile noastre. După informațiile pe care le deține, Raymond Fowler afirmă că s-ar putea ca noi să fim un soi de *fermă* pe teritoriul unei civilizații care s-a instăpânit în această parte a Universului din negura milioanei de ani, *cultivându-ne* de atunci și pe noi, pământeni, cu grija unui proprietar, alungând eventualii intruși, care ar dori să dea un alt curs evoluției noastre.

George C. Andrews, în *Extraterrestrials Among Us* (1986), afirma că din mulțimea rapoartelor se poate trage concluzia că există nenumărate forme de viață inteligente, care bântuie, incoace și incolo, Universul. Civilizațiile care ajung pe Pământ pot fi clasificate, în mare, în trei grupe: prima este a celor care aparțin Federației (formată, după unele surse, din 53 de

civilizații), la care aderarea este voluntară, dar numai în urma unei invitații; principiile lor de bază sunt: respectul pentru libertatea de alegere și grija pentru bunăstarea oricărei forme de viață. A doua grupă o formează **independenții**, care deși nu fac parte din Federație, urmează aceleași reguli și trăiesc în pace cu ea. În sfârșit, există o categorie de „**renegați**”, la prima vedere greu de distins de ceilalți, un soi de pirați sau vagabonzi ai spațiului, foarte individualiști, având baze în diverse locuri, dar în special în constelația *Orion*. Cu aceștia din urmă este cel mai ușor de creat alianțe, pe care, însă, respectivii le vor trăda fără ezitare, îndată ce alte condiții li se vor părea mai avantajoase (se zice că *Hitler* ar fi fost un aliat al lor). Federația îi ține pe cei din grupul *Orion* într-un soi de carantină.

Comandoul Ashtar

Una dintre componentele pitorești și bine conturate ale noii mitologii privind implicarea structurilor oficiale galactice în treburile pământenilor este **Comandoul Ashtar**. Cititorul român interesat a putut citi recent despre el în cărțile lui Florin Gheorghiuță, *Temponauții galactici* (1993) sau Ion Țugui, *Iad contra Rai* (1994), astfel că mă voi mărgini aici, doar, la a reaminti câteva repere esențiale.

Ashtar Sheran, „învățător spiritual și comandant al celui de al optulea sector galactic”, este înalt de 2,10 metri, are ochi albaștri, fruntea înaltă, bărbia proeminentă și părul blond deschis căzându-i pe umeri. Conform cu cele declarate de câteva zeci de persoane care au intrat în legătură cu el sau colaboratorii săi, de regulă telepatic sau prin dicteu automat, el este comandantul unei armate de 10 sau 20 de milioane (!) de ființe, dispunând de o uriașă flotă de nave extraterestre „a Păcii Universale”, provenind din *Federația Liberă a Planetelor*, care staționează nevăzută (după unii într-o dimensiune paralelă) în preajma Pământului. Rolul lor ar fi ca, în cazul unui cataclism geologic care va distruge planeta noastră (pornind de la o inversare a Polilor?), să evacueze rapid partea considerată mai valoroasă a omenirii (cei având „o frecvență vibratorie mai înaltă”), urmând ca, după ce lucrurile se vor liniști, Pământul să fie repopulat. Conform celor declarate de contacti, *Ei* pot întrerupe oricând emisiunea tuturor stațiilor de radio și televiziune, transmițând pe canalele acestora propriile mesaje în oricare dintre limbile pământești (fenomen care se spune că ar fi fost, deja, atestat, în câteva rânduri, în S.U.A. și Marea Britanie); pot opri declanșarea armelor nucleare ori zborul rachetelor purtând astfel de arme etc. În rapoartele contactaților apar, adesea, și adjuncții lui Ashtar: *Kuthumi*, *Andromeda Rex*, *căpitanul Avalon* sau personaje precum: *Gilon*, *Xyletron*, *Lytton*, *Kouthourmi*, *Matton*, *Arcturus* (?!), *Jycondria*, *Voltra* etc.

Comandoul Ashtar nu este singurul care ne veghează; printre alte grupuri, care apar în mărturisirile contactaților, mai putem aminti în acest sens, de exemplu, Uniunea **Ra**, care a patronat și pe vechii egipteni, aceștia venerând-o sub acest nume ca pe o zeitate solară, sau pe **Kantarieni** care spun că vin fie de undeva din preajma stelei *Sirus*, fie dintr-o altă dimensiune; ei au o flotă mai mică decât comandoul Ashtar, cu care colaborează și sunt, în aceeași măsură, dedicați ajutorării pământenilor.

Cavalerii Apocalipsei

Ion Țugui ne asigură că, deși armadele de tipul comandoului Ashtar au obiective eminamente pașnice, în cazuri extreme ele pot să și pedepsească. Distrugerea cetăților biblice *Sodoma* și *Gomora* ar fi un exemplu în acest sens. Desigur, dacă există astfel de expediții de pedepsire, ele nu sunt exclusivitatea amintitei armade.

Între cazurile examinate de Dr. Edith Fiore în cartea ei, *Encounters*, există și unul care, dacă îl acceptăm ca adevărat, ar putea arunca o lumină aparte asupra acestui aspect al relațiilor cu vizitatorii extraterestri. Eroul său este numit, pur și simplu, Dan și descris ca un blond atrăgător de circa 45 de ani. A fost de acord să fie supus regresiei hipnotice, pentru prima dată în viața lui, în urma discuțiilor cu pacienta *Gloria*, căreia îi era confident (cazul ei a fost descris în capitolul 4).

Dan declarase, înainte de a fi hipnotizat, că încă de mic a fost pasionat de povestirile științifico-fantastice de bună calitate, de ilustrațiile înfățișând peisaje din Cosmos, ca și de zbor ori de astronomie. Copil fiind, petrecea ore în șir plimbându-se în preajma avioanelor dintr-o fabrică din apropierea casei părintești sau construind aeromodele. În plus, a trăit mereu cu sentimentul straniu că *el nu este de aici*; adesea noaptea, privind cerul înstelat, era cuprins de o răscolitoare nostalgie după un *acasă* pe care nu și-l putea localiza. Totuși, nu-și amintea să fi văzut vreodată un OZN, nu avea vise care să sugereze o astfel de întâlnire și nici nu credea să aibă vreo amintire în acest sens. E adevărat, a fost totdeauna interesat de subiect, a dorit totdeauna o astfel de întâlnire și se simțea profund frustrat că ea nu s-a produs; deși mai spera...

Sub hipnoză Dan nu numai că va revela faptul că a avut întâlniri de gradul IV, dar răbdarea Dr. Edith Fiore va permite ca să evidențieze 627 (!?) astfel de întâlniri. Descrierea multora dintre ele a fost înregistrată pe bandă. Dăm în continuare un rezumat al dialogurilor realizate cu această ocazie, incluzând și câteva fragmente revelatoare.

Dan nu povestește că ar fi fost răpit, precum ceilalți pacienți ai Dr. Fiore, ci se vede, dintr-o dată, oarecum într-o viață anterioară, *căpitan al echi-*

pajului unei nave militare extraterestre. Retrăiește ordinul primit de a ateriza, împreună cu alte nave similare, „în preajma unei mici localități aflată pe malul mării, pe a treia planetă din sistemul Deneb, pentru a curăța totul... utilizând arme cu raze ucigătoare... Nu rămâne nimic; totul este distrus, terminat... O treabă ușoară; nimeni nu opune rezistență... Din datorie; control planetar... să-i învețe minte...fără remușcări”, ba chiar cu un oarecare amuzament.

Părea că dintotdeauna a trăit doar în spațiu; nu-și amintea de vreo planetă de origine. Erau 14 nave de război ținând de o bază spațială din *clasa M* (n.n. – în ce alfabet?!), cu un echipaj total de 3500 de persoane; înarmați până în dinți. Atmosferă cazonă; pe navă erau și bărbați și femei, cele din urmă participând atât la expedițiile de pedepsire, cât, mai ales, la relaxarea din primele zile după acestea; între două misiuni se scurgea câteva săptămâni; în acest timp se distrează cu toții la bordul navei spațiale sau își desăvârșesc instrucția. Nu se știe niciodată care va fi următoarea sarcină, dar acestea nu sunt niciodată pașnice. Vine un ordin de sus și se execută. Uneori au și pierderi – câte un rănit, foarte rar chiar și câte un mort; numai din greșeli proprii, care sunt atent analizate, pe baza înregistrărilor, în ședințele tactice; întrucât armele de care dispun sunt incomparabil mai puternice decât cele ale victimelor...

Rugat să-și re trăiască cele mai vechi amintiri legate de Pământ, Dan se vede într-o zonă muntoasă din statul nord-american Washington. În preajmă sunt cascade și păduri de pini cu vârfurile în nori. Se plimba, pur și simplu, și admira peisajul. Întrebat unde era nava, Dan răspunde că nu era nici o navă; el era un copilaș care nu avea nimic altceva de făcut decât să exploreze... Dr. Fiore întreabă ce legătură există între acest puști și militarul dinainte. La început Dan nu știe să răspundă; sugestionat, hipnotizat mai adânc, eroul nostru își aduce aminte...

A fost trimis pe Pământ ca militar în retragere – să se *odihnească* planeta noastră servește, uneori, ca loc de relaxare. Pământul n-a fost atacat niciodată; este un loc prea puțin important... A fost o despărțire de pomină; o beție cruntă cu camarazii. Apoi, trupul său a rămas pe navă; de coborât n-a coborât decât sufletul, care s-a încarnat în corpul unui băiețuș care fusese ales dinainte în acest scop. El trăise înainte într-un corp perfect uman, deci adaptarea s-a făcut ușor. Nu înțelege procesul, dar știe că este ireversibil. Vechile amintiri slăbesc treptat, până ce nu mai pot fi evocate conștient. În paralel, are și amintirile copilașului pe corpul căruia s-a înstăpânit. Nu primise nici un fel de instrucțiune sau misiune specială; doar să trăiască în voia evenimentelor.

Primul contact, ca pământean, cu fosta sa lume l-a avut la 18 ani; a fost vizitat de o ființă familiară, deși nu umană, care voia să-l interogheze,

să-l supună probabil unor teste. O ființă care nu respiră aer; atât de urâtă încât orice om care l-ar zări ar avea coșmaruri luni de zile după aceea; o ființă în același timp antipatică, intransigentă, care-l lua peste picior și îi râdea în nas atunci când îi cerea, la rândul său, informații. I-a transmis, doar, că din rațiuni care nu-l privesc va fi abandonat de către foștii săi camarazi... Pe Dan știrea îl îngrozește – și-a dat seama că nu-și mai amintea nici măcar lucruri *atât de simple* cum ar fi modul de construire a unor arme cu raze...

Apare, apoi, un fost șef al lui, vechi prieten; zice că a venit în secret, încălcând regulamentul. Se interesează, între altele, de vizita străniului personaj de mai sus. Dan nu-și aduce aminte ce au mai discutat; atât „celălalt”, cât și acesta au posibilitatea să șteargă complet memoria unui om și „s-o ia cu ei”.

Urmează alte și alte întâlniri, pe care nu le mai detaliem aici; mai plăcute sau mai puțin plăcute. Din când în când este întrebat cum se mai simte pe Pământ. La un moment dat este dus înapoi pe bordul navei, în vizită la foștii săi tovarăși cu care va depăna amintiri ale vechilor fapte de arme. Au rămas puțini din vechile echipaje; au venit mulți noi. Dan ar dori să se întoarcă, aparent este interzis de regulament, dar, la un moment dat, i se dă de înțeles că ar putea fi, totuși, reactivat. Nu putea face, însă, altceva decât să aștepte. Dacă se va întâmpla cândva, va fi luat cu tot cu corpul său de acum; va fi răpit pentru totdeauna. Oamenii vor constata că, pur și simplu, a dispărut fără urmă. Și, poate, va mai reveni pe Pământ după aceea; totul depinde de ordinele comandanților... E adevărat, își iubește nevasta, copiii, dar, dacă va fi chemat, va fi o datorie superioară. Cu luni înainte de a se supune regresiei hipnotice, atunci când toate aceste amintiri zăceau adânc îngropate în subconștient, admirând într-o noapte, împreună cu soția, cerul instelat îi spusese: „Într-o zi mă voi întoarce înapoi acolo”; soția i-a spus că și ei i-ar face plăcere să călătorească în stele, la care o pornire inexplicabilă l-a făcut pe Dan să-i dea următoarea replică: „Nu, tu nu înțelegi ce am vrut să spun; într-o zi eu mă voi întoarce acolo *acasă*”.

8. SUPERCIVILIZAȚII EXTRATERESTRE?

Este, oare, posibil, prin prisma cunoștințelor noastre științifice, să se întâmple toate acestea? Distanțele în timp – probabil de sute de milioane de ani – sunt mai importante decât imensele distanțe în spațiu. Știința supercivilizațiilor ca magie. Obiecțiile care se pot aduce sunt imbatabile?

Spațiul și timpul Universului

Cititorul rațional și cu o oarecare școală, își va pune, în mod firesc, întrebarea dacă toate cele de mai sus ar fi posibile, prin prisma a ceea ce știe știința noastră la ora actuală.

Nu e cazul să divaghez prea mult, nici să plictisesc prezentând prea multe cifre. Cel care dorește argumente mai detaliate are la dispoziție o bogată bibliografie, în care se pot include și cărțile precedente ale autorului prezentelor rânduri: *Extraterestrii printre noi* (1991) și *Sfidarea extraterestră* (1995). Voi relua, așadar, numai principalele concluzii, în rezumat.

Câte civilizații ar putea exista în Univers? Diverși autori au reluat acest calcul în diverse variante. Concluzia la care am ajuns în lucrările citate mai sus a fost că **există câteva sute de civilizații în galaxia noastră** (în care sunt multe miliarde de stele asemănătoare Soarelui nostru). Această valoare este o medie a ceea ce au găsit ceilalți. Să nu uităm, însă, că în Universul accesibil instrumentelor noastre sunt aproximativ 100 de miliarde de galaxii. În plus, nu este exclus să mai existe și țărâmurii inaccesibile științei noastre.

Universul nostru are vârsta de circa 18 miliarde de ani. La început, nu existau condițiile necesare apariției unor ființe evoluate; dar, un calcul rezonabil ne permite să înțelegem că unele dintre civilizațiile de pe alte planete se puteau naște în urmă cu un miliard, poate chiar două miliarde de ani. Oricum, **cu o mare probabilitate, există, nu foarte departe, civilizații cu sute de milioane de ani mai bătrâne decât noi.**

Ce înseamnă „nu foarte departe”? De la cea mai apropiată stea, o rază de lumină are nevoie de patru ani să ajungă la noi. Dar, probabil că cea mai apropiată planetă locuibilă este mult mai departe. Pe de altă parte, se știe, nimic nu se poate deplasa mai repede decât lumina. Chiar o viteză de zece ori mai mică este aproape imposibil de imaginat pentru un vehicul pământean. De aici rezultă, spun învățații, că o călătorie între civilizațiile din Univers este practic imposibilă.

Numai că ecuațiile din care rezultă că lumina este o viteză limită au fost descoperite acum mai puțin de o sută de ani. *Acum o sută de ani* se afirma, în faimoase Academii, că zborul unui vehicul mai greu decât aerul este o utopie. Dacă ai fi spus că un element poate fi transmutat în altul, ori că substanța poate fi transformată în energie, aveai toate șansele să fii considerat nebun irecuperabil. Rețelele mondiale de transmitere și prelucrare a datelor, imaginilor, sunetelor, cu ajutorul calculatoarelor electronice, marile bănci de date, uzinele robotizate începând cu proiectarea și terminând cu livrarea, realitatea virtuală în care calculatorul te ajută să faci orice până și sex, ingineria genetică în stare să creeze noi vietăți cu proprietăți la comandă, spionajul prin satelit și alte multe cuceriri ale zilelor noastre nu existau nici măcar în romanele științifico-fantastice...

Cine își inchipuie, oare, că va putea prezice progresele științei peste o altă sută de ani? Numărul cercetărilor este de mii de ori mai mare decât era acum un secol. Cine, oare, este atât de naiv încât să-și inchipuie că progresul științei, de mii de ani mereu ascendent, s-a oprit tocmai în secolul nostru și de acum nu se va mai descoperi nimic esențial? Iar dacă peste o sută de ani încă nu va putea fi depășită bariera vitezei luminii, oare tot așa va fi și peste o mie de ani? Oare chiar nu se va descoperi, între timp, nici un alt principiu fizic prin care să se ocolească această stavilă?

Dar civilizațiile cosmice sunt mai bătrâne decât noi nu cu o sută sau o mie de ani, nici măcar cu zece sau o sută de mii... **Între ele trebuie să fie unele care ne-au depășit cu sute de milioane de ani!** Ce înseamnă o știință cu sute de milioane de ani mai avansată decât a noastră este imposibil de imaginat; însă, este greu de crezut că se cramponează de aceleași principii ale fizicii pe care le învățăm noi în școală.

Pe de altă parte, chiar și cu hărăbăiele pe care le-am putea construi cu știința noastră de astăzi, s-ar putea explora în întregime galaxia noastră, în circa două milioane de ani, chiar dacă, între timp, n-ar mai apărea nici o descoperire nouă. Un alt calcul, făcut în lucrările menționate, ne-a arătat că în galaxia noastră o civilizație viabilă se naște, în medie, o dată la câteva milioane de ani. Rezultă că, practic, fiecare astfel de civilizație ar fi avut timp, chiar și cu mijloacele primitive pe care le întrevădem astăzi, să împânzească și să colonizeze toată galaxia, înainte de apariția civilizației

următoare. Aceste civilizații, foarte avansate, trebuie să fie, însă, capabile să construiască vehicule de tipul OZN-urilor și să ne viziteze cu frecvența cu care sunt raportate OZN-urile, având o știință și o tehnologie pe care noi nu le putem distinge de magie. Deci, *Ei* ar trebui să aibă de mult cunoștință despre noi, iar dacă vin aici în nici un caz nu fac aceasta cu surpriza unei recente descoperiri, ci cu alte scopuri.

Oricum, deoarece o civilizație viabilă apare în galaxie, conform calculului, abia o dată la câteva milioane de ani, nașterea civilizației noastre este, probabil, este unul dintre marile evenimente ale galaxiei noastre în ultimul milion de ani. **Nu trebuie să ne mire, deci, că suntem în centrul atenției...**

Civilizațiile, apărute pe rând, la intervale foarte mari, se puteau integra, în mod firesc, în comunitatea celor dinaintea lor, fiind probabil ajutate în acest sens. Într-o astfel de întreprindere neamestecul, dezvoltarea independentă, sunt condiții obligatorii pentru ca noua civilizație să nu „rateze”. Deci, este foarte probabil că suntem înconjurați, cu o oarecare discreție, de baze situate pe corpurile cerești învecinate sau în spațiu; iar navele care par să ne viziteze, fac naveta între aceste baze și Pământ. Desigur, este foarte posibil ca astfel de baze să se afle și pe planeta noastră, sub pământ sau pe fundul unor ape.

Nu mai reluăm aici șirul de observații stranii de pe *Lună* și *Marte*. De asemenea, au fost intens mediatizate întâlnirile cu obiecte inexplicabile ale navelor pilotate *Mercury*, *Vostok*, *Voshod*, *Gemini*, *Apollo* (7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17), *Skylab* etc., ca și straniile întâmplări care au însoțit evoluția unor sonde spațiale *Voyager*, *Phobos* etc. în drum spre Marte și care au făcut ca să se vorbească despre o „grotă a marelui vampir galactic”. Cititorul poate urmări detalii asupra acestor întâmplări, de pildă, într-una dintre lucrările menționate mai sus.

În concluzie, chiar dacă nu există *certitudini*, se poate afirma că fenomenele semnalate în capitolele precedente s-ar putea datora, *cu o foarte mare probabilitate*, acțiunii unor civilizații foarte vechi, care ne urmăresc, destul de discret dar statornic, evoluția.

Obiecții vizând ipoteza extraterestră

Jaques Vallée, astrofizician prin formație, este unul dintre cei mai serioși investigatori ai fenomenului OZN. Cărțile sale, o parte traduse și în românește, stau mărturie acestui fapt. Este unul dintre aceia care nu se mulțumește să citească mărturiile unei întâlniri sau răpiri, ci merge personal să stea de vorbă cu martorii, să examineze locurile, orice altă urmă. Această cunoaștere *de primă mână* l-a făcut extrem de prudent în privința ipo-

tezei „clasice” și de acum bine încetățenite conform căreia OZN-urile ar fi niște nave tip „nuts and bolts” (construite utilizând șuruburi și piulițe) străbătând în zbor distanța care ne desparte de o planetă din cutare constelație a Galaxiei noastre sau de vreo altă galaxie. El crede mai degrabă că OZN-urile vin dintr-o altă dimensiune, o lume paralelă, eventual invizibilă, care coexistă alături de noi pe Pământ (ipoteză îmbrățișată la noi de Florin Gheorghiu) etc. Vallée mai spune că, dacă varianta extraterestră s-ar dovedi, în cele din urmă, cea adevărată, ar fi extrem de dezamăgit; crede, însă, că lucrurile sunt mult mai complicate și, probabil, depășesc puterea noastră de înțelegere.

În sprijinul scepticismului său, el aduce mai multe argumente pe care merită să le examinăm, critic, împreună cu cititorul.

1. Întâi de toate, sunt **prea multe aterizări** comparativ cu obiectivele pe care, în mod rezonabil, o civilizație extraterestră și le-ar putea propune în legătură cu noi. Vallée recunoaște că numai în dosarele proprii are descrieri privind peste 2000 de aterizări ale unor OZN-uri, în toate colțurile lumii, în perioada 1968–1988; multe dintre aceste nave având ocupanți de diferite forme și dimensiuni. În *Revelations* (1991) el afirmă că alți cercetători avansează pentru aceeași perioadă un număr de minimum 5000 de evenimente de acest fel. Este vorba, însă, doar cazuri *raportate* – o picătură în mare. O extrapolare aritmetică a acestor cazuri conduce autorul la concluzia că, dacă OZN-urile vin la întâmplare, la orice oră, în orice loc, ar fi trebuit să fie circa 14 milioane de aterizări în ultimii 40 de ani, ceea ce este absurd, deoarece urmărirea civilizațiilor umane se putea face și cu mijloace mult mai simple și mai discrete: sonde care să ne urmărească vizual din spațiu, recepționarea emisiunilor TV etc. Deci sau fenomenul reprezintă altceva decât vizite ale unor nave extraterestre, sau acestea vin special la cei care fac rapoartele, ca urmare a unui scenariu...

2. **Strania fizică a OZN-urilor** ar fi al doilea argument. Istoriile în care OZN-ul se apropie, aterizează, lasă urme, iar, în cele din urmă, decolează și se îndepărtează cu mare viteză, nu sunt de loc singurele, poate nu sunt nici măcar tipice. Există și OZN-uri care, aparent, se materializează și se dematerializează instantaneu, uneori cu o explozie sau lăsând în urmă un norișor alb, alteori „ca și cum ai stinge un televizor”. Altele (ca și ocupanții lor) trec prin obstacole solide ca printr-o perdea de fum (au fost văzute OZN-uri intrând, pur și simplu, în pământ), se măresc și se micșorează, își schimbă forma sau chiar se contopesc ori se divid. Vallée a fost chiar criticat deoarece, într-un loc, vorbește despre OZN-uri ca despre obiecte reale, solide, palpabile, iar pe pagina următoare aceleași OZN-uri apar drept fenomene psihice paranormale, induse în conștiința martorilor. Vallée s-a apărat spunând că această ambiguitate este reală, ea rezultând nu din

inconsecvența autorului, ci din sutele de rapoarte și investigații care îl obligă să accepte această duplicitate.

Mișcările în zig-zag cu viteze fantastice ale OZN-urilor seamănă mai mult cu jocul unei raze de lumină reflectată de oglinda mânăuită de un copil neastâmpărat, sau poate cu o proiecție holografică; un obiect fizic nu ar fi în stare de astfel de manevre. Vallée adaugă că n-ar fi exclus ca, undeva, să existe și o mașină, analoagă unui aparat de proiecție, doar că această mașină rămâne invizibilă; de altfel, mulți martori nici nu afirmă că au văzut altceva decât jocuri de lumini, nu și un obiect concret. Fenomenele ar putea fi explicate admitând că OZN-urile sunt proiecții (sau secțiuni) ale unor obiecte dintr-un spațiu cu N dimensiuni, N fiind mai mare decât 4. Cât despre răpiri – ele puteau fi făcute printr-o *fereastră* conducând spre un alt tărâm, poate din același spațiu N -dimensional.

3. În descrierile martorilor apar **extraterestri neverosimil de asemănători cu oamenii pământeni**, ceea ce este absurd, scrie Vallée. El aduce drept argument rapoarte cu OZN-uri în care ocupații arătau, inclusiv prin detaliile de îmbrăcăminte, exact ca niște pământeni. Pe o altă planetă gravitația, compoziția chimică a rocilor, a atmosferei, spectrul de radiații sunt diferite. Dar a fost diferită și succesiunea șanselor și catastrofelor care au împins evoluția vieții într-o direcție sau alta. Deci, în mod normal, cu greu am putea admite că o specie inteligentă, rezultată dintr-o evoluție naturală, neinfluențată din afară, cu durata de circa patru miliarde de ani, pe o altă planetă, ne-ar semăna atât de mult. Ajunge să ne gândim că de strămoșii cimpanzeilor ne desparte o evoluție, doar, de numai câteva milioane de ani, ori diferențele sunt deja mult mai mari ca cele față de presupușii extraterestri. Cu atât mai mult, nu ar fi posibile încrucișările dintre pământeni și speciile extraterestre, așa cum par să sugereze incidentele de tipul Villas Boas. Sau cumva, totuși, printr-o neverosimilă loterie, evoluția a născut două specii aproape identice pe două sau mai multe planete diferite? Șansa este mai mică decât aceea ca dumneata, cititorule, să câștigi lozul cel mare, începând cu această săptămână, de zece ori la rând.

4. Ipoteticii extraterestri manifestă un **nivel științific mult prea apropiat de al nostru**. Există, de acum, mii de rapoarte de răpiri; ceea ce intrigă la ele este faptul că tehnologia afișată este, de fiecare dată, doar cu câțiva ani sau cel mult cu câteva decenii în avans față de cea pământească. Fenomenul nu datează de azi de ieri. Este greu de găsit o cultură pe glob care să nu aibă în tradițiile sale ancestrale *pitici* sau *zâne* care zboară prin cer și răpesc oameni, de pildă pentru călătorii printre stele sau pe alte tărâmurii. Aparent însă, pe măsura progresului tehnologiilor pământești, înzestrarea tehnică a vehiculelor utilizate se modernizează și ea; în Evul Mediu cronicile vorbeau de corăbii zburătoare, ancorele cărora se încurcau în

clopotnițele bisericilor; în 1896, America de Nord a fost bântuită de o navă care semăna cu dirijabilele contelui Zeppelin, dar acestea urmau să fie fabricate abia peste câțiva ani. Astăzi la bordul navelor se fac experimente genetice un pic mai sofisticate decât cele efectuate în spitalele noastre din anii șaptezeci, ducând la nașterea *primilor copii-eprubetă*. Tehnicile de propulsie despre care vorbesc ocupanții OZN-urilor sunt, toate, din arsenalul fizicii contemporane (de pildă fuziunea controlată) ș.a.m.d.

Contrar, însă, celor susținute de Vallée, **argumentele de mai sus nu contrazic ipoteza extraterestră**, înțelegând noțiunea de „extraterestru” la modul cel mai larg, ca orice inteligență care nu aparține civilizațiilor terestre cunoscute. Dacă admitem existența unor supercivilizații cu milioane de ani mai bătrâne decât noi, undeva în adâncul Universului, toate cele de mai sus, ca și întreaga problematică legată de răpirile cu OZN-uri pot fi lesne explicate ca manifestări ale activității lor.

Fizica ciudată a OZN-urilor nu reprezintă altceva decât ilustrarea distanței imense dintre știința noastră și o știință care ne-a depășit cu milioane de ani. Un învățat european de acum câteva sute de ani ar fi considerat drept miracole tomograful computerizat, experimentele genetice, proiecțiile holografice, realitatea virtuală creată de calculatoarele electronice, uzinele robotizate, sau, chiar, radioul, televiziunea, telefonul, avionul. De cei mai primitivi dintre băștinașii din Noua Guinee sau din jungla Amazoanelor ne despart, cel mult, zece mii de ani. Ce ar înțelege ei din principiile de funcționare ale acestor aparate? De ce nu suntem, atunci, pregătiți să recunoaștem că manifestările științei și tehnologiei unor civilizații din Univers care ne-au depășit *cu milioane de ani*, este cu mult dincolo de puterea de explicare a teoriilor noastre, deci că **nu avem nici o șansă ca să le înțelegem**. Mai mult, de ce n-am admite că intențiile lor în aceste manifestări nu au nici o legătură cu cele pe care noi le-am socoti, la prima vedere, firești între civilizațiile extraterestre și cele pământene.

Calcululele lui Vallée, privind numărul prea mare de nave care ne vizitează, sunt aproape sigur eronate, deoarece aceste nave nu se răspândesc ziua și noaptea în mod egal pe toate paralelele și meridianele globului, ci, așa cum sugerează și rapoartele citate mai înainte, ținesc anumite țări, anumite comunități umane, anumiți indivizi și apar la anumite zile și ore. În plus, ele nu par să vină de fiecare dată din hăurile cosmosului, ci, iarăși din sugestiile martorilor, de pe baze cosmice disimulate în apropierea Terrei. În acest caz, revenirea de zeci de ori a aceleiași nave, eventual seară de seară, devine plauzibilă, chiar și în condițiile unei fizici ortodoxe.

9. PRINCIPIUL „BRUIAJULUI“

Câtă încredere putem avea în mărturiile celor răpiți? Este, oare, regesia hipnotică o metodă infailibilă? Dar dicteul automat sau revelația? Amestecul de certitudini și absurdități. Agenții de dezinformare bruiază mesajul. Cât este aur și cât este zgură în mesajele recepționate?

Siguranța celor care cred

Există autori care scriu într-o manieră deconcertant de fermă și sigură despre OZN-uri și ocupanții acestora. De pildă, pentru inginerul energetic ungar *Ivan Szalay*, autorul volumului *Humanoidok* (1993), interiorul OZN-urilor ori principiile sale de deplasare, invizibilitate radar ori vizuală etc. nu au nici o taină. El știe, fără nici un dubiu, de pildă, că omuleții cenușii sunt de fapt alcătuiți biologic artificial, create special, din material genetic pământean, în vederea explorării Pământului, de către o specie care ne-a depășit cu zeci de milioane de ani, având indivizi asemănători oamenilor, dar foarte înalți și care nu doresc să ni se arate. Omuleții cenușii sunt perfect adaptați obiectivului propus: au doar 1,20–1,30 metri, 25–27 kg., temperatura de 26 grade Celsius, iar în somn (care ține trei săptămâni) temperatura scade la 20 de grade. Organismul lor este foarte simplu; sunt asexuați, pot trăi până la 1000 de ani, dar, la nevoie, pot fi regenerați.

Sunt adaptați, în primul rând, traiului în interiorului OZN-ului; ieșirea din navă cere din partea organismului lor o mare cheltuială de energie; din această cauză, nu pot sta mai mult de câteva ore în afara navei. Totodată, corpul lor se reîncarcă permanent cu energie din câmpul OZN-ului; deci, nu se pot îndepărta prea mult de acesta.

Posedă numeroase organe de simț, diferite de ale noastre sau mai dezvoltate; au ochi negri, bombați, migdalați, lungi de 6–7 cm. și lați de 3–3,5 cm., lipsiți de pupile, permițând acoperirea unui câmp vizual de 270 de grade; acest unghi se îngustează în timpul eforturilor. Dacă sunt con-

frunțați cu persoane care pot prezenta un pericol, ochii lor sunt capabili să le paralizaze printr-o emisie telepatică; în acest timp, pe porțiunea centrală a ochilor apar dungii verticale înguste. Pe aceeași cale pot citi gândurile și pot „vorbi” direct în mintea oamenilor, chiar dacă nu le știu limba. Ochii, ca și suprafața pielii, servesc și la perceperea altor vibrații, între care pe cea a sunetelor. Creierul lor are 2500 cm^3 , comparativ cu creierul de $1300\text{--}1400 \text{ cm}^3$ al omului obișnuit; omuleții cenușii folosesc 90% din capacitatea acestui creier, spre deosebire de om care folosește doar circa 10%. Pielea capului, ca și cea de pe vârful degetelor are proprietăți cu totul speciale... Și descrierile de acest tip continuă pe pagini întregi, cu detalii dintre cele mai pitorești și neașteptate.

Camera de comandă este înfățișată, și ea, cu aceeași minuție, pupitrul semicircular de comandă, ecranele inteligente care se luminează când li se cere să prezinte anumite imagini și se întunecă singure când au terminat, cu benzi metalice de care omuleții își lipesc fruntea și cu niște măciucii voluminoase, prevăzute cu șiruri de câte trei adâncituri, în care omuleții își vâra buricele degetelor, conversând astfel cu calculatorul biologic care asigură pilotarea, dând comenzi mintale și primind răspunsuri pe aceeași cale.

Să-l credem? Afirmațiile sunt înșirate cu siguranță, fără urmă de ezitare, dar și fără argumente care să ne înlăture eventualele semne de întrebare. Să-l considerăm un mitoman? În fond, nu avem nici un temei să-i respingem afirmațiile, pe care autorul lor le deține, după propria afirmație, în urma a douăzeci de ani de studii.

Sursa primară a acestor informații intră în câteva mari categorii: Unii susțin că au fost la bordul unei nave spațiale extraterestre, unde au întrebat și și-au notat, în memorie, tot ce au văzut, ca și explicațiile însoțitoare. Alții vor răspunde că toate acestea le-au fost transmise printr-o formă de revelație – de pildă prin dicteu automat; alții și-au amintit aceste detalii sub regresie hipnotică etc.

E adevărat, practic singurul lucru concret pe care s-a clădit studierea fenomenului OZN îl reprezintă miile de rapoarte. Față de aceste rapoarte nu putem aplica politica struțului; prea revin cu regularitate, prea sunt concordante în anumite bizarerii. Dar, înseamnă aceasta, automat, că sunt și adevărate? Câtă încredere putem avea în spiritul de observație uman? dar în memoria sa? sau în elementele evocate sub hipnoză?

Regresia hipnotică

Mulți martori ai unor răpiri își amintesc întâmplările prin care au trecut în mod spontan. În circa 70% din răpirile explorate, informația nu s-a revelat decât în urma regresiei hipnotice; mai mult, există numeroase detalii

pitorești ale răpirilor care nu au devenit cunoscute decât prin repetarea lor în înregistrările efectuate sub hipnoză. Exemplele rezumate în capitolele precedente sunt argumente suficiente în acest sens.

Psihicul omenesc, actele sale, sunt manifestarea interacțiunii unui număr imens de instanțe, în bună măsură *inconștiente*. Între aceste instanțe se stabilesc relații care pot fi și antagoniste. Există, de pildă, instanțe care apără integritatea noastră psihică; ele vor interzice conștientizarea reamintirii unor situații prin care individul a trecut o dată, situații atât de traumatizante sau penibile încât ar amenința această integritate. Omul, pur și simplu, nu și le va mai aduce aminte și, aparent, lucrurile vor fi în ordine. Se întâmplă însă că, uneori, aceste amintiri au o puternică încărcătură afectivă, care le împinge, permanent, să iasă la lumină. În acest caz, conflictul mocnit între ele și „paznicul” lor poate duce la o epuizare nervoasă, ca și la manifestări colaterale, cum ar fi: vise ciudate, un comportament bizar, la prima vedere inexplicabil, iar, în cazurile mai complexe, la nevroză, la incapacitatea de a mai da piept cu problemele vieții de zi cu zi. Conflictul fiind inconștient, omul nici măcar nu știe de la ce i se trage situația în care se află. O metodă, cea recomandată de psihanaliști, vizează descoperirea acestor conflicte ascunse, conștientizarea, lămurirea, relaxarea sau stingerrea lor. O cale este hipnoza; prin ea pot fi „adormite” instanțele care stau de pază și pot fi descoperite conflictele pe care le ascund. Tot prin hipnoză se pot „implanta” în subconștient sugestii benefice pentru pacient. În Statele Unite, de pildă, oamenii consideră la fel de firesc să se adreseze psihiatrilor pentru tratamente de acest tip, ca și când ar merge la stomatolog să-și repare dantura.

Prin regresie hipnotică, cel hipnotizat este pus să se întoarcă, în amintire, într-un moment trecut al vieții sale. Metoda are o eficacitate bine verificată; dacă, de pildă, ni se sugerează că ne-am întors în clasa întâia școlară, noi vom vedea în jur toți colegii, îi vom ști pe nume, vom putea descrie planșele de pe pereți etc., într-un mod imposibil de reprodus în mod obișnuit. Metoda se mai folosește, uneori, în criminalistică, pentru ca martorii să-și amintească detalii pe care, altminteri, nu le mai țin minte, dar și de psihologul care pune pacientul să re trăiască evenimentele în care el bănuiește că s-a întâmplat evenimentul traumatizant.

În urmă cu două-trei decenii, după o întâlnire de gradul III sau IV, dacă se întâmpla ca martorii să prezinte în săptămânile următoare simptome de nevroză, ei mergeau la medic pentru a se trata; medicul putea utiliza, în acest scop, regresia hipnotică. Pe această cale s-au descoperit detalii, până atunci neștiute, ale incidentului prin care au trecut. Procedeu a avut, de regulă, un efect foarte bun, cel puțin asupra unora dintre pacienți, care au scăpat, astfel, de coșmaruri și de celelalte fenomene neplăcute. Paralel,

la o parte dintre aceștia, parcă s-ar fi deschis niște zăgazuri ale memoriei; ei începeau să-și amintească și în stare trează o mulțime de detalii care, înainte, păreau definitiv uitate.

Mai recent însă, în anii din urmă, lucrurile s-au schimbat – cel puțin în Statele Unite, oameni care nu prezentau simptome de nevroză dar aveau impresia că s-au întâlnit cu un OZN sau acuzaau fenomenul de „lacună în timp” (în fond, poate, o simplă amnezie), ori avuseseră niște vise neliniștitoare, mergeau să se supună, din proprie inițiativă, regresiei hipnotice direct la cercetători ai fenomenului OZN, dintre care majoritatea aveau cu totul alte meserii decât cele de medic sau psiholog, dar care au învățat tehnici elementare de hipnoză. Insistența cu care aceștia cereau tot mai multe și mai multe detalii acolo unde memoria subiectului nu mai înregistrase nimic, putea avea ca efect producerea unor **amintiri false**, de pildă a unor amintiri de complezență, în care cel hipnotizat să înceapă să confabuleze; să-și imagineze și să descrie niște imagini în sensul celor dorite de hipnotizator. Era ca și cum, dorind să scoți apă cât mai proaspătă, aflată cât mai adânc într-o fântână, ajungi să răcolești noroiul de pe fund, rezultatul fiind exact invers celui scontat. Așa cum subliniau de pildă Dr. Donald Klein și celebrul său pacient Whitley Strieber, o dată răscolit acest „subsol” al memoriei, informațiile revelate de regresii ulterioare devin din ce în ce mai puțin demne de încredere.

Visele sunt combinații, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, ale unor elemente și situații întâlnite în realitate. Detaliile obiectelor cu care avem de-a face în vis sunt uneori halucinant de precise. Majoritatea oamenilor uită aceste detalii la scurt timp după ce se trezesc, dar le recunosc dacă le întâlnesc într-un nou vis. Ne întoarcem, adesea, în orașe sau în încăperi pe care le-am mai visat și în alte dăți; aceasta deoarece ele rămân, totuși, îngropate, undeva, în tainele memoriei. Cine garantează că o regresie hipnotică mult prea insistentă, forțând trecerea dincolo de amintirile faptului real, înregistrate de memorie, nu poate derapa în amintirea unui vis, sau nu poate produce imagini fabricate ad hoc, prin mecanisme asemănătoare celor cu care lucrează visul? Un hipnotizat n-ar putea, oare, intra, sub hipnoză, în această lume de vis, povestind, de fapt, ceea ce visează în momentul respectiv? Dar, cel mai probabil, în astfel de situații, *amintirile reale se amestecă cu elementele de vis*. Cine ar putea, oare, să le distingă? Ori, situația este încă mult mai complicată, în amintirile evocate amalgamându-se și mici halucinații, confuzii produse frecvent în starea dintre somn și trezie etc., dar și sugestii involuntare făcute de investigator. O dată, însă, intrat în acest joc, cel hipnotizat va ajunge să creadă el însuși că cele confabulate astfel sunt realitatea pură și să continue, eventual în regresii viitoare, să le completeze, să le „rotunjească” cu precădere în direcția acelor informații pe care cel în cauză simte că investigatorul ar dori să le audă.

Așa cum remarcă Vallée, regresia hipnotică a devenit o obsesie fanatică a investigatorilor OZN contemporani din S.U.A., creând, în mod evident, „false memorii” atunci când dorința de senzațional depășește metoda științifică obiectivă. Pe această cale, anumiți critici au mers atât de departe încât au afirmat că sub hipnoză orice persoană poate fi sugestionată că a fost victima unei răpiri OZN și pusă în situația să-și „reamintească” detaliile acestei răpiri imaginare.

Din fericire, multe regresii sunt făcute, totuși, de profesioniști; aceștia interzic, de regulă, înainte de terminarea investigațiilor, ca pacientul să-și amintească în stare trează lucrurile pe care le-a spus sub hipnoză. Psihologii au mai observat ceva: dacă poveștile s-ar naște una din cealaltă, prin contaminare, de pildă din istorii citite sau auzite de la cei cărora li s-a întâmplat ceva asemănător, atunci scenariul lor ar trebui să fie convergent către o variantă foarte bine conturată, ori situația este diferită. Aceasta înseamnă că ceea ce se povestește sub hipnoză reprezintă amintiri, măcar în parte, reale. Rămâne de văzut, însă, *care parte este cea reală și cât este ea de mare*.

Consiliul pentru afacerile științifice al Asociației Medicale Americane a declarat, în decembrie 1984, că regresia hipnotică nu reprezintă, automat, calea spre un anumit adevăr, așa cum au sugerat anumiți juriști; ea *nu garantează acuratețea amintirilor și nu îmbunătățește calitatea unor observații care, de la bun început, au fost lacunare*. În plus, este bine să subliniem că, oricât de adâncă este hipnoza, pot exista unele condiționări culturale, de pildă o anumită pudoare, care să împiedice pe cel hipnotizat să spună totul din cele ce îi revin în minte. La rândul ei, Dr. Edith Fiore recunoaște că în regresii hipnotice pe care le-a condus, pacienții ei manifestau, uneori, *confuzii, contradicții cu afirmații precedente*, sau negau că s-ar fi întâmplat lucruri pe care le afirmaseră ferm la ședința precedentă. Ea adaugă, ca un comentariu: „Hipnoza nu este un instrument perfect; nu este «un ser al adevărului». Dar este de mare ajutor”.

Inconștientul poate fi sondat, într-adevăr, probabil chiar mai bine, cu ajutorul unor compuși chimici inrudiți cu LSD-ul, numiți „serul adevărului”. Utilizarea acestor droguri este, însă, supusă unor reglementări severe, deci nu este la îndemâna investigatorilor. Există și alte metode, mai mult sau mai puțin sigure, prin care ne întâlnim cu o serie de vechi tehnici de divinație sau de comunicare cu lumea transcendentă, cum ar fi, de pildă, *metoda pendulului*, care dă răspunsuri de tip da/nu la diferite întrebări. Această metodă o recomandă însăși Dr. Edith Fiore, într-o formă amuzantă, în investigațiile privind experiențele OZN. Pentru a nu rupe firul expunerii, am expus metoda într-o anexă a acestei cărți.

Dicteul automat

Unii contactați țin legătura cu entitățile extraterestre nu prin răpiri sau întâlniri nocturne, ci prin receptarea de informații pe calea revelației. Cea mai răspândită tehnică din această categorie este cea a „dicteului automat” (numită și *scriere automată* ori *psihografie*). Studiarea, cât de cât științifică, a fenomenului datează de mai bine de un secol. Foarte mulți contactați declară că simt, pur și simplu, din când în când, nevoia de a lua hârtie, instrumente de scris și de a-și lăsa mâna să aștearnă o frază după alta, condusă de o voință externă, fără să înțeleagă ce anume se întâmplă. Bizareria constă în faptul că, adesea, persoanele care au acest dar scriu texte coerente despre lucruri la care nu se pricep câtuși de puțin, ba, uneori, într-o limbă pe care n-o cunosc ori chiar cu un alfabet inexistent pe Pământ (vezi fig. 10).

De exemplu, celebrul mediu american Arthur Ford a descoperit, prin 1960, că *Ruth Montgomery* are darul „dicteului automat”. După ce a ajutat-o să-și dezvolte aceste aptitudini, ea a scris prin această metodă, direct la mașină, un material voluminos primit de la niște spirite pe care ea le numește „ghizi”. Ulterior, plecând de la informațiile respective, ea a publicat cel puțin opt cărți, între care și *Aliens Among Us* (1985) despre care am mai amintit. În cartea sa *The Excalibur Briefing* (1980), Thomas Bearden a inclus pasaje primite pe aceeași cale. *Dr. Andrija Puharich* și *Uri Geller*, de care am amintit mai sus, primesc în mod regulat mesaje privind pacea mondială, înregistrate direct pe magnetofon, de la o misterioasă sursă cosmică. Iar benzile, după ce sunt citite, se șterg sistematic. Exemplele mai pot continua, de pildă cu faimoasele cazuri ale unor medium-uri de tipul *Edgar Cayce*. Acesta, după întâlnirea avută în copilărie cu o femeie care a apărut dintr-o sferă luminoasă, a căpătat darul ca, prin dicteu automat, să pună mii de diagnostice de mare exactitate și să prescrie tratamente infailibile; el nu numai că nu a avut o pregătire medicală, dar nu reușise să absolve decât primele clase de școală. De asemenea, cititorul care a urmărit cărțile publicate în ultimii ani, a putut întâlni volume scrise chiar de autori români, utilizând tehnica dicteului automat, de inspirație concomitent creștină și extraterestră.

Vorbirea într-o limbă necunoscută, sub hipnoză, este un fenomen atât de răspândit încât a primit și un nume tehnic – *xenoglosie*. Ea a fost explicată, de regulă, prin faptul că cel în cauză a cunoscut limba respectivă în prima copilărie, după care a uitat-o. Dar nu este totdeauna așa. *Betty Andreasson Luca* repeta, sub hipnoză, o mulțime de fraze și cuvinte de neînțeles, auzite de la cei care o răpiseră. Cuvinte asemănătoare, au fost înregistrate și de la alți martori ai unor răpiri, toate fiind reunite sub numele

de „limbaj stelar”. Așa cum ne informează Whitley Strieber în *Transformation*, cercetătorul Leonard Keane descoperă că acest limbaj este foarte apropiat de *gaelică*, celtica vechilor irlandezi, o limbă pe care nici Betty, nici celelalte persoane n-aveau de unde s-o cunoască. Keane a dat, pe această bază, chiar traducerea unora dintre mesaje, ca și a numelor unora dintre ființele cu care contactații au fost în legătură repetat. Să existe, oare, o legătură mai mare decât s-ar putea imagina între vechii celti și strămoșii sau creatorii omuleților cenușii?

Fenomenul revelației este foarte vechi, el existând încă din preistorie, în extazul șamanilor, sau în antichitate la marii mistici care au primit, pe o cale asemănătoare, revelația unor adevăruri divine. Doctrinile majorității marilor religii se consideră că au fost inspirate pe această cale profeților lor. Faimoasele oracole, cum ar fi cel din *Delphi*, sunt un alt exemplu în același sens.

O întrebare tulburătoare, pe care deocamdată doar o enunțăm, este dacă **revelația numită extraterestră are vreo înrudire cu revelația religioasă?** În căutarea unui răspuns, cititorul interesat poate consulta cu folos de pildă cartea, deja menționată, a lui Jaques Vallée *Dimensions*, tradusă și în românește sub titlul *Alte dimensiuni* (1993). Punctăm din această carte doar un singur exemplu. În noaptea de 21 septembrie 1823, în Sharon (Vermont), Joseph Smith a primit de trei ori vizita unui înger luminos care i-a transmis un text pe care Smith îl va traduce și îl va publica în 1830 sub numele de „Cartea lui Mormon”, aflată la originea vigurosului curent religios al mormonilor. Vallée remarcă, între altele, faptul că în această carte suntem confrunțați, o dată în plus, cu „un amestec de certitudini și absurdități, de fapte și fantezii”, subliniind și o seamă de asemănări dintre istoria cărții și rapoartele OZN din zilele noastre.

Amestecul de certitudini și absurdități

Recapitulând cazurile expuse până aici, la care cititorul avizat, fără in-doiială, mai poate adăuga numeroase altele, una dintre cele mai constante și mai remarcabile trăsături pe care le putem observa este **amestecul de absurdități printre elementele verosimile**, amestecul de fapte aparent solide cu cele care țin de logica visului.

Dintre nenumăratele argumente în acest sens cităm aici doar unul singur. *Herbert Schirmer* și-a reamintit sub hipnoză că răpitorii săi i-ar fi spus, între altele, că vin dintr-o galaxie apropiată, că au baze pe teritoriul Statelor Unite, că nava lor funcționează pe principiul „electromagnetismului invers”, dar a fost doborâtă de radarele pământene prin ionizare, că își iau energia din marile rezervoare de apă ș.a.m.d., afirmații cu atât mai absurde, cu

cât, la prima vedere, par verosimile. În aceeași carte, Vallée istorisește și cazul unei femei tinere, numită *Hellen*, care a suferit o răpire, împreună cu alți trei martori; pe parcursul acesteia, un vizitator îmbrăcat în alb i-a explicat principiul de funcționare al OZN-ului. După incident, ea începe să fie obsedată de dorința de a construi o astfel de mașină; din păcate, aceasta, așa cum o reținuse, nu putea – fizic – funcționa. Altui răpit i s-a oferit, într-un mod similar, leacul cancerului; evenimentul i-a schimbat întreaga existență; omul nostru s-a înscris la facultatea de medicină, a absolvit-o, a sacrificat tot ce avea pentru a putea testa metoda, constatând, la capătul unor eforturi susținute, că soluțiile nu valorează nici doi bani.

Dar confuzia este mult mai întinsă. Ufonauții prezic faptul că se vor întoarce și vor ateriza în ziua și la ora cutare într-un anumit loc; lumea se adună, așteaptă, dar nu se întâmplă nimic. La fel se petrec lucrurile cu prezicerea unor cataclisme înspăimântătoare sau (din ce în ce mai frecvent) a locului și momentului în care va izbucni al treilea război mondial. Alții spun că vin din orașele luxuriante de pe Venus, deși se știe că pe această planetă domnește o atmosferă de iad, total improprie oricărei forme de viață. Un alt aspect, revelat de mai mulți analiști (de pildă Edith Fiore) este că, în regresii succesive asupra aceleiași răpiri, dar și în texte diferite, obținute prin dicteu automat, referitoare la același subiect, se întâmplă că cele transcrise azi să fie contrazise de cele transcrise data viitoare. Care variantă să fie acceptată ca adevărată?

Creaturile mai spun și că vin de pe *Zeta Reticuli*, sau din *Orion*, sau din *Pleiade* ș.a.m.d. Putem să le credem? Ori ne comunică detalii despre principiile de deplasare în spațiul n-dimensional sau despre organizarea Federației Galactice. Putem ști dacă ne trag pe sfoară întotdeauna sau uneori ne mai spun și adevărul (și când?).

Învățații serioși au răspunsul pregătit de mult – faptul că întregul fenomen OZN e înțesat de absurdități este cea mai bună dovadă că avem de-a face cu o simplă iluzie. Să fie oare așa de simplu? Prea sunt multe fapte concordante ca să putem expedia atât de ușor această realitate neliniștitoare. Dar dacă acceptăm că, măcar în parte, fenomenul e real, care să fie cauza absurdităților întrețesute în el?

S-ar putea, așa cum spuneam mai sus, ca, în astfel de situații, *amintirile reale să se amestece cu elementele de vis*, cu mici halucinații, sau cu sugestii involuntare făcute de investigator.

O altă variantă este că, fiind atât de evoluți față de noi, *Ei* ne tratează ca pe niște copii, față de care nu trebuie să iei cele spuse foarte în serios. Poate ne spun absurdități așa cum un părinte spune minciuni numai să scape de întrebările sâcătore ale copilului său, fără să acorde prea mare importanță celor spuse. Aici ar intra și diversele nume sub care se prezintă

contactaților, planetele sau constelațiile de pe care vin, sau motivele declarate, evident aberante, ale vizitelor (elixir pentru a se putea înmulți, salvarea pământenilor dacă se vor inversa polii etc.). N-ar fi exclus să se amuze, pur și simplu, pe seama noastră. Fl. Gheorghiuță ne asigură în același sens, în cartea sa *Comunicări cu „Cealaltă lume”* (1993), că la marea majoritate a experiențelor „spiritiste”, „contactele s-au stabilit cu entități inferioare, care nu pregetau să mintă în diferite feluri, distrându-se”.

Dezinformarea

O ipoteză ar putea fi și aceea că totul face parte dintr-un *scenariu* pus la punct de inamicii acceptării existenței extraterestrilor, pentru ca să deruteze lumea, să ridiculizeze întregul fenomen OZN, deci să abată atenția de la el.

O altă ipoteză este că autorii derutei sunt extraterestrii înșiși, în dorința lor de a nu se dea în vileag în fața noastră mai mult decât ar fi necesar. Jaques Vallée, comentând cazul lui *Herbert Schirmer*, remarcă faptul că explicațiile pe care acesta le-a primit de la ocupanții OZN-ului și le-a produs sub hipnoză erau, evident, absurde. Însuși cel răpit recunoștea că a avut impresia că afirmațiile aveau mai degrabă rostul de a zăpăci oamenii. Cei ce l-au răpit l-au avertizat că nu va fi în stare să vorbească, în mod coerent, despre cele ce i s-au întâmplat în noaptea aceasta. Câtă încredere putem avea, atunci, în întregul șir de istorii scoase la iveală prin regresie hipnotică din diversele cazuri de răpire? Vallée se întreba, în legătură cu acest exemplu, ca și cu altele similare, dacă nu cumva cineva sau ceva ne joacă o *farsă colosală*.

Încă de la începuturile istoriei moderne a fenomenului OZN, s-a remarcat că el este înconjurat de o vastă activitate de derutare, dezinformare și descurajare a celor ce doreau să spună mai mult decât era cazul. O parte dintre aceste acțiuni puteau fi puse pe seama autorităților, altele însă greu puteau fi încadrate în această categorie.

Există nenumărate mărturii, pe care nu e cazul să le mai reluăm aici privind acei oameni în negru (în engleză *men in black*, prescurtat *MIB*), care apar, de regulă, după o experiență OZN, cunosc foarte bine detaliile întâlnirii și sfătuiesc martorul să uite totul. Uneori, ei sunt îmbrăcați inadecvat față de vremea de afară, se comportă sau se mișcă bizar, se prezintă sub identități inexistente etc. Amenințările lor sunt și ele pe măsură. Dr. Berthold Schwarz în *UFO-Dynamics* (1983) istorisește că un medic generalist dintr-un orașel din Maine, amestecat într-un incident local OZN, a primit, la scurt timp după consumarea acestuia, vizita unui ins în negru care a invitat martorul să ia o monedă și s-o țină în palmă; când acesta

s-a conformat, a constatat cu groază că moneda își schimbă culoarea, devine cețoasă, după care se topește pur și simplu. După această demonstrație, vizitatorul spune că este în stare să facă același lucru și cu inima lui, dacă nu va înceta investigațiile începute, după care dispare pur și simplu. Demonstrația a fost suficient de convingătoare pentru ca medicul să pună pe foc toate materialele strânse în legătură cu incidentul. Uneori, dacă este să dăm crezare analiștilor, au loc și sinucideri sau accidente foarte suspecte printre cercetătorii prea curioși și prea insistenți ai fenomenului OZN.

În același spirit, urmele vizitelor sunt șterse cu grijă, vizitele strării sunt efectuate de persoane cu înfățișare umană (poate, câteodată, complet lipsite de păr), care se strecoară neobservate printre noi, iar în locul înfricoșătoarelor OZN-uri zboară deasupra capetelor noastre, din S.U.A. până în Rusia, avioane sau elicoptere negre, fără nici un însemn etc.

Sau, poate, toate fac parte dintr-un test (sau un joc) – menit să determine cum reacționăm la diverse absurdități ori să ne stimuleze evoluția, fără să ne sugereze soluții? Nu mai insistăm asupra acestei idei, pe care am tratat-o mai pe larg în cartea *Sfidarea extraterestră* (1995). De ce n-am admite că absurditățile raportate sunt manifestări ale aceleiași porniri spre o joacă în care una dintre reguli este să „ni se vândă gogoși”, pentru a vedea ce facem cu ele. De la harta lui *Piri Reis* la cea stelară a *Betty-ei Hill*, de la promisiunile neonorate de aterizare la secretele propulsiei farfuriilor zburătoare (inaplicabile în practică), nu cumva este vorba, doar, de niște „teste” arătate unor cobai? Sau, poate, cineva se joacă pur și simplu cu noi, așa cum se joacă un copil cu mormolocii de broască dintr-o băltoacă. În sfârșit, poate nu este nimic din toate acestea, ci altele pe care nici nu le-am putea imagina...

Limitele omenești

Una dintre ipotezele cele mai verosimile, deși bizară la prima vedere, ipoteză care merită s-o examinăm ceva mai îndeaproape, este *incapacitatea noastră, a receptorilor umani, de a descifra mesajul primit*.

De câte ori n-am auzit de la iubitori de animale că un anumit câine este atât de inteligent, încât „înțelege tot ce îi spui”. Într-adevăr, dacă ar putea vorbi, câinele însuși ne-ar confirma, și el, că înțelege totul. Aceasta nu pentru că ar înțelege cu adevărat, ci, pur și simplu, deoarece nu-și dă seama că nu înțelege. Se știe că sesizezi cu atât mai greu propriile tale limite, cu cât ești mai puțin evoluat.

Omul nu percepe (deci nu pricepe), nici pe departe, totul din lumea care îl inconjoară. El nu este în stare să perceapă decât ceea ce a fost

pregătit să perceapă prin întreaga sa instrucție și educație, prin ansamblul de „grile” pe care i le-a imprimat mediul cultural în care a crescut. Dacă am aduce un analfabet primitiv, care n-a părăsit niciodată satul său din junglă, loc lipsit de cuceririle civilizației, să viziteze un studio de televiziune, o navetă cosmică, un mare centru de calcul sau, pur și simplu, o stradă din Manhattan, ce va putea, oare, povesti întors între ai săi? Cuvintele pe care le va folosi sunt cele utilizate în viața de toate zilele a tribului; ce va putea exprima cu ele? Mai mult, ce va pricepe și ce va reține din cele văzute? Dacă cineva (să zicem un translator, care folosește aceeași limbă primitivă) îi va traduce articolul de fond dintr-un mare cotidian, articol plin de mesaje generoase, ce va reține oare din acestea? Și diferența este de cel mult câteva milenii.

Dacă un vizitator pământean ar fi dus pe un tărâm al unei civilizații care ne-a devansat cu milioane de ani, dificultățile de înțelegere și de receptare ar fi incomparabil mai mari. Cum de credem, atunci, că am putea să înțelegem, să reținem și să reproducem întocmai niște mesaje care ni se traduc dintr-o limbă nepământeană. Pentru un credincios aceeași întrebare ar putea suna în felul următor – cum de ne imaginăm că Dumnezeu vorbește una dintre bicisnicele limbi pământene? Iar dacă nu vorbește – cum de ne imaginăm că mesajele sale pot fi traduse în aceste limbi întocmai, fără a pierde sau deforma nici o idee, nici un sens, nici o nuanță... Și atunci cum de ne imaginăm că textele revelate trebuie luate, în fiecare religie, *ad litteram*?

Analiza textelor religioase cade, oricum, în afara obiectivelor prezentei lucrări și a competențelor autorului; putem să ne exprimăm, însă, o părere despre revelațiile contactaților, indiferent că este vorba de mesaje reamintite spontan sau sub hipnoză, de texte primite prin dicteu automat, de răspunsuri primite prin metoda pendulului ori prin procedee echivalente.

În toate aceste manifestări, ca de altfel în toate cazurile în care gândim, creăm sau, pur și simplu, aștemem câteva rânduri pe hârtie, *actele intelectului nostru sunt rezultatul unei imense concertări a nenumărate tendințe concordante și opuse, conducătoare și subordonate, pe care le avem în minte*. O parte dintre aceste tendințe sunt conștiente; altă parte își au izvorul în *subconștient*, în amintiri uitate, poate în scene din vise întipărite în memorie, poate în imagini văzute cu ochii minții la citirea unei cărți, poate în secvențe dintr-un vechi film pe care l-am uitat etc. În sfârșit, cine știe, poate, unele dintre aceste tendințe sunt sugerate, într-adevăr, „din afară”. Dar ce procent? Și, oare, esențialul sau, doar, mici detalii periferice?

Deci, ca o regulă practică, indiferent că este vorba de un raport de la bordul unui OZN sau de un mesaj sosit prin *dicteu automat*, de un text debitat sub efectul *regresiei hipnotice* sau un șir de răspunsuri primite cu

o tehnică de tipul *pendulului*, este înțelept să acceptăm că **NU ESTE IMPOSIBIL ca, UNEORI, o PARTE din text să fie un mesaj autentic venit de pe un alt tărâm, dar, aproape sigur, majoritatea este o zgură adăugată de „procesele tehnologice” specifice minții noastre.** Și se pare că, cu cât mintea noastră este mai încărcată cu prejudecăți osificate, fie ele științifice sau religioase, cu atât cantitatea de „zgură” va fi mai mare. În același sens, creștinul se va întâlni în excursiile cerești (imaginare sau nu) cu Isus, hindusul cu Shiva ș.a.m.d. Detaliile vor fi, și ele, deformatе în amintire de experiența culturală anterioară a fiecărui martor, mai ales când crâmpiele cețoase din amintire trebuie transformate într-o istorisire coerentă.

Cum putem distinge mesajul autentic de „bruiaj”? Teoretic, într-un singur mod – ascultând sute de martori care au trecut prin experiențe similare și reținând doar elementele comune. Cl. Shannon, unul dintre creatorii teoriei informației, a demonstrat o teoremă care-i poartă numele, pentru transmiterea oricât de sigură a unui mesaj printr-un canal bruiat. În esență, el sugera atunci aceeași idee. Nenorocirea este că, nu fiecărui contactat i se transmite același mesaj; aplicând, deci, „teorema lui Shannon” riscăm să aruncăm la gunoi și informații autentice. Un alt neajuns al acestei propuneri este că prin *mass-media* cei în cauză se pot contamina reciproc, deci există pericolul ca sub hipnoză cineva să-și povestească, de fapt, imaginile pe care le-a avut în minte atunci când a citit despre pățania similară a altcuiva. Este adevărat, cei care au avut o experiență reală trăiesc cu mult mai intens întâmplările revelate sub hipnoză, existând și alte tehnici care ne pot ajuta să facem distincția.

Și e bine să nu uităm că bruiajul poate fi și *intenționat*, teoretic cel puțin, o sursă ar putea-o constitui inșiși extratereștrii, preocupați să nu ne perturbe prea mult, prin prezența lor; o altă sursă ar putea fi autoritățile pământești, dirijând o campanie de dezinformare. În aceste cazuri de pildă, aceeași minciună, transmisă cu obstinație, va fi acceptată ca adevărată pentru că, aparent, se întâlnește în mod sistematic.

10. ÎNGERI SAU DEMONI?

Ce vor ocupații OZN-urilor de la noi: să ne invadeze? să ne spolieze de bogățiile subsolului sau de materiale biologice? suntem o rezervație zoologică a extratereștrilor? suntem cobai pentru experiențe medicale, genetice sau sociologice? Sau, dimpotrivă, ocupații OZN-urilor sunt îngerii păzitori ai omenirii?

Ne vor binele sau răul?

Care să fie, oare, explicația straniilor întâmplări reproduse mai sus, ca de altfel a întregului fenomen?

Dacă eliminăm reducerea la cauze naturale încă necunoscute, ori la farsă și delir colectiv, ipotezele analiștilor se concentrează asupra *obiectivelor ipotetice ale unor lumi străine față de Pământ și de pământeni*. Acestea au fost percepute în literatură, de regulă, fie ca obiective negative, fie ca pozitive. Dintre cele negative mai răspândite sunt, probabil, următoarele:

- o *invazie* iminentă, la ale cărei preparative asistăm;
- furtul unor *minerale*, al unor *materiale biologice* etc.;
- suntem o *grădină zoologică* sau o *rezervație* a extratereștrilor;
- oamenii reprezintă niște *cobai* pentru experimente genetice, medicale sau sociologice.

Dintre obiectivele pozitive cele mai importante sunt:

- suntem înconjurați de dragostea unor *veghetori* sau *grădinari* ai Pământului;
- asistăm, de fapt, la o *manifestare a bunăvoinței divine*.

Desigur, ipotezele de mai sus se pot suprapune parțial; de asemenea, mai există și alte explicații posibile. Oricum, argumentele care le stau la bază, merită o examinare pe câteva pagini.

O invazie iminentă?

Problema invaziei a fost la modă pe la începutul anilor 50, când amplificarea fenomenului OZN a fost interpretată drept o pregătire a iminentei debarcări, cu testarea capacității de apărare pe care ar putea-o opune armatele pământene. Mai târziu, pe măsură ce fenomenul continua netulburat, un deceniu după altul, ipoteza invaziei și-a pierdut, treptat, din credibilitate.

E drept, unii mai cred și astăzi în ea, de pildă Hellen Crystall, în *Silent Invasion* (1991), este convinsă că ocupații OZN-urilor sunt pe cale de a înfăptui o invazie tăcută a Pământului (vezi fig. 11); deghizarea navelor lor în avioane, elicoptere etc. este doar unul dintre semnele intențiilor lor. După Howard Blum, în *Out There* (1990), primul incident de acest tip a fost semnalat în toamna anului 1975 când, două seri la rând, un elicopter fără însemne și care n-a putut fi în nici un fel identificat, a staționat deasupra bazei *Loring* din Limestone (Maine) a aviației militare americane. În aceeași săptămână, istoria s-a repetat cu un obiect neidentificat la baza aviației *Malmstrom* din Great Falls (Montana). La tentativele de interceptare acesta s-a ridicat vertical și a dispărut din raza vizuală. În ambele cazuri, ca și în altele care au urmat, incidentele s-au petrecut în apropierea unor depozite de arme nucleare. Faptul că, aparent, vizitatorii înșiși se pot deghiza în oameni care nu pot fi deosebiți de cei obișnuiți, este un alt exemplu dovedind cât sunt de periculoși.

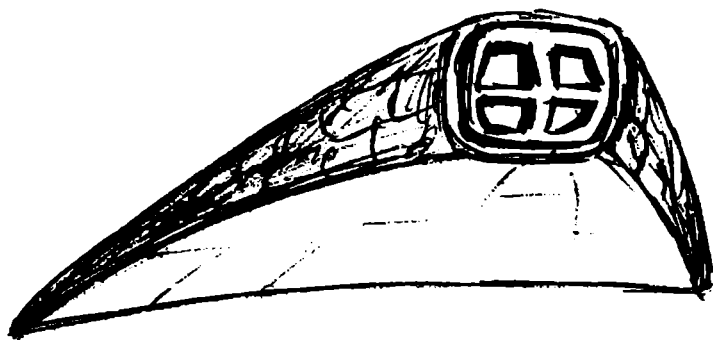

Fig. 11 Tipul de navă întâlnit de mai multe ori de Hellen Crystall și descris în *Silent Invasion*

De ce ar râvni presupușii extraterestri Pământul? După Hellen Crystall principalul lor obiectiv ar fi *mineritul* (vezi fig. 12), în special pentru *beriliu*, *zirconiu* și *titan*, în acest scop au construit deja numeroase instalații subterane. Oamenii îi încurcă; de aceia îi și ocolesc. O altă ipoteză a aceleiași autoare este că vizitatorii folosesc materiale biologice pământene pentru a-și revitaliza rasa, de pildă în stadiul creșterii embrionilor. Aceasta ar fi, de pildă, explicația mutilărilor de animale. George Andrews merge mai departe, spunând că s-ar putea ca *Ei* să ne caute deoarece se hrănesc cu energia noastră psihică; iată-ne cu această ipoteză în plin științifico-fantastic.

Totuși, ipoteza invaziei este greu de acceptat. Azi înțelegem că, după toate probabilitățile, există *supercivilizații* care ne-au devansat în călătoriile cosmice cu milioane de ani; aceste călătorii includeau, desigur, și vizite pe Pământ. Deci, dacă reprezentanții acestor civilizații ar fi vrut cu adevărat să *ne invadeze* planeta, puteau s-o facă mult mai ușor acum cincizeci de mii sau poate chiar acum un milion de ani. Dacă n-au făcut-o, înseamnă că nu au vrut și, în consecință, foarte probabil nu au motive să vrea nici acum. Pe de altă parte, într-un fel, noi **suntem de mult invadați**, probabil de zeci de mii de ani, discret, chiar dacă nu vrem să recunoaștem.

Pământul – o rezervație a extraterestrilor?

Mult mai credibilă pare ipoteza **grădinii zoologice** sau, altfel spus, a **rezervației extraterestrilor**. Conform ei, Pământul este o uriașă *rezervație naturală*, o insulă a Universului în care viața diverselor specii este lăsată, în mare, în voia hazardului, sub interdicția oricărui amestec notabil, făcându-se cel mult unele mici corecții în evoluția ființei inteligente.

Așa cum remarcă mai mulți răpiți sau contactați, pământenilor li se recunoaște tot dreptul de a se omori între ei, li se recunoaște chiar și dreptul de a decide dacă vor să se dezvolte în pace ori își vor arunca planeta în aer; extraterestrii vor interveni cel mult pentru a salva unele exemplare umane; ca să nu se piardă, totuși, glorioasa lor spiță.

Diane Tai, o pacientă a Dr. Fiore, își reamintea sub hipnoză că i s-ar fi spus că extraterestrii sunt față de noi în același raport în care ne aflăm noi înșine față de animalale noastre. În această lumină, obiectivul extraterestrilor nu este cel de a ne trata ca de la egal la egal, ci de a exercita asupra noastră un **control** ca de la proprietar la proprietate. Deci, *stăpânii* poate se distrează cu vizite turistice, poate se ocupă de hibridări, poate fac asupra noastră tot soiul de alte experimente, ca pe *cobai*. În acest scop, au nevoie de indivizi aleși după criterii proprii, care nouă ne scapă. *Ei* nu-și bat capul să lege conversații, altele decât cele strict necesare scopului urmărit,

Fig. 12 Rasă de omuleți des menționată în rapoartele martorilor. Morocănoși, ostili, deseori înarmați, au fost văzuți investigând mediul și colectând mostre de minerale și de sol.

iar dacă ceea ce ne spun este înțesat de absurdități, nu vor avea mustrări de conștiință. Și mai ales nu se pune problema să ceară voie vreunei oficialități pământene pentru toate acestea.

Grija ca să nu ni se perturbe obiceiurile, modul nostru de viață, nu exclude, prin urmare, micile intervenții. De altfel, și pe Pământ, cei ce au în grijă o grădină zoologică ori o rezervație, intervin uneori discret, atunci când accidentarea sau îmbolnăvirea unor exemplare riscă să dăuneze obiectivelor urmărite, fără ca, prin aceasta, să interfere prea mult în mersul firesc al vieții animalelor. Știm că în rezervațiile africane se plantează în cornurile rinocerilor capsule minuscule, se agață coliere de gâtul unor zebre ș.a.m.d., bineînțeles după ce animalele au fost amețite cu gloanțe somnifere sau prin alte mijloace similare. Acele obiecte au în interiorul lor emițătoare minuscule, prin care naturaliștii urmăresc traseul parcurs, locurile de cuibărire și multe altele. Uneori, urmărirea se face din satelit, iar centralizarea datelor cu ajutorul rețelelor de calculatoare. Alteori, ca în cazul păsărilor, se pot utiliza simple inele inscripționate sau alte marcaje. Oare să fie aceasta explicația micilor obiecte implantate, conform declarației martorilor, în nas, sub pielea piciorului ori în alte locuri, a răpirilor repetate, a figurilor geometrice sau poate, chiar, a cicatricelor care apar pe piele, a unor însănătoșiri inexplicabile ș.a.m.d.? Servesc ele pentru a se studia deplasarea celor marcați? pentru a putea fi regăsiți, din când în când, pentru câte un control?

Mutilări de animale

Misterioasele instanțe care ne vizitează, cele care stau în spatele răpirilor și disparițiilor, par să fie interesate și de animalele noastre. Aceasta ne duce cu gândul la straniile cazuri de mutilări de animale, semnalate, în special, în S.U.A. și în unele state latino-americane, pe care nu puțini analiști tind să le încadreze tot în cortegiul de bizarerii care însoțesc fenomenul OZN. George Andrews aprecia în *Extraterrestrials among us* (1986) că, la mijlocul anilor optzeci, numărul de mutilări trecuse de 10.000 numai în S.U.A. Alte numeroase cazuri au fost semnalate din Canada, Puerto Rico, Brazilia, Spania, Insulele Canare. Circa 90% din acestea aveau drept victime vite, restul alte animale: cai, câini etc.

De cele mai multe ori, un fermier își găsește o vită ucisă, cu anumite organe îndepărtate: aparatul reproductiv, digestiv, alteori limba, buzele, urechea, ochii. Taieturile sunt perfecte, fără franjuri sau sfâșieri. Chirurgii au apreciat că o asemenea netezime nu se poate obține decât cu ajutorul unor bisturie cu laser. De foarte multe ori, animalul este perfect exsanguinat, de regulă prin vena jugulară. S-a remarcat că nici cea mai modernă pompă de vid nu poate extrage atât de complet sângele din vine.

O altă ciudățenie frecventă este absența urmelor în jurul animalului,

inclusiv a urmelor de sânge. Deși, de multe ori animalul a fost găsit în zăpadă, noroi sau, chiar, în mlaștini, la multe mile distanță de locul unde ar fi trebuit să fie în mod normal, nu se vedea împrejur nici o urmă de pași, nici ale animalului, nici ale făptașilor. Aceasta și faptul că locul găsirii era, uneori, inaccesibil vitelor sau vehiculelor, de pildă mici platouri montane, au acreditat ideea că animalele moarte au fost aruncate acolo de la înălțime.

Ipotezele n-au lipsit, dar nici una nu a reușit să explice lucrurile într-un mod satisfăcător. S-a spus că *armata ori guvernul ar face experiențe*, de pildă cu gaze otrăvitoare, iar sacrificările ar viza colectarea de materiale biologice necesare măsurării efectelor. Această variantă era întărită de numărul mare de elicoptere ciudate care au fost văzute frecvent în zonele în care au avut loc mutilările. Numai că aceste elicoptere, de obicei negre, nu aveau nici un fel de însemne și făceau adesea manevre de care nici un elicopter obișnuit nu ar fi în stare, drept pentru care oamenii s-au întrebat dacă nu erau cumva OZN-uri adoptând un mimetism adecvat situației. O altă ipoteză viza *sectele satanice*. Lipsa urmelor, dificultatea ca aceste secte să dispună de instrumentele necesare bizarelor operații și, chiar, numărul foarte mare de cazuri, făceau, însă, ca ipoteza să nu fie consistentă. De altfel, s-au oferit recompense, mergând până la 45.000 dolari, pentru informații care ar duce la prinderea făptașilor; sumele au rămas, însă, neatribuite. Alte ipoteze au vizat animale de pradă, inclusiv pe controversatul *bigfoot*, omul sălbatic al pădurilor nord-americane; lipsa urmelor, a rănilor sfâșiate ori a resturilor în jur, au făcut, însă, și această ipoteză de nesusținut.

Deși, nici ipoteza că OZN-urile ar fi de vină nu beneficiază de dovezi incontestabile, în afară unor semnalări sporadice privind lumini stranii asociate mutilărilor, există totuși câteva mărturii care pun pe gânduri. Probabil, cea mai veche datează din 19 aprilie 1897, când, în văzul fermierului *Alexander Hamilton* din La Roy (Kansas), a fiului său și a unui arendaș, dintr-o mașinărie, plutind la o înălțime de circa 10 metri, a coborât un laț roșu, agățând de gât o junincă și trăgând-o în sus. Cei trei au încercat s-o salveze, dar fără succes. A doua zi i-au găsit, la circa 5 kilometri, pielea, capul și un picior.

În 1976, fermierul *Pat Mc. Guire* din Wyoming, i-a povestit lui *Leo Sprinkle*, între altele, faptul că a urmărit într-o seară cu luneta un OZN trecând peste o creastă aflată la circa trei kilometri de casa lui. Pe creastă era și o vacă; aceasta a dispărut, pur și simplu, când OZN-ul a trecut deasupra ei. A doua zi dimineața, *Mc. Guire* găsește la locul respectiv doar vițelul care-și căuta, disperat, mama.

În 1980, un fermier din Texas, ocolind niște tufișuri, s-a pomenit, brusc, față în față cu un umanoid cenușiu, înalt de circa 1,20 metri, stând lângă un cadavru de vițel mutilat.

Într-o noapte de mai 1991, un fermier din statul Washington vede în fascicul de lumină albastră ridicând în aer un taur de 800 de kilograme; acesta se rotește de câteva ori în jurul axului, pe măsură ce se înalță. După un interval foarte scurt, lumina se stinge brusc și taurul cade înapoi, lovindu-se de pământ cu o bufnitură surdă. A doua zi, examinându-se cadavrul, se găsesc pe el urmele unor mutilări clasice.

Jaques Vallée, în cartea sa *Confrontations* (1990) (tradusă în românește cu titlul *Confruntări*, 1994), în care aduce numeroase exemple de relații nu tocmai prietenoase între oameni și ocupanții OZN-urilor, inclusiv numeroase accidente mortale pe care el însuși le-a investigat, amintește cazul unui băiat de 12 ani, pe nume Oscar, care, în zorii zilei de 6 septembrie 1978, într-un sat aflat la sud de Rosario (Argentina), s-a pomenit în fața unui disc cu diametrul de vreo 10 metri, din care a coborât o făptură de peste 2 metri, care-l invită la bord. Când dă să urce, zărește înăuntru un roboțel tăind în bucăți oase mari care puteau fi de vită sau de cal. Se sperie și refuză să mai intre. După aceasta, noapte de noapte, va visa că este în interiorul navei și i se fac diverse examene medicale, trezindu-se țipând. Cu șase zile înainte, tatăl lui găsise o vacă moartă pe proprietatea sa, cu coastele și crupa lipsă. Dacă ar fi fost hoți, zicea el, făptașii s-ar fi orientat spre cu totul alte părți.

Judy Doraty, din Huston (Texas), se întorcea într-o seară acasă, cu mașina în care se mai aflau fiica ei, Cindy, mama și cumnata ei. Văd o lumină ciudată, opresc mașina să o vadă mai bine; apoi, își continuă drumul. După un timp, Judy începe să aibă coșmaruri și dureri groaznice de cap. Se adresează unor medici și ajunge, în cele din urmă, la Dr. Leo Sprinkle. Acesta o hipnotizează; reiese că în noaptea respectivă ea fusese victima unei întâlniri apropiate de gradul IV. Își va reaminti între altele că, fiind în interiorul navei, a fost martoră la răpirea și aducerea la bord, cu ajutorul unei raze de lumină, a unui vițel alb-negru. A trebuit să asiste la un șir de operații care se petrec cu o viteză amețitoare, vițelului scoțându-i-se, încă pe viu, inima, ficatul, rinichii, creierul. Țesutul îndepărtat din animal, încă palpitând, este întins pe podea și înțesat cu ace (poate sonde) strălucitoare continuate cu țevi. Ei i s-a făcut rău la vederea scenei. Își mai amintea că doi omuleți i-au explicat că, în felul acesta, se măsoară substanțele nocive acumulate în fiecare organ, deci, implicit, poluarea mediului. Răspunsul are logica sa. Să fie însă numai atât?

Pentru o clipă o zărește și pe fiica ei întinsă pe o masă; este îngrozită de ideea unei paralele...

Se pune întrebarea: sunt, oare, aceste răpiri legate de ploile cu sânge sau cu diverse animale – pești, broaște etc. – semnalate în decursul istoriei? Și încă una – în vechime divinitatea cerea mereu jertfe în carne;

dovadă stau nenumărate mărturii, de la *Biblie* la legendele indienilor algon-
quini. Să existe vreo legătură cu mutilările? Să fie, oare, mutilările gestul
unei instanțe care își confirmă în felul acesta un drept din vremuri imemo-
riale, pe care am uitat să-l mai onorăm?

Omenirea – o specie de cobai?

Susan Ramstead, al cărei caz a fost descris de Kevin D. Randle în
cartea sa *The UFO Casebook* (1989), își va aduce aminte că vizitatorii i-au
spus că au ales *un număr de persoane drept cobai*; viețile lor sunt urmărite
în detaliu. Desigur, ei nu pot fi examinați zilnic, dar, din când în când, sunt
aduși la bordul navelor și, prin metode asemănătoare regresiei hipnotice,
ori cu ajutorul unor droguri, se extrag din ei amintirile intervalului precedent,
li se face o examinare fizică, li se iau probe biologice, după care sunt
conduși înapoi, acasă.

O variantă sinistă a acestei ipoteze transpare și din relatarea pacien-
tului *James* hipnotizat de Dr. Fiore. El și-a reamintit că, răpit fiind, i s-au
luat probe de sânge și i s-au făcut și alte investigații, vizitatorii încercând
să afle cum de mai este în viață, având în vedere că, în urmă cu douăzeci
de ani, i-au inoculat un virus care pentru *Ei* este mortal fără excepție...
Acum se gândeau să-l hibrideze pe *James* cu specia lor, pentru a crea
urmași rezistenți la virusul respectiv...

În relațiile om-animal, nimeni nu-și face probleme când o broască este
paralizată, distrugându-i-se măduva spinării, ca, apoi, să fie disecată pe
viu, pentru a arăta studenților cum îi bate inima. Nimeni nu va protesta
dacă unor șoareci le producem leziuni canceroase pentru a testa, apoi,
eficacitatea unor remedii. Suntem tratați cumva și noi, uneori, ca niște ani-
male de laborator? Iar dacă nu rezistăm tratamentului... asta ei?

Putem accepta, oare, această ipoteză? Să fie, oare, adevărat că pă-
mântenii, întreaga civilizație omenească, sunt subiectul unui imens ex-
periment? Că suntem *cobaii* unei puteri care ne depășește din toate
punctele de vedere, putere care urmărește niște obiective străine nouă și
pe care nu-avem șanse să le înțelegem?

Și nu cumva e mai mult decât atât? Nu cumva suntem cu toții cobai,
de pildă în mari *experimente „sociologice”*, cum ar fi războaiele interetnice
sau regimurile totalitare?

Selecția și îmbunătățirea raselor?

În *Biblie* scrie că „fii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau
frumoase; și din toate și-au luat de neveste... după ce s-au împreunat fiii
lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau

vitejii care au fost în vechime oameni cu nume" (*Geneza*, VI.2,4). Ideea este dezvoltată în *Cartea lui Enoh* cel care „a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut pentru că l-a luat Dumnezeu" (*Geneza*, V.24). Această carte, considerată apocrifă, întocmită, probabil, în jurul anului 50 î.e.n., păstrată de biserica creștină din Etiopia și tradusă în engleză prima dată în 1912, istorisește că patriarhul a fost vizitat noaptea de doi bărbați înalți, care l-au luat pe aripile lor și l-au pus pe un nor care îl ridică în ceruri, într-o lume de întuneric, mai adânc decât acela al nopților de pe Pământ, în care Soarele și Luna sunt văzute concomitent; după aceasta ajunge în cele șapte ceruri, unde va sta 60 de zile, însușindu-și învățăături cu care va reveni pe Pământ. „Aterizarea", așa cum este descrisă, surprinde prin fidelitatea observațiilor, redând cam ceea ce poate vedea un astronaut reintrând în atmosfera terestră.

Enoh mai aduce și mărturii suplimentare împotriva „vegheților care păcătuiesc cu fiicele oamenilor". Conform unor manuscrise de la Marea Moartă, Noe însuși ar fi fost conceput astfel. Toate acestea dovedesc, pe de o parte, o dată în plus, legătura fenomenului OZN cu cel religios, iar pe de altă parte, marea vechime a motivului.

Dar aceeași origine și-o revendicau și semizeii Greciei antice; să ne gândim de pildă la Danae, cea închisă într-un turn și însămânțată printr-o ploaie de aur venită din ceruri de la Zeus. ca urmare născându-se eroul Perseu. Nepoata acestuia, Alcmena, se va împreuna și ea cu Zeus, născându-se astfel Hercule, cel prețuit nu doar pentru muncile sale, ci și ca întemeietor al agriculturii, viticulturii și pomiculturii în Libia, ori ca cel ce îi învață prima oară pe Greci că Pământul este sferic. Și exemplele pot continua.

Ne-am putea gândi și la *incubi* și *succubi*, ființe de pe un alt tărâm, care vin noaptea, pe furiș, în paturile femeilor, respectiv ale bărbaților, pentru a se împreuna. Sub o formă sau alta aceste personaje sunt prezente în miturile și poveștile mai tuturor popoarelor, între care și în legendele românești cu *zburătorul*. Istoricul roman Suetoniu afirma că împăratul August a fost rezultatul unei relații între mama lui și un incub; la fel s-a spus despre Platon, despre legendarul vrăjitor Merlin și alții.

Nu cumva – se întreabă unii – întreaga evoluție a speciei umane a fost controlată de o instanță extraterestră? Strămoșii noștri de acum trei-patru milioane de ani aveau capacitatea creierului de 500–800 cm³, față de cea a omului actual, de 1300–1500 cm³. Evoluția nu a mers, însă, liniar. De pildă, acum circa 35–40 de mii de ani, într-o lume bântuită timp de sute de mii de ani de omul de Neanderthal și rudele sale, apare brusc în scenă omul de azi, *homo sapiens sapiens*, cu toate atributele pe care le cunoaștem. Mai mult, reprezentantul său cel mai cunoscut, omul de *Cro-Magnon*,

avea în medie 1,80 metri înălțime și capacitatea creierului de 1500–1600 cm³, mai mare decât a contemporanilor noștri. Mulți biologi și paleontologi și-au exprimat îndoiala că un astfel de salt, ca și altele care probabil l-au precedat, ar fi fost posibile fără o intervenție externă.

Această viziune caută, între altele, să împacă și contradicția dintre creaționism și evoluționism. Conform ei omul ar fi fost, într-adevăr, creat, de o instanță cosmică aflată mult deasupra noastră, dar nu din nimic ci îmbunătățind creaturi inferioare deja existente, asupra cărora a intervenit prin tehnici de inginerie genetică.

După aceste opinii, „țărâna” din care a fost făcut omul conform tradiției biblice, ar trebui interpretat ca „materie pământeană”, incluzând aici și viețuitoarele de pe Pământ. Și nu ne gândim, doar, la scriptură. Astfel, într-un text sumerian, cu cel puțin o mie de ani mai vechi decât cele mai vechi scrieri biblice, text citat de Zecharia Sitchin în *Genesis Revisited* (1990), se vorbește de *Anunnaki*, ceea ce în sumeriană însemna „cei care au venit din Cer pe Pământ”. Aceștia ar fi venit, conform documentului, în urmă cu 445.000 de ani dintr-un loc numit *Nibiru*, pe care Sitchin îl consideră o planetă îndepărtată, creând omul prin amestecarea unor elemente divine cu altele pămâtenes. Dacă ținem cont că în perioada respectivă calculele se făceau adesea și în *ani lunari* (adică în luni) valoarea citată ar putea însemna, de fapt, 35.000 de ani, adică exact perioada în care paleontologia plasează apariția omului modern. Sitchin interpretează textele sumeriene într-un sens original – Anunnaki ar fi venit pe Pământ pentru a extrage aur; având nevoie de sclavi ar fi procedat la manipulări de inginerie genetică, cu fertilizare in-vitro, asupra unor oameni-maimuță, care au dat naștere la primii oameni. Sitchin afirmă, în concluzie, că Adam n-ar fi fost, în acest caz, altceva decât primul „copil-eprubetă”. În cartea citată este reprodus un desen de pe un sigiliu sumerian, în care apar niște zeități, un copil și mai multe vase; autorul cărții este convins că desenul face aluzie tocmai la această operație, aducând și o mulțime de alte argumente în acest sens.

Omul de Cro-Magnon și urmașii săi au creat primele capodopere de artă plastică, în primul rând faimoasele picturi rupestre. Între acestea sunt și cele de la Pech Merle, pe care faimosul OZN-olog francez Aime Michel le-a interpretat drept siluete de OZN-uri, extraterestri cu capete enorme, unii, chiar, vânați cu lancea într-o tentativă de exorcizare.

Conform celor spuse de martorii examinați de Budd Hopkins, Raymond Fowler, Edith Fiore etc. ar exista un „plan”, prin care niște ființe venite de nu se știe unde și dotate cu puteri care ne depășesc puterea de înțelegere, colectează material genetic uman: ovule, spermă, care vor fi supuse, apoi, unui proces de fecundare artificială; produsului de concepție i se modifică

informația genetică, după care urmează implantarea în uterul unei femei pământene care va constata peste trei sau patru luni că i-a dispărut sarcina într-un mod misterios, în timp ce viitorul copil va fi mutat într-un uter artificial, în care se va dezvolta până la „naștere”. Nu cumva foarte multe „sarcini false” au în spate acest fenomen? Și de când continuă aceste experimente? De pildă, Jacques Vallée, în *Dimensions* (1988, tradusă și în românește), menționează că într-un calendar francez din secolul XV există imagini în care demonii sunt înfățișați penetrând abdomenul victimelor lor cu ace lungi. Să fie oare ecoul rememorării unor întâmplări similare petrecute în Evul Mediu?

Omul neolitic se purta la fel cu turmele sale de vite; selecta pentru prăsilă exemplarele mai viguroase, ori care dădeau mai multă carne ori mai mult lapte. Cu alte cuvinte, ținea să îmbunătățească acele performanțe pe care el le aprecia la vitele sale. Și noi creștem și încrucișăm animale (cu grija obținerii unor noi rase), pentru a le mânca, pentru a produce ouă, lapte, lână etc., ori pentru tracțiune, pază, luptă, curse, distracție etc. Ne putem, deci, întreba – suntem oare de folos cu ceva ipoteticilor extraterestri? Care ar putea fi acele calități pe care să le îmbunătățească prin sinistrele experiențe de hibridare relatate de martorii răpirilor? Cum fac selecția în acest scop? Doresc, cumva, crearea unei rase perfecte, așa cum visa Hitler? Sau doresc crearea unui supraom ca cel visat de Fr. Nietzsche? Oare știu *Ei* mai bine cum trebuie să arate acest supraom? Cu ce drept manipulează, oare, destinele noastre în folosul *altora*? Suntem cumva, într-adevăr, proprietatea lor?

Rezervații pentru pământeni pe alte planete?

Într-una dintre ședințele de regresie hipnotică descrise de Edith Fiore în *Encounters*, pacienta *Diane Tai* își amintea că, fiind răpită, s-a văzut în mijlocul unui grup de persoane de toate rasele, cărora unul dintre străni vizitatori nocturni le-a explicat că *Ei* urmăresc evoluția oamenilor de mii și mii de ani și că acum circa 40.000 de ani, când *Ei* (o rasă înrudită mai dinainte cu strămoșii noștri?) au venit aici prima dată, au luat pe planeta lor mulți pământeni. Unde adică? Există, oare, în diferite unghere ale Universului alte „rezervații” în care sunt „cultivate” alte rase de oameni, care vin acum și ne vizitează cu farfuriile zburătoare?

Sunt, oare, acestea locurile în care au fost duși în decursul timpului și alți pământeni? Cum ar fi Enoh sau cei dispăruți fără urmă în atâtea întâmplări străni, numite, de alții și de mine, în mod independent, **întâlniri de gradul V?**

De pildă, la vremea respectivă, presa și televiziunea sovietică au făcut

multă vâlvă în jurul întâmplării, temeinic investigată, prin care au trecut pensionara *Vera Prokofievna*, o prietenă a ei, *Alexandra Stepanovna*, ingineră, și fiica de șase ani a acesteia, în seara zilei de 4 iulie 1989 în Hidropark-ul din Kiev, aflat pe malul Niprului. Trei indivizi palizi, cu ochi mari, strălucitori și *plete lungi, bălaie*, îmbrăcați într-un soi de cămăși de noapte argintii, semănând unul cu altul de parcă ar fi fost gemeni, intră în vorbă cu ele într-o rusească ușor arhaică. Le spun că sunt *extratereștri*, că vin în fiecare zi să ia oameni de pe Pământ, să-i ducă pe planeta lor, aflată într-un loc care depășește puterea de înțelegere a martorelor, și că acum ar dori să le ia pe ele. Le arată în acest sens un soi de butoi metalic uriaș, cu o antenă circulară deasupra, aterizat în boschetul de alături. Femeile ar vrea să țipe, să fugă, dar sunt paralizate și simt înțepături în tot corpul. În cele din urmă apucă să spună că vor să rămână pe Pământ, că au familie, copii, obligații. Cei trei se lasă înduplecați ușor, spunând că vor lua, atunci, pe alții. Urcă în „butoi”, acesta decolează, devine în câteva secunde o stea pe cer și dispare.

Interesant că, în aceeași seară, și familia Iskuskov a raportat, în mod independent, că a văzut, în același Hidropark, niște arătări cu aceeași înfățișare. Istorii cu astfel de „tentative de răpire” nu sunt rare în zona fostei U.R.S.S.

Așa cum scriu V. Ajaja și E. Krušelnițki în cartea *NLO Vokrug Nas* (1992), în orașul *Scelkovo*, din apropierea Moscovei, într-o dimineață însorită de primăvară din 1990, *Nadejda Petrovna* privea de la fereastra apartamentului său, aflat la etajul patru al unui bloc turn, plecarea soțului la lucru. O umbră întunecată care trece peste peisaj o face să întoarcă privirea spre cer. Zărește zburând către pădure un obiect discoidal cenușiu, având în partea inferioară două picioare. Are, apoi, viziunea unui vapor cuirasat plutind deasupra norilor, cu tunurile ațintite spre cer. Cuprinsă de teroare, se îndreaptă spre dormitor, cu gândul să se culce și să se liniștească. Dar când să închidă ușa, simte că un obiect elastic, invizibil, o împiedică. Se ascunde în pat, trăgând cuvertura deasupra capului. În aceeași clipă în cameră se aprinde o lumină roșietică și albastră, atât de puternică încât se vedea prin cuvertură. Nu trec decât câteva secunde și o mână nevăzută trage pătura de pe ea.

Vede, îngrozită, lângă fereastră, o arătare cu formă omenească. Avea vreo 2,30 metri, o față rotundă și neagră din care, ulterior, *Nadejda* își va aminti doar ochii mari, întunecați; mâinile sale aveau încheieturile negre și doar câte patru degete foarte lungi. Cu o voce potolită îi spune, repetat – „liniștiți-vă, totul va fi bine; trebuie să veniți cu noi; nu vă temeți, eu sunt doar un robot...”.

Femeia apucă de mâini arătarea – niște mâini flexibile ca ale unei păpuși de cârpă – și începe să se roage spunând „...am doi copii, soț, servici.

Nu pot merge cu voi nicăieri. Cum ați ajuns aici? De unde ați venit?" Răspunsul a fost și mai ciudat – „De fapt nu avem nevoie de dumneata, ci de mintea și gândurile dumitale“.

„Dacă scap cu viață din această pățanie, o voi povesti la toată lumea“ – s-a gândit Nadejda involuntar. Robotul îi răspunse imediat, fără a mișca din buze – „nu veți povesti nimănui; oricum, nimeni nu v-ar crede“...

În cele din urmă, femeia propune un compromis – „De acord; dacă aveți chiar atâta nevoie de gândurile mele, veniți peste un an, sau doi, sau peste cinci“. Această promisiune pare-se că a mulțumit vizitatorul, care în clipa următoare s-a topit în aer.

În ziua de 21 iulie 1975, **Anatolii Malișev**, pictor amator de 18 ani, și-a propus să transpună pe pânză un peisaj în pădurea de lângă satul Kostino, raionul Solnecínogorskii din preajma Moscovei. Pe la ora 8 seara se simte cuprins de o neliniște neobișnuită; întorcându-se vede, la vreo 80 de metri, un disc cu diametrul de circa 13 metri și înălțimea de 4 metri. Din el coboară trei persoane îmbrăcate în salopete argintii – în frunte o femeie scundă, blondă, cu ochi albaștri, în spatele ei doi bărbați cam de 1,65–1,70 metri înălțime. Îi spun că vin de pe o altă planetă și îl invită la o plimbare cu nava lor. Anatolii acceptă. Pământul dispare vertiginos. După spusele gazdelor sale, *în 40 de minute străbat o distanță de circa 3 ani-lumină*.

Ajung pe o planetă care pare în întregime artificială, deși seamănă cu Pământul. Aici vede o mulțime de lucruri stranii. A văzut oameni obișnuți, dar și mici de un metru, cu capul mare, sau mari de trei metri și cu înfățișare înfricoșătoare. A mai văzut oameni întineriți cu ajutorul unei mașinării; sau oameni transformați într-un glob de lumină din care, invers, poate fi recreat omul din care a provenit globul sau, eventual, mai multe persoane identice. A văzut și oameni pe care-i cunoscuse pe Pământ, dar despre care știa că sunt morți. I se dă o mâncare asemănătoare cu salata, ca și apă minerală carbogazoasă. I se atrage atenția să nu povestească cele văzute decât persoanelor care sunt deschise să-l creadă.

În 17 aprilie 1979, în același loc, Malișev se întâlnește cu unul din omuleții pe care i-a cunoscut și are o discuție cu el. În același an, de astă dată acasă, simte imboldul de a picta creatura blondă cu care se întâlnise cu patru ani în urmă. Face eforturi să și-o reamintească, gândindu-se în același timp ce bine ar fi dacă ar putea-o revedea. Aproape instantaneu, blonda apare, îmbrăcată pământește, șezând liniștită la trei metri de el, în același unghi din care el începuse tabloul. Anatolii o pictează timp de vreo două ore; în tot acest răstimp ea stă nemișcată și fără a scoate vreo vorbă. Când pictura e terminată arătarea dispare.

Va vorbi despre acest incident abia peste trei ani, unui coleg cu care făcea armata. Când întâmplarea devine notorie, Anatolii va fi examinat de

sociologi, medici, psihologi, psihiatri, parapsihologi. De două ori este supus unui control medical complet foarte riguros. S-a aplicat de mai multe ori metoda regresiei hipnotice. Pe locurile indicate de martor au fost găsite urme de aterizare tipice pentru OZN-uri. În cele din urmă, oamenii de știință au opinat că cele istorisite nu păreau să fie invenții, farse ori manifestări ale vreunei dereglări psihice.

Un caz foarte bine documentat este dispariția lui **Frederick Valentich** care pilota singur, în ziua de 21 octombrie 1978, un mic avion deasupra Mării Tasmaniei. La un moment, dat anunță aeroportul de destinație că este urmărit de un obiect în formă de țigară de foi, fără aripi, cu patru lumini verzi foarte puternice. Acesta avea o viteză mult superioară, angajându-se într-un soi de „joacă” cu micuțul avion, după care se postează deasupra lui. Motorul avionului începe să dea rateuri. Valentich își semnalează poziția, confirmă prezența în continuare a obiectului, după care în microfon se aude, timp de 17 secunde, un sunet metalic ascuțit, urmat de tăcere. Nu s-a găsit niciodată nici cea mai mică rămășiță a catastrofei. La două luni după acest caz, un bărbat prezintă o fotografie făcută pe malul mării, în zona respectivă, cu 23 de minute înaintea întreruperii legăturii. Pe fotografie se vede o formațiune curioasă plutind în aer deasupra mării. Negativul este trimis în Statele Unite pentru a fi examinat cu ajutorul calculatorului; experții apreciază că nu este vorba de nici o contrafacere, iar pata se dovedește a fi un obiect metalic discoidal, ascuns parțial într-un nor de fum negru. În octombrie 1990, OZN-ologii australieni au anunțat că există patru martori care au văzut obiectul cu lumini verzi deasupra avionului lui Valentich.

Dar pentru ca legenda să fie completă, mai adăugăm o conexiune. Contactatul **William Herrmann**, din North Charleston (Carolina de Sud), a avut, aparent, mai multe întâlniri cu ocupanții unor OZN-uri. Răpitorii săi, care afirmau că sunt yeniți din zona stelei *Zeta Reticuli*, s-au arătat dispuși, la un moment dat, să-i răspundă la mai multe întrebări. Aducând vorba de Valentich, cazul căruia era, încă, proaspăt în mass-media, interlocutorul lui Herrmann afirmă că acesta este bine sănătos, în grija „rețelei”, undeva pe o altă planetă îndepărtată, așa cum, de altfel, *el însuși a dorit-o*. Dacă va voi, se va putea întoarce oricând pe Pământ...

Divaghez puțin pentru a comenta această ultimă afirmație. În noaptea de 30/31 august 1978 un tânăr moscovit, numit pentru conveniență **M. Markov**, aflat în vacanță la Planerskoe (Crimeea), simte brusc nevoia să facă baie în Marea Neagră. La scurt timp după ce a ieșit în larg este interceptat de un OZN robot și urcat la bordul acestuia. Este întrebat dacă n-ar dori să plece într-o altă planetă, cu o civilizație mult superioară, unde trăiesc, deja, numeroși pământeni. El ezită, apoi spune că ar fi de acord,

cu condiția ca, după un timp, să se poată întoarce acasă. I se răspunde că așa ceva nu este posibil, deoarece *dacă se va întoarce va muri*. Istoria amintește, într-un mod neliniștitor, de vechiul basm „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”, semnalat atât la noi, cât și la alte popoare. Reflectă el oare același fenomen, văzut dintr-o altă epocă?

Revenind la cazul *Valentich*, ne vine în minte și întâmplarea, descrisă de Timothy Good în *Alien Liaison* (1991) (tradusă în românește cu titlul *Ei sunt aici*, 1993), a colonelului *Peterson* din Air Force, care a declarat, de mai multe ori, că a avut întâlniri cu extratereștri cu înfățișare umană și, în cele din urmă, a dispărut fără urmă în 1959 deasupra Atlanticului, după ce își anunțase colegii că *s-a decis să se alăture extratereștrilor*.

În contextul disparițiilor definitive, cine n-a auzit, însă, de **Triunghiul Bermudelor**, cu nenumăratele nave sau avioane dispărute fără a se mai găsi în urma lor nici un supraviețuitor, nici un ciob de fuselaj, nici o pată de ulei pe luciul apei? Despre faimosul „**zbor 19**” din 5 decembrie 1945 în care au dispărut ziua, pe o vreme senină, fără nici o urmă în ciuda tuturor căutărilor, cinci bombardiere TBM-Avenger și un hidroavion bimotor trimis după ele, cu un efectiv total de 27 persoane bine instruite, s-a scris enorm, ca și despre numeroase cazuri similare. S-a scris mult, inclusiv în România, și despre bricul „**Marie Celeste**”, găsit în derivă, cu toate în perfectă ordine, dar fără nici un om la bord, ori despre alte întâmplări asemănătoare din largul mării care nu au putut fi explicate niciodată mulțumitor. S-a scris mult și despre numeroase alte dispariții, în „**Marea Diavolului**” din sud-estul Japoniei, pe „**Ruta Morții**” dintre Quito și Quença, etc. Nu are rost să reamintim aici decât câteva cazuri tipice, în primul rând pentru cei care frecventează mai rar acest gen de literatură.

În 23 noiembrie 1953, la baza de aviație militară din Kinross (Michigan) radarele reperează o țintă aeriană care nu răspunde cererii de identificare. S-a trimis un avion de vânătoare pentru interceptie. Avionul a fost pilotat de locotenentul **Felix Moncla jr.**, având alături pe ofițerul de radar **R. R. Wilson**. Cei de la sol mențin permanent legătura cu avionul, din care, în timp ce se afla deasupra Lacului Superior, se anunță apropierea unui OZN. Cele două ținte se văd limpede pe radarul bazei; la un moment dat, punctele luminoase de pe ecran se contopesc, legătura cu avionul se întrerupe; după câteva secunde punctul luminos pur și simplu se stinge. În ciuda unor căutări asidue, nu s-a găsit niciodată nici o urmă de epavă, nici o pată de ulei, nici un cadavru.

Un radioamator american, **Gene Ruegg**, care urmărea comunicațiile dintre avioanele unei baze militare din apropiere, a recepționat și înregistrat pe bandă la 9 iulie 1968 vocea isterizată a pilotului unui avion, cu nume de cod **Delta-4**, care spunea că este atacat de un OZN. Ultimele cuvinte

au fost „este foarte aproape, nu mai pot controla direcția. S-a întâmplat ceva cu avionul. Obiectul acesta mă duce cu ell Ajutor! Ajutor!...”. Apoi un sunet metalic, un țipăt și atât. Radioamatorul a dus banda la baza Air Force; aici s-a recunoscut pierderea unui avion în ziua respectivă, dar a fost refuzat orice alt comentariu.

Un alt caz, în care printre investigatori s-a aflat și Timothy Good, s-a petrecut la 28 decembrie 1988 în Puerto Rico, în zona de coastă Cabo Rojo. Un număr mare de martori au urmărit, inclusiv cu ajutorul binoclorilor, un OZN triumfiular uriaș, ușor curbat în partea din spate. Două avioane de vânătoare, F-16 după unele relatări, F-14 Tomcat după altele, au încercat să-l intercepteze; după spusele martorilor erau minuscule în comparație cu obiectul neidentificat. Acesta la început s-a oprit nemișcat, apoi, prin două scurte manevre, părea că pur și simplu a „înghițit” cele două avioane. Totul n-a durat decât câteva secunde, după care și OZN-ul a dispărut. Administrația Federală a Aviației S.U.A. a negat incidentul, dar persoane din U. S. Navy au admis că totul a fost urmărit pe radare și înregistrat, atâta doar că aceste înregistrări sunt secrete, deci nu pot fi puse la dispoziție pentru consultare. Dacă e să dăm crezare surselor, un incident similar se petrecuse, tot în Puerto Rico, și în 16 noiembrie 1988.

Disparații de avioane au fost semnalate și deasupra Rusiei. Așa cum scriu V. Ajaja și E. Krușelnițki în *NLO Vokrug Nas* (1992), în aprilie 1970 un bombardier a dispărut fără urmă deasupra Siberiei, după ce legătura radio s-a întrerupt brusc. Un mare număr de avioane și elicoptere trimise în zonă au efectuat cercetări îndelungate, fără a descoperi nici o urmă; în schimb, au văzut numeroase OZN-uri. La un moment dat, unul dintre piloți raporta că este survolat de cel puțin 25 de obiecte neidentificate imense, care au fost urmărite pe o mare distanță, până deasupra Krasnoiarsk-ului.

Ziarele din epocă au relatat că, în 1872, vasul „Iron Mountain” cu 52 de pasageri, remorcând șlepuri cu bumbac și melasă pe Mississippi, a dispărut absolut fără nici o urmă, șlepurile rămânând intacte. Dar nu numai aerul sau oceanele sunt nesigure. S-a scris și despre dispariții pe teren ferm. Cazul cel mai cunoscut este, probabil, cel de la Gallipoli, unde în dimineața de 28 august 1915, au dispărut 2000 de oameni din regimentul britanic Norfolk, „răpiți” în văzul lumii, de un nor așezat în calea lor, care s-a ridicat apoi și a plecat agale. În aceeași zi și în același loc, documente complet independente vorbeau despre două avioane franceze care au fost văzute intrând într-un nor din care nimeni nu le-a mai văzut ieșind. Cititorul pasionat poate găsi numeroase alte exemple, inclusiv în cărți tipărite în limba română; este vorba, între altele, de cazuri în care cineva dispăre, pur și simplu, topindu-se în aer, sub ochii consternați ai celor din jur. De mai multe ori, poliția va constata că urmele de pași ale celui dispărut, vi-

zibile în zăpadă, praf sau noroi, se opresc brusc în locul dispariției, fără nici o explicație rațională. Un caz tipic, mai puțin cunoscut la noi, este cel din 1941 din Elveția, când o echipă de salvare a plecat să caute trei alpiști dispăruți. Urmele acestora se vedeau clar pe zăpadă până la un mic platou unde se întrerupeau brusc, ca și cum toți trei ar fi fost ridicați în văzduh. Ceva mai încolo erau trei găuri circulare în zăpadă, formând un triunghi echilateral cu latura de 12,8 metri. Să fi fost o farfurie zburătoare *avant la lettre*?

Civilizațiile mai vechi decât noi cu milioane de ani trebuie să fi împânzit, de mult, toate planetele locuibile din Galaxie, sau poate din întregul Univers; desigur, acele planete pe care nu ar fi împiedicat dezvoltarea altor forme de viață. Nu numai că Pământul trebuie să fie, în acest caz, o zonă ocrotită (și asta de sute de milioane de ani), dar este foarte posibil ca toate planetele locuibile (deși lipsite de viață) pe o rază de mai multe zeci de ani lumină în jurul Pământului să fi fost afectate respectivei „rezervații”. În a-ceastă ipoteză, de ce să nu admitem că de mii de ani, poate chiar de milioane, vizitatorii cosmici vin la noi, recoltează exemplare de animale, de plante, de oameni, care li se par reușite, ducându-le pe planete învecinate sau mai îndepărtate, cultivându-le, hibridându-le, creând noi specii și rase. Evident, în această activitate puteau fi angajate mii de nave, realizând în ultimele milenii (dar mai ales în ultimele decenii) un du-te-vino permanent. Asemănarea (inclusiv compatibilitatea genetică) dintre vizitatori și pământeni capătă, în acest fel, o anumită explicație.

Omuleți născuți în eprubetă

După descrierile martorilor, s-a estimat că entitățile care duc la îndeplinire răpirile nocturne ar putea avea un creier de 3000 sau poate chiar 4000 cm³ și o inteligență corespunzător mai mare. Dar un cap atât de mare, pe un trup atât de firav ar pune *probleme deosebite în momentul nașterii...*

Fowler citează în acest sens opinia lui Michael Swords, Ph. D., consultant MUFON. Acesta remarcă faptul că, spre deosebire de alte mamifere, nașterea la om e dureroasă. Explicația stă în faptul că, pe de o parte, craniul său a crescut tot mai mult în ultimele sute de mii de ani, iar pe de altă parte, mersul biped nu mai permite lărgirea oaselor bazinului care mărginesc canalul pelvian, pe care fătul îl străbate la naștere. Cu alte cuvinte, dimensiunile creierului omenesc au atins o limită; un om cu un creier mai mare nu s-ar mai putea naște decât prin cezariană.

Se pare că la naștere creierul omenesc nu-și atinge, încă, întreaga mărime potențială. Printr-o sincronizare, obținută la capătul multor mii de generații, la termenul de 9 luni, creierul ajunge să consume deja jumătate din cantitatea de oxigen furnizată viitorului copil de către organismul ma-

mei. Faptul că, în acest moment, oxigenul începe să nu mai ajungă, duce la un început de asfixie, ceea ce declanșează, poate printr-un semnal chimic intermediar, travaliul nașterii.

Să fie, oare, adevărat că, așa cum i s-a transmis Betty-ei Luca, **omuleții din OZN-uri trebuie să se nască „în eprubetă” deoarece ei nu se mai pot naște pe o cale naturală?** Nu cumva specia lor este derivată chiar din cea omenească prin experimente genetice vizând creșterea inteligenței, dar, din cauza craniului mult prea voluminos, indivizii trebuie să vină pe lume pe cale artificială?

Mulți au remarcat asemănarea dintre descrierile de extraterestri și embrionii umani (vezi fig. 13). Aceasta înseamnă că, prin fenomenul numit neotenie, maturizarea poate fi forțată înainte de a atinge înfățișarea ultimă din formula genetică a speciei noastre. La embrion raportul cap/corp este mai mare decât la adult; dacă reușim să maturizăm un individ oprind evoluția înfățișării lui, am putea obține o specie cu capul mare și corpul firav. Despre om s-a spus că este derivat din maimuță tot prin neotenie; spre deosebire de maimuță (practic de toate mamiferele terestre), nouă nu ne mai crește părul decât în anumite locuri sau mult mai rar, ca și când am fi niște prunci maturizați forțat. Omuleții cenușii ar fi rodul unui proces

Fig. 13 Asemănare frapantă între capul unui extraterestru (manechin realizat de Fred Youngren după descrierea făcută de Betty Luca) și capul unui embrion uman

asemănător, doar că au fost „forțați să se maturizeze” și mai devreme decât noi. Drept urmare, *Ei* nu mai au păr de loc, caracterele sexuale sunt atenuate, dacă nu cumva dispărute complet etc.

Conform rapoartelor asupra întâlnirilor apropiate de gradul IV, o parte dintre indivizii creați în „eprubetă” cu ocazia experimentelor genetice *ar putea avea o înfățișare perfect omenească; ei ar putea fi aduși înapoi pe Pământ, amestecați printre oamenii veritabili, pentru a ne controla*. Dar faptul că aceștia, sau alții, sunt ființe genetic înrudite cu oamenii, face ca istorisirile privind împreunări ca cea raportată de *Villas Boas* ori ca cele din *Biblie* să fie acceptabile biologic, știind că încrucișările între reprezentanții unor specii diferite nu produc urmași viabili.

Există desigur și alte căi prin care oamenii din preajma noastră ar putea să fie altceva decât par la prima vedere; într-un capitol precedent am amintit că un pacient al Dr. Edith Fiore s-a declarat extraterestru încarnat pe Pământ, spunând că la terminarea misiunii se va întoarce, pur și simplu, acolo de unde a venit. Pământenii vor interpreta plecarea ca pe o răpire definitivă ori o dispariție inexplicabilă. Să fie, oare, aceasta explicația pentru o parte dintre cazuri sau avem de-a face doar cu un exemplu de fabulație delirantă?

Se profilează, însă, și o altă întrebare – dacă omuleții cenușii sau blonzi etc. întâlniți în postură de răpitori sunt *rase create din specia umană sau roboți antropomorfi*, înseamnă, între altele, că în **spatele lor trebuie să existe alte creaturi**, cele care au făcut toate aceste manipulări genetice, poate încă de acum multe milioane de ani; niște creaturi care preferă să trimită pe Pământ ființe genetic înrudite cu oamenii în loc să se arate ele însele. Cine sunt acestea? Unde și de ce se ascund? Sunt, oare, prea înspăimântătoare pentru ochii noștri? Se tem de reacțiile noastre dușmănoase? Consideră sub demnitatea lor să se coboare până la noi? Au alte motive care ne depășesc puterea de înțelegere?

Veghetorii și grădinarii cei buni

Există și o altă fațetă a mărturiilor OZN, cea care ne arată niște ființe pline de iubire și bunăvoință față de noi, ființe care merită și ele respectul și iubirea noastră. Ele nu s-ar amesteca în nici un chip în deciziile noastre, în liberul nostru arbitru, încercând doar să ne învețe, să ne ocrotească și să ne sugereze calea înțeleaptă în tot ce întreprindem. Unii cred că aceste ființe ne urmăresc pas cu pas, spre binele nostru, pe fiecare dintre noi, în tot ce facem. Există, chiar, și părerea că o astfel de urmărire se face o săptămână sau două, după care ne părăsesc un timp, ca să revină apoi din nou.

Vizitatorii din această categorie se autointitulează *grădinari ai Pământului*, sau **gardieni**, sau **vegheatori** (în englezește *Watchers* – acesta este, de altfel, și titlul celei de a treia cărți a lui Raymond Fowler consacrată cazului Betty Andreasson Luca). Ei îndrumă discret dezvoltarea omenirii. În ultimul timp, îngroziți de marșul nostru nesăbuit spre autodistrugerea nucleară, ecologică, genetică, încearcă să ne trezească la realitate prin mesaje tot mai îngrijorate; aceste mesaje sunt transmise prin diverse căi, între care și prin dicteu automat sau prin alte *canale*, proces numit „*channeling*”. Iar receptorii sunt numiți câteodată „Copiii luminii”.

În cartea lui Fowler veghetorii, ocupanți ai OZN-urilor, au rolul de *îngrijitori* (*caretakers*), cu alte cuvinte sunt cei ce poartă de grijă naturii, oricărei forme de viață și, în primul rând, omenirii. Dar ei poartă de grijă și restului Universului în care activitățile umane, scăpate de sub control, ar putea cauza mari neajunsuri. De aceea ne urmăresc cu îngrijorare programele de înarmare; de aceea se și interesează atât de mult de centralele nucleare, ca și de depozitele de arme nucleare. Ne trimit, din când în când, mesaje de pace, încercând să ne readucă la drumul rațiunii. Chiar dacă răpesc oameni și fac asupra lor diverse experimente, dacă ne pun în fața unor situații încurcate, este doar spre binele nostru, ca să ne oblige să gândim, să ne perfecționăm.

Conform altor opinii, toate fenomenele citate ar veni din lumea spiritelor și, poate, a ingerilor – buni sau răi – ca și a *divinității*. Unii, ca George Andrews în *Extra-Terrestrials Among Us* (1986), se întreabă dacă veghetorii nu sunt cumva aceiași cu *îngerii căzuți*, menționați în cartea apocrifă a biblicului *Enoh*.

Dincolo de bine și de rău

Oamenii suferă adesea de o ciudată deformare a percepției numită **maniheism**. În mintea multora, toate fenomenele umane, sociale, supranaturale, care se petrec în jurul nostru, nu sunt decât manifestări ale luptei între două tendințe opuse: **binele** universal și **răul** universal. Pentru a înțelege cât este de păguboasă această viziune, ajunge să ne amintim câte baricade se ridică și azi în diverse locuri ale lumii. Cei care stau de cele două părți sunt gata să se ucidă între ei până la ultima suflare, în numele acestui mod de a vedea lucrurile; pentru că și cei care stau de o parte a baricadei și cei de pe partea cealaltă sunt convinși că cei *buni* sunt ei, iar cei *răi* ceilalți...

Am avut ocazia s-o spun și cu alte ocazii – puține pericole sunt mai mari pentru omenire decât *convingerea deținerii unui adevăr absolut și definitiv*. Dacă am această convingere, nu mai are nici un sens – nu-i așa?

– să-l ascult pe cel care afirmă altceva; dacă eu dețin *adevăru*l, cel ce mă contrazice nu poate fi decât un partizan al *neadevărului*, deci al *răului* universal (de câte ori n-a fost hulit „*spiritul care neagă totul*”). Iar dacă cel ce vrea să mă convingă face prea multă gălăgie, a-l reduce definitiv la tăcere este un mare bine pe care-l pot face semenilor mei... Iată o posibilă ilustrare a mecanismelor intoleranței...

Citind mulțimea de cărți dedicate fenomenului, nu trebuie să ne mire că, în spiritul maniheismului de care pomeneam, aceeași împărțire alb/negru se aplică și imaginilor pe care le avem despre vizitatorii descinși din OZN-uri. Vom învăța, astfel, că cei din *Arcturus* sunt cei buni, cei din *Orion* sunt cei răi, sau că vizitatorii blonzi ne vor binele, iar cei cenușii răul, că unii sunt îngeri, iar ceilalți demoni. Unii contactați sunt convinși că toți extratereștrii sunt răi, alții că toți sunt binevoitori. Brad Steiger și Sherry Hansen Steiger, în *Starborn* (1992), admit că extratereștrii sunt de două feluri: buni și indiferenți ș.a.m.d.

În realitate, lumea, mai ales lumea unor ființe gânditoare, nu poate fi niciodată descrisă, la modul maniheist, doar în alb și negru. Și această afirmație este cu atât mai valabilă cu cât lumea la care facem referire este mai complexă. Pacienții examinați de Dr. Fiore au afirmat, nu o dată, că au constatat un amestec deconcertant de bine și de rău în comportamentul răpitorilor lor. Whitley Strieber descrie, în *Transformation*, incapacitatea sa (tipic nord-americană) de a accepta că unele acțiuni ale vizitatorilor ar putea fi, în același timp, și bune și rele, privite fiind sub anumite unghiuri. Până la urmă, el scapă de dilemă într-un mod neașteptat, amintindu-și că, în fond, plusul și minusul curentului electric sunt cele care, împreună, pun în mișcare motoarele.

Multe dintre relatările martorilor – și o bună parte le-am reprodus și în prezenta carte – descriu creaturi lipsite de sentimente, de afecțiune, care taie cu sânge rece în carne vie și se miră dacă victima nu le înțelege. Iar „victima”, la rândul ei nu pricepe cum de nu este nici măcar întrebată pentru toate câte i se fac... Fără îndoială dacă ne oprim aici, îi vom găsi demni de blam. Dar să ne gândim – chirurgul nu taie, oare, și el în carne vie, pentru binele pacientului său, uneori fără să mai aibă timp să-i ceară consimțământul? ori noi înșine nu suntem, uneori, de acord că anumți semeni ai noștri trebuie omorâți? Și nu mă refer, doar, la marii criminali. Să ne gândim, de pildă, la mândria și emoția care ne umple sufletele când ne aducem aminte cum eroii noștri omorau inamicii în război; și aceeași mândrie și emoție umple desigur piepturile celor care își aduc aminte de eroii lor, cei omorâți de eroii noștri, sau cei care au omorât pe eroii noștri...

Sau, trecând pe un alt plan, ce or fi gândind *Ei* despre noi, animale dintr-o rezervație, marcate cu emițătoare miniaturale? Ce am zice noi dacă am afla că tigrii dintr-o pădure discută despre dreptul omului de a intra în

junglă sau că se întreabă dacă oamenii le vor binele sau răul? Ori, cum spune W. Strieber în *Communion*, ce-o fi gândind, oare, despre savanții din laborator maimuța de experiență, cu nenumărați electrozi infipți în creier...

Își face, oare, vânătorul probleme pentru căprioarele ucise în pădure? sau spectatorii torridei pentru taurii uciși în arenă ca să satisfacă pofta de sânge și de confruntare bărbătească, violentă? Dar mai ales, își face cineva probleme că vițelul sau porcul sau mielul, pe care până ieri i-am înconjurat cu o anumită afecțiune azi îi ucidem? Să nu uităm că aceste animale, oricât ar fi de inferioare în raport cu noi, nu sunt total lipsite de o anumită înțelegere a lumii; ele ne recunosc, poate unele ajung, chiar, să creadă în bunătatea noastră înainte de a ajunge la cuțit.

Stăpânii supercivilizațiilor care se pare că ne supraveghează din gennile Universului sunt, poate, cu sute de milioane de ani, poate chiar cu miliarde de ani, mai avansați decât noi. Strămoșul nostru de acum un miliard de ani era un *vierme*. Stăpânii aceia au intervenit, poate, ca din acel vierme să devenim ceea ce am devenit. Oricum, distanța dintre *Ei* și noi, pe scara evoluției este mult mai mare decât distanța dintre noi și căprioară, sau porc, sau taur. Argumentele și reproșurile pe care le-am putea ridica noi față de comportarea vizitatorilor (și nimic nu ne îndreptățește să credem că aceștia ar dori vreodată să ne ucidă) ar fi mult mai ridice decât argumentele pe care le-ar putea ridica, la absurd, o oaie contra uciderii sale.

Înțelegem, așadar, nu numai faptul că binele și răul – așa cum le concepe cineva – pot sta laolaltă, în aceeași ființă, dar și faptul că în relațiile dintre specii diferite ca evoluție noțiunile de bine și rău aproape că își pierd sensul. Strieber a fost apreciat, de către analiști, în bună măsură tocmai pentru puterea sa de pătrundere, prin care a înțeles că marea distanță dintre speciile pământene și cele extraterestre, dintre lumile și moralele noastre face ca, de fapt, problema binelui și a răului să nu se poată pune. Măsurați cu măsuri pământene, despre reprezentanții supercivilizațiilor extraterestre nu se poate spune decât că sunt **dincolo de bine și de rău**.

11. DE CE SE FERESC DE NOI?

De ce se feresc ocupanții OZN-urilor de noi? Principalele ipoteze: diferențele dintre noi sunt prea mari ca să-i intereseze o legătură oficială; se tem de agresivitatea și proasta noastră condiție morală; nu vor să ne strivească sub greutatea științei lor sau așteaptă de la noi ceva ce nu s-ar mai putea realiza în cazul unui contact extins.

Urmele se șterg

Vizitele, cu precădere nocturne, ale straniilor apariții neidentificate se petrec eluziv, adică fără a lăsa în urma lor dovezi pe care să nu le poată nimeni contesta. Fotografiile, filmele, benzile video, sunt fie voalate, fie neconcludente, fie apar mărturii că au fost truate sau că puteau fi truate cu ușurință. Puținele obiecte primite de la prezumptivii extratereștri sau dispar, sau se dovedesc a fi făcute din materiale banale, la îndemâna unor pământeni; la fel se întâmplă și cu urmele rămase pe sol. Zvonurile și mărturiile, tot mai persistente, conform cărora unele guverne, în speță cel al Statelor Unite ar deține resturi ale unor OZN-uri prăbușite, cadavre ale ocupanților sau, chiar, extratereștri în carne și oase, captivi sau în „schimb de experiență”, sunt sistematic dezmințite și ridiculizate de oficialități.

Dacă fenomenul OZN reprezintă manifestarea unor civilizații incomparabil mai avansate, dacă *Ei* vin la noi de mult și ne cunosc foarte bine – **de ce se ascund de noi?** Faptul că fac aceasta în mod intenționat este evident. Între documentele UMMO (indiferent cine ar fi autorii) găsim scris, de pildă, în acest sens: „marea masă a oamenilor de pe Pământ, lipsiți de facultăți intelectuale deosebite, întreține ipoteza stupidă după care, atât noi cât și alți presupuși vizitatori galactici, ar trebui să ne prezentăm cu una dintre «farfuriile zburătoare» în mijlocul unei piețe din New York, îmbrăcați în combinezoane argintii și purtând în mâini arme cu raze ucigătoare, așa cum se întâmplă în romanele dvs. științifico-fantastice... nu avem de loc interesul ca organizarea socială terestră să posede dovezi sigure referitoa-

re la prezența noastră... ne-am dat seama că dezvăluirea treptată a prezenței noastre numai câtorva persoane nu va implica pericole, deoarece ceilalți vor reacționa cu neîncredere" (citată după Călin Turcu, *Super-secret: Raportul UMMO*, 1993).

Care să fie motivul acestei atitudini?

Raymond Fowler citează în acest sens un studiu din 1968 al Academiei Forțelor Aeriene ale S.U.A., care avansează patru explicații posibile:

- am putea fi obiectul unui îndelungat *studiu sociologic și psihologic*; în astfel de cazuri, rezultatele pot fi alterate prin contacte cu subiecții, în afara cadrului strict al activităților de culegere și analiză a informației;

- am putea fi obiect de amuzament, în maniera animalelor expuse într-o *grădină zoologică*, vizităm și noi, adesea, astfel de locuri, dar nu ne gândim nici o dată să intrăm în *contact*, de pildă, cu șopârlele;

- s-ar putea ca *unele guverne pământene să fie, deja, în contact cu extraterestrii*; din motive evidente de securitate, aceste contacte vor fi păstrate ultrasecrete;

- *Ei se află la un alt nivel de conștiință*, superior față de al nostru, cam la modul în care nivelul nostru de conștiință este superior celui al animalelor; în consecință, nu suntem, deocamdată, capabili să percepem comunicațiile care se desfășoară la nivelul lor.

Fowler adaugă că niște creaturi care ne-au devansat cu un miliard de ani posedă un bagaj de inteligență și de cunoștințe care-l depășește pe al nostru cam cât îl depășim noi pe cel al unui vierme; prin urmare, este greu să ne imaginăm că *Ei* ar dori să aterizeze, într-o bună zi, pe peluza din fața Casei Albe, propunându-ne un schimb de ambasadori.

Și autorul prezentelor rânduri a detaliat unele răspunsuri posibile în mai multe lucrări precedente, de pildă în *Sfidarea extraterestră* (1995); în mare, cele mai importante dintre acestea sunt următoarele:

- *diferențele* dintre noi exclud o conversație oficială,

- *le e frică de noi*,

- *nu vor să ne strivească* sub greutatea științei și culturii lor,

- *așteaptă de la noi ceva* care nu s-ar mai putea realiza dacă contactele noastre s-ar extinde.

Să ne oprim puțin asupra acestor posibile motive.

Nu-i interesăm

Prima ipoteză susține, în esență, că **nu-i interesăm** într-atâta încât să vrea să converseze cu noi; între partizanii acestui punct de vedere se numără, într-un fel, și Cari Sagan, care afirmă că, oamenii, la rândul lor, deși

studiază viața multor viețuitoare inferioare, nu își bat capul să intre în conversație cu ele. Reluând o idee enunțată mai sus, extraterestrii s-ar putea interesa de noi cam cât ne interesează pe noi animalele dintr-o grădină zoologică.

Hellen Crystall, în *Silent Invasion* (1991), își exprima convingerea, relativ singulară, că extraterestrii au pe Pământ cu totul alte obiective decât să ne studieze pe noi (de pildă caută anumite minerale rare); deci, pe lângă faptul că nu-i interesăm, uneori prezența noastră îi mai și încurcă.

O altă variantă a aceleiași ipoteze afirmă că o conversație oficială nici n-ar fi posibilă datorită marilor diferențe dintre nivelurile intelectuale. De pildă, G. Cocconi și P. Morrison, într-un articol des citat, din 1959, argumentau că probabilitatea unui schimb de informații, între noi și o civilizație care ne-a devansat cu milioane de ani, este nulă.

Totuși, așa cum am mai spus-o, o civilizație viabilă apare în Galaxie, conform calculelor, abia o dată la câteva milioane de ani; cu alte cuvinte, nașterea civilizației noastre trebuie să reprezinte unui dintre marile evenimente ale Galaxiei în ultimul milion de ani. Indiferența nu pare justificată, în această lumină.

Le e frică de noi?

A doua ipoteză, care o contrazice până la un punct pe cea de mai sus, ar fi că le este frică de noi. Despre această frică vorbesc numeroși martori ai unor întâlniri, care fie au observat-o în atitudinea răpitorilor, fie aceștia au declarat-o deschis. Dintre cazurile expuse putem cita, în acest, sens pe Charles Moody, Herbert Schirmer, Travis Walton, Whitley Strieber sau Hellen Crystall.

Cauza este predispoziția speței umane spre violență, militarism, conflicte războinice. O civilizație avansată are, desigur, mijloace să ne țină, în caz de nevoie, la respect. Dar nu cumva echilibrul s-ar putea rupe dacă, în urma unor schimburi oficiale de tehnologie, noi am pune mâna pe aceste mijloace? Să ne gândim la agresivitatea înăscută a oamenilor, la dorința nesățioasă de putere și posesiune a multora dintre semenii noștri, la xenofobie – repulsia față de cei de alt neam, altă rasă ori altă limbă, la refuzul, lehamitea sau incapacitatea de a accepta punctul de vedere al cuiva care gândește altfel decât noi, la tendința multora, inclusiv dintre cei puternici, de a recurge la forță atunci când li se termină argumentele logice (iar uneori, chiar, ca unică metodă).

Din descrierile martorilor unor întâlniri de gradul III sau IV răzbate sentimentul vizitatorilor că pământeni sunt o rasă mult mai agresivă decât reprezentanții altor civilizații cosmice, deci integrarea noastră într-o

Federație Galactică ar pricinui multă durere de cap viitorilor noștri parteneri. Dr. Edith Fiore relatează că unuia dintre pacienții ei i s-a spus că vizitatorii se simt obligați să se deghizeze, să nu apară în fața ochilor noștri sub adevărata lor înfățișare, deoarece filmele de groază, benzile desenate, romanele de duzină, inclusiv cele despre ipotetici extraterestri, imperii galactice etc., au imprimat în mintea majorității oamenilor sentimente de teamă și repulsie față de creaturile născute pe alte planete. Istoria fenomenului OZN reține, de pildă, că la 28 octombrie 1954, un grup de omuleți de 1,20 metri înălțime, coborâți dintr-un vehicul luminos, au fost alungați, bombardați fiind cu fructe stricate, de trecătorii aflați în zonă. Aceștia s-au arătat, apoi, foarte mândri de isprava lor. Se cunosc mai multe cazuri similare, demonstrând „simpatia” cu care pământenii obișnuiți ar înconjura, la o adică, pe reprezentanții unei civilizații extraterestre.

Încă din 1967, filosoful John Bernal afirma că civilizațiile extraterestre nu vor intra în legătură cu noi decât după ce vom fi atins un anumit nivel de maturitate, în primul rând *morală*. Într-adevăr, dacă omenirea ar pune mâna pe tehnologiile pe care, aparent, le posedă civilizațiile extraterestre, fie ar ajunge să le folosească într-un război distrugător, mondial, ceea ce în mod sigur ar însemna sfârșitul civilizației pământene, fie ar porni la cucerirea și subjugarea planetelor, constelațiilor și galaxiilor din Univers.

Știm pe propria piele că orice guvern pământean care deține tehnologii care ar putea fi convertite în arme, trebuie să le păzească cu strășnicie, pentru a nu încăpea pe mâna unei țări inamice (și toate țările puternice au inamici), dar mai ales trebuie să le păzească să nu cadă în mâinile unui grup terorist care, pentru a-și dovedi dreptatea și a-și atinge obiectivele (de pildă de natură religioasă, vezi recent cazul unei secte din Japonia), nu s-ar sfi să le folosească la un plan de exterminare în masă.

Dr. Steven M. Greer, directorul Centrului de Studii pentru Inteligența Extraterestră (CSETI) cu sediul în Asheville (Carolina de Nord), afirmă, în articolul *ETI Technology and World Security* (1991), că, la ora actuală, o infuzie de tehnologie extraterestră ar destabiliza și mai mult echilibrul precar al securității mondiale și că una dintre condițiile necesare pentru o recunoaștere extraterestră va fi, în acest sens, crearea unui guvern mondial unic. Profesorul Jean-Pierre Petit, de la CNRS Franța, sublinia și el într-un interviu din octombrie 1984 pentru revista *Paris-Match*, că tot ce inventează omul este aplicat, cu prioritate, în cursa înarmărilor. După cum spunea, „95% din activitățile omenești sunt canalizate spre această nebunie colectivă. Suntem niște maniaci sinucigași”. Aceste avertismente, ca și multe altele de același fel, sunt complementare cu mesajele primite de martorii întâlnirilor OZN, privind necesitatea de a preveni marile pericole: nucleare, ecologice, genetice etc. care pasc omenirea.

Șocul cultural

O altă ipoteză vizează **șocul cultural** la care ar fi supusă omenirea în cazul unui contact cu o civilizație extraterestră. O astfel de reținere o manifestăm și noi atunci când milităm pentru dreptul fiecărei etnii, al fiecărui grup uman, de a-și păstra identitatea culturală. Multor martori li s-a spus că legile *Federației Galactice* (după alții ale unui „Consiliu interplanetar”) interzic orice amestec în evoluția civilizației pământene. Mai mult, contactului *William Herrmann* i s-a transmis că încălcarea acestei legi, a bunăvoinței universale, atrage după sine nimicirea formei de viață responsabile, pedeapsă care nu poate fi comutată și pentru care nu există drept de apel ori de discuții...

Efectele nefaste ale șocului cultural, de care noi am devenit conștienți doar în ultimele decenii, trebuie să fie binecunoscute unor civilizații cu o vechime mai mare. *Herbert Schirmer* și-a adus aminte că răpitorii i-au spus, între altele, că ei ne transmit informațiile doar treptat, în cantități mici, mai mult să ne incite, să ne deruteze, să ne provoace curiozitatea. Se plâneau că, în ultimul timp, și așa ne-au arătat prea multe...

Conform unei variante mai aparte a acestei ipoteze, menționată uneori, *Federația Galactică* veghează ca Pământul să nu fie acaparat în sfera culturală a nici uneia dintre civilizațiile capabile să facă aceasta, apărându-se dreptul pământenilor la liberă opțiune.

Vor ceva de la noi

Altă ipoteză implică o grijă de un nivel mai înalt. Poate reținerea vizitatorilor se explică prin faptul că întreaga comunitate a civilizațiilor cosmice **așteaptă ceva de la noi**, ceva ce nu s-ar mai putea naște în cazul unui contact prematur.

Noi selectăm și îngrijim animalele noastre domestice (în sensul cel mai larg) pentru ca să producă lapte, ouă, lână, miere etc. Nu cumva suntem și noi *cultivați* pentru a produce ceva specific uman – poate *știință*, poate *muzică*, poate *arhitectură*, poate *altceva*, oricum, o lucrare care să ne fie de folos atât nouă, cât și *Lor*.

Autorul prezentelor rânduri ține foarte mult la această explicație, expusă pe larg într-un serial de articole din revista *Știință și Tehnică* (1978), precum și în volumele: *De ce tac civilizațiile extraterestre?* (1983), *Extraterestrii printre noi?* (1991) și *Sfidarea extraterestră* (1995). Nu e locul să mai reiau argumentația din aceste texte. Menționez doar că, în esență, ipoteza susține că valoarea supremă pe care Pământul o poate oferi civilizațiilor galactice este **punctul de vedere original**, capacitatea de a des-

chide cunoașterii căi pe care vechile civilizații, osificate în viziunile proprii, nu le mai pot întrezări.

Această ipoteză este, de fapt, o variantă a celei de mai sus, cea privind șocul cultural. Ea pleacă de la faptul că o civilizație dădăcită prea mult în primele sale faze de evoluție nu va mai fi capabilă, ulterior, să dezvolte un punct de vedere creator, original. Avem câteva exemple nefericite în acest sens și în istoria pământească. Contactul cu civilizația superioară, europeană, a frânt coloana vertebrală a unor culturi, precum cea a indienilor din America, ori a băștinașilor din Africa. Aceștia, înainte de întâlnirea cu europenii, creaseră imperii cu realizări remarcabile (ajunge să ne gândim la mayași, incași, azteci, dar și la ashanti, zimbabwe etc.), dar și-au pierdut la ora actuală capacitatea de a mai crea ceva original de aceeași uluitoare importanță, rămânând să maimuțărească elemente ale culturii europene, pe care adesea le înțeleg doar periferic. Dacă pământenii ar fi conectați brusc la toată știința și tehnologia unor civilizații care ne-au precedat cu milioane de ani, ne-am afla în situația unui papuaș din Noua Guinee aruncat în forfota Bursei de pe Wall Street. Chiar dacă, treptat, ne-am adapta, am deveni niște indivizi fără identitate; n-am mai putea ocupa niciodată decât un rol minor, n-am mai putea crea nimic realmente semnificativ. Pierdere nu ar fi doar a noastră, ci și a celor care așteaptă să li se alăture un partener capabil de un punct de vedere inedit, de o colaborare ca de la egal la egal, și nu simpli reprezentanți ai unei lumi subdezvoltate, avizi doar să primească fără a fi în stare să dea mare lucru în schimb.

Cred, deci, că *Cineva acolo sus* așteaptă, răbdător, ceva de la noi. Nu se amestecă în deciziile noastre, sau dacă da, o face cu extremă discreție, deoarece altminteri ceea ce așteaptă nu ar mai fi în stare să-i ofere plăcuta surpriză pe care o speră. **Așteaptă de la noi o lucrare;** poate morală, poate științifică, poate artistică; oricum intelectuală. Produsele umane cele mai de preț sunt cele ale minții noastre. Este puțin probabil să fim considerați doar niște animale de reproducere, ori niște cobai, ori subiect de amuzament. Deși nu este exclus ca *de la diferiți oameni să se aștepte aporturi diferite*.

Oare adevărata știință, adevărata artă se creează pe alte tărâmurii, iar ceea ce creează pământenii sunt doar palide ecouri ale acestora sau creația noastră autentică poate surprinde și bucura până și Divinitatea? Îmi place să cred că este mai adevărată a doua imagine; îmi place să cred că nu avem acces la știința și la arta sferelor de deasupra noastră tocmai pentru a fi în stare să creăm știința și arta noastră proprie, în toată originalitatea lor.

Un om își poate concepe viața în multe feluri; între altele, o poate considera un cadou, prilej de *distracție* (conform devisei „trăiește-ți clipa”),

îmbogățire, acumulare de putere, dar o poate considera și ca o misiune care trebuie dusă la bun sfârșit, chiar cu anumite sacrificii. Religiile care se sprijină pe ideea *reîncarnării* îndeamnă credincioșii *să-și aducă aminte care este misiunea cu care au fost investiți în acest ciclu de viață și să facă totul s-o implinească*. Misiunile primite vizează un anumit progres: un progres individual, dar, probabil, și un progres al colectivității. Conform acestor viziuni, Pământul este o *școală* sau poate un loc de *penitență*, prin care individul ajunge mai aproape de perfecțiune. Dar, fără îndoială, Pământul este și teatrul unei grandioase *lucrări colective*, un creuzet în care se produc: o morală sau mai multe, o știință sau mai multe, o cultură sau mai multe. Toate acestea nu pot fi obiectul unor misiuni individuale; deci ansamblul misiunilor individuale poate ținti un obiectiv mai complex decât simpla alăturare a tuturor misiunilor individuale în parte; ceva imposibil de definit integral într-un *scenariu* prealabil.

Putem ști mai mult despre natura acestor misiuni? Puțin probabil. Să nu uităm limitele minții noastre în a pătrunde meandrele unei gândiri aflată mult deasupra celei pământene. Putem adăuga observația lui Jaques Vallée: „acțiunile organizate ale unei rase superioare *trebuie* să apară ca absurde pentru o rasă inferioară”.

Aproape sigur suntem vizitați de rase nenumărate, venite din toate ungherele realității. Între ele, trebuie să fie una care vine mai de departe decât toate celelalte. Ce este, însă, dincolo de hotarele pe care aceștia, cei mai de departe, au apucat să le întrezărească? Ce este de un milion de ori mai departe?

Încercăm un răspuns, prin cuvintele lui W. Strieber din *Transformation*: „Noi și vizitatorii noștri căutăm laolaltă adevărul nostru și destinul nostru. Din toate părțile ne apasă și ne zorește noaptea”.

ANEXĂ

TEST PRIVIND CONTACTELE CU EXTRATEREȘTRII

În România cazurile cunoscute de răpiri sunt mult mai puține decât, de pildă, în Statele Unite; totuși, astfel de cazuri există și la noi; chiar autorul acestor rânduri cunoaște câteva. Nici unul dintre acestea nu a fost, însă, explorat, după știința mea, în mod sistematic. Puținătatea cazurilor s-ar putea datora faptului că fenomenul OZN nu este acceptat social, ca și lipsei unui cadru adecvat de investigare – cel în cauză neștiind unde să le raporteze, preferă să le ignore. În sfârșit, probabil că o cauză majoră este absența unor tehnici moderne de investigație, între care, în primul rând, absența unor medici care să aplice în mod curent, în scop de investigație sau terapeutic, *regresia hipnotică* pe mai multe niveluri.

Până la constituirea corpului de specialiști și a cadrului în care aceștia să intre în legătură cu presupusele victime ale unor întâlniri de gradul IV, există, totuși, unele căi de investigare care ar putea fi utilizate.

Nu uităm că unii dintre eroii descriși în capitolele precedente n-au conștientizat decât sub hipnoză faptul că au fost implicați într-o întâlnire cu un OZN. Atunci când o persoană a suferit o răpire sau a avut o întâlnire de tipul celor descrise, chiar dacă evenimentele i s-au șters din memoria conștientă, ele au rămas îngropate în memoria subconștientă. Unele elemente de comportament ar putea, însă, trăda existența lor.

Este util să începem cu o **autoexaminare**. Prima întrebare pe care cineva și-o poate pune este dacă merită să se supună unei examinări mai detaliate. Răspunsul este DA, în cazul în care subiectul este perfect sănătos psihic și dă răspunsuri pozitive la mai multe dintre întrebările de mai jos:

- te obsedează amintirea unei întâmplări ciudate și care nu poate fi pe deplin explicată, petrecută cândva în trecut;

- ți s-a întâmplat că ai trăit o „lacună în timp“, cu alte cuvinte că o oră sau două au trecut ca o clipă, fără să poți da socoteală ce s-a întâmplat;

- ai avut coșmaruri repetate în vis, ai somnul întrerupt sistematic într-o împrejurare similară (de pildă, mereu la o aceeași oră);

- ai semne (cicatrice, escare, tatuaje etc.) pe corp, despre care nu știi când au fost căpătate;
- ai suferit de hemoragie nazală nocturnă; ai avut, uneori, senzații neobișnuite și inexplicabile la trezire: furnicături, amețeli, greutate, paralizii;
- ai fost însămănțat brusc, în mod inexplicabil;
- ai sentimentul că ești în comunicare telepatică cu cineva;
- ai sentimentul că ți s-a transmis o misiune sau sarcină de îndeplinit, primită de la o instanță nepământească;
- ai văzut OZN-uri de repetate ori;
- porți în minte amintirea, mai mult sau mai puțin vagă, a unor fenomene care ar putea sugera o răpire cu OZN, așa cum apare ea în literatură;
- frică, anxietate, fobii inexplicabile, legate de anumite locuri, obiecte sau situații, de întuneric, locuri pustii;
- teama de a nu fi răpit, groază de ace lungi, de ochii mari ca de bufniță;
- te apucă o groază inexplicabilă la vederea unor imagini cu farfurii zburătoare sau cu extraterestri;
- posezi abilități psihice paranormale: telepatie, precogniție, clarviziune;
- ai văzut, în casă sau în împrejurimi, lumini neobișnuite: mingi de foc, raze;
- te-ai trezit noaptea cu toată casa încălzită în lumină, ori ai trecut prin întâmplări stranii similare.

Dacă, deci, la mai multe întrebări dintre cele de mai sus răspunsul este pozitiv, merită să încercați să mergeți mai departe. Varianta ideală ar putea fi o ședință cu o persoană capabilă de a aplica **regresia hipnotică** în mod corect, atât medical, cât și pentru a obține maximum de informație. Pentru aceasta trebuie luate în considerare câteva mici sfaturi:

- este bine să existe o pătură la îndemână pentru a acoperi picioarele celui hipnotizat, întrucât sub hipnoză scade temperatura corpului;
- hipnoza se face, de regulă, pe trei niveluri: ușor, mediu, adânc; pentru investigațiile care ne interesează ajung, de cele mai multe ori, primele două;
- hipnoza începe printr-o invitație ca subiectul să se întoarcă în timp la evenimentul cutare;
- se poate sugera sub hipnoză ca, la început, subiectul să răspundă doar cu „da” ridicând un deget și cu „nu” ridicând un alt deget; evident, ambele convenite dinainte;
- dacă apar blocaje, hipnotizatorul poate spune: „voi număra până la trei și-ți vei aminti foarte clar” sau „ai o perdea înaintea ta; când voi număra până la trei, te apropii și privești rapid ce-i dincolo”.

Întrebările tipice care se pun în timpul unei ședințe de regresie hipnotică sunt:

- descrie locul în care ești (mașină, șosea, dormitor etc.),
- cum e vremea, cât e ceasul etc.,
- ce faci? și acum ce faci? și acum unde mai ești?
- în ce poziție te găsești?
- ce mai vezi? cine? dă cât mai multe detalii cum arată? (culoare, anatomie etc.);
- mai erau și alții? cine? câți?
- ți-au atins fața? (etc.);
- acum un timp nu vei vedea nimic; concentrează-te și spune ce simți (diferite părți ale corpului);
- simți o durere? descrie!
- s-au folosit instrumente speciale? cum arătau?
- ți s-a transmis ceva? ce? pe ce cale?
- mai poți adăuga ceva?
- de unde știi asta?
- ți-au spus că vor reveni? când?
- cum te-ai reintors?
- s-a mai repetat și altă dată? când?

În cazul unor reacții emoționale foarte puternice, hipnotizatorul poate liniști persoana hipnotizată amintindu-i:

- relaxează-te, sunt doar amintiri, aici ești în siguranță,
- ești sub hipnoză, putem opri hipnoza când vrei,
- liniștește-te! imediat te vei simți mai bine,
- e doar un vis! ce mai visezi?

Dacă cel în cauză refuză să răspundă la anumite întrebări, este bine să nu se forțeze nota; se va putea reveni la o dată viitoare.

La terminarea ședinței este bine să se aplice sugestii posthipnotice pozitive, pentru a facilita continuarea investigațiilor până la lămurirea tuturor problemelor. Conversația trebuie înregistrată pe bandă. Pentru acuratețea datelor, este util, mai ales în cazul unor ședințe succesive, să i se sugereze celui în cauză ca în stare conștientă să nu-și amintească cele spuse sub hipnoză, conținutul conversațiilor fiind făcut cunoscut abia după terminarea interviurilor.

Din păcate, în primul rând, datorită dificultăților de a găsi personal calificat, nu toată lumea va putea recurge la metoda de mai sus. Urmând sfatul psihiatrei Dr. Edith Fiore, o metodă de „interogare a subconștientului”

poate fi și metoda pendulului, de care am amintit în capitolele anterioare, dar pe care n-am descris-o. Metoda este veche și, probabil pentru mulți cititori, binecunoscută. Există pendule foarte sofisticate comercializate chiar în acest scop, dar un pendul satisfăcător poate fi confecționat de oricine dintr-o ață lungă de 15–25 cm, de care se agață un obiect mic, greu, de preferință simetric (de pildă o piatră semiprețioasă dintr-o bijuterie desperecheată, o verighetă etc.). Așezați-vă cu cotul sprijinit pe tăblia unei mese și țineți între două degete un capăt al firului. Încercând, în mod conștient, să păstrați pendulul cât mai nemișcat, puneți-vă o *întrebare* la care știți răspunsul (să zicem răspunsul „nu”) și concentrați-vă asupra ei. Dacă experimentul se desfășoară corect, după circa 10–20 secunde, pendulul va începe să oscileze (fără ca să-l mișcați *în mod conștient!*) într-un plan paralel cu pieptul Dvs., deci aproximativ spre dreapta și spre stânga, ca și când ați da din cap a negație. Dacă vă veți gândi la o întrebare cu răspuns afirmativ pendulul va începe să oscileze într-un plan perpendicular pe pieptul Dvs., adică apropiindu-se și depărtându-se, ca și când v-ar urmări mișcările când ați da din cap în semn de afirmație. După ce v-ați „antrenat” astfel pe întrebări cărora le știți răspunsul, puteți trece la întrebările din lista de mai jos, sondându-vă subconștientul dacă știe ceva despre vreo întâmplare de care conștientul nu-și mai aduce aminte.

Un ultim avertisment înainte de a începe. *Nu vă imaginați cumva că metoda este infailibilă*; deci răspunsurile pe care le veți primi nu trebuie considerate „literă de evanghelie” și nu trebuie luate mai în serios decât este rezonabil. Așa cum am menționat și într-un capitol anterior, informațiile de acest tip, primite pe orice cale, dar mai ales pe cele de tipul pendulului, sunt puternic „bruiate”, în primul rând de instanțele conștientului, eventual chiar și de cei din jur. O anumită creștere a acurateței se poate obține prin repetarea întrebărilor în diverse contexte și evitarea tuturor stărilor emoționale perturbatoare. În nici un caz răspunsurile obținute nu trebuie să stea la baza unor decizii fundamentale în viața Dvs.

Dăm în continuare o listă de întrebări, prelucrată după Dr. Edith Fiore, prin care să vă interogați subconștientul. Unele dintre ele au variante. Fără îndoială, cu puțin exercițiu, veți putea compune și întrebările Dvs., adaptate unor situații speciale, pe care să le adăugați listei.

1. Am văzut vreodată vreun OZN?
2. Păstrează memoria mea subconștientă amintirea întâlnirii cu un OZN?
3. Am avut o experiență OZN pe care nu mi-o amintesc conștient? (sau două, trei etc.?)
4. Am vise care, în realitate, conțin fragmente de amintiri dintr-o răpire OZN?
5. Eram singur când am avut experiența OZN?

6. Experiența(ele) a(au) fost traumatică(e)? (emoțional, mental, fizic?)
7. În cadrul întâlnirii au fost implicați și extratereștri (ET)?
8. Unde am fost contactat pentru prima dată de extratereștri? în casă? afară? (curte? dormitor? living? etc.)
9. Am fost luat pe un OZN?
10. Am fost examinat fizic? (genital?)
11. Au fost folosite instrumente în cadrul examinării?
12. A fost introdus vreun ac lung într-o parte a corpului? (ombilic, cap, nas, ureche etc.?)
13. Mi s-a făcut vreun tratament „medical”?
14. Am fost operat?
15. S-au utilizat instrumente cu laser sau raze?
16. Am fost ajutat într-un fel de tratamentul sau operația efectuată?
17. Am fost vindecat de o problemă fizică avută?
18. Mi s-au pus întrebări?
19. ET mi-au vorbit?
20. Au folosit cumva ET telepatia? (comunicare fără cuvinte)
21. Mi s-a dat vreo explicație de ce am fost răpit/contactat?
22. Mi s-au dat anumite informații?
23. ET arătau ca oamenii?
24. Erau mai înalți de 1,50 metri? (1,20 m, 90 cm?)
25. Erau prezenți ET de diferite dimensiuni?
26. Erau ET de diferite tipuri (specii)?
27. Au fost mai mulți ET? (Câți? doi? trei? etc.)
28. Întâlnirea cu OZN-ul (prima întâlnire) s-a petrecut înainte de vârsta de 12 ani? (respectiv cinci ani, patru etc.)
29. De la ultima întâlnire a trecut mai mult de un an? (o lună, o săptămână)
30. Mi s-a dat de înțeles că aş avea de îndeplinit o misiune pentru (sau cu) ET? (acum? în viitor?)
31. Întâlnirea a durat mai mult de o oră? (două ore? trei? etc.)
32. Am fost hipnotizat de ET?
33. Mi s-a poruncit să uit (să nu-mi amintesc) experiența?
34. Mi s-a poruncit să uit că am fost examinat?
35. Au plasat cumva ET în corpul meu un obiect prin care să mă poată urmări sau prin care să poată comunica cu mine?
36. Am primit vreodată mesaje telepatice de la ET?

37. Se datoresc cumva problemele mele (teamă, anxietate, fobii etc.?) unor experiențe cu ET?

38. Știe cumva subconștientul meu despre întâlniri cu ET sau OZN avute de alte persoane (rude, prieteni)?

39. Mi-au apărut anumite daruri (para)psihice ca rezultat al unor întâlniri/contacte cu ET?

40. (Pentru femei) Mi-au recoltat cumva ET ovule? (dacă da, după fertilizare? înainte? Mai mult de o dată? de două ori? de trei ori? etc.) (Pentru bărbați) Mi s-a introdus vreun instrument în penis? mi s-a recoltat spermă?

41. (Pentru femei) Am avut vreo experiență sexuală cu un ET? O relație sexuală? Dacă da, a rezultat o sarcină? A fost cumva luat ovulul fertilizat? avortat natural? sarcina a fost dusă la termen, la naștere? (Pentru bărbați) Am fost forțat să am relații sexuale cu o ET? (o dată, de două ori, de trei ori etc.?)

42. Am recepționat informații sau viziuni privind evenimente viitoare?

43. Am recepționat informații sau viziuni despre schimbări ale planetei Pământ?

44. Am recepționat informații sau viziuni privind schimbări politice și/sau sociale viitoare? Schimbări personale? Schimbări științifice?

45. Sunt cumva un hibrid om-extraterestru? un ET deghezizat?

46. În corpul meu s-a incuibat cumva un ET? în trecut? în prezent?

47. Experiențele avute cu ET mi-i arată a fi ostili? nepăsători? urmărind doar obiectivitatea științifică?

48. Experiențele avute cu ET mi-i arată plini de dragoste? compasiune? grijului pentru bunăstarea Pământului?

49. Am fost cumva vătămat de legătura cu ET?

50. Am tras vreun folos din legătura cu ET?

Vă urez succes în explorarea Universului Dumneavoastră Interior, oglindă complexă a Universului cel Mare, și sunt convins că surprizele nu se vor lăsa așteptate.

CUPRINS

1. SE NAȘTE O MITOLOGIE

Întâlniri de gradul IV.....	5
Cazul Pascagoula	7
Cazul Travis Walton.....	10
Cazul Charles Moody.....	14
Peisajul rusesc.....	17

2. OAMENI MARCAȚI

Cazurile din valea fluviului Hudson	21
Cazul Whitley Strieber	23
Cazurile din Gulf Breeze.....	31
Cazul doctorului X.....	41

3. EXPERIMENTE GENETICE

Cazul Antonio Villas Boas	44
Cazul Betty și Barney Hill.....	46
Cazurile de la Copley Woods.....	54
Cazul Betty Andreasson Luca	68

4. PORTRETUL ROBOT AL RĂPIRII

Un scenariu care se repetă.....	82
Constantele răpirii	84
În interiorul navei.....	85
Examinarea.....	86

Experimente de reproducere	87
Implanturi și cicatrice	88
Vindecări miraculoase	90
Școala și misiunea	92
Întoarcerea și uitarea	94

5. CONTACTAȚII

Perioada clasică	96
Cazul William Herrmann	101
Cazul UMMO	109

6. STATISTICI ȘI ISTORIE

Cine vede OZN-uri?	117
1947–1966: incubăția ideii de răpire	119
1966–1973: existența marginală a ideii	120
1973–1981: conștientizarea fenomenului	120
1987: un an de cotitură	121

7. DE UNDE SPUN EI CĂ VIN

Constelațiile extraterestre	125
Organizarea „rețelei”	129
Comandoul Ashtar	130
Cavalerii Apocalipsei	131

8. SUPERCIVILIZAȚII EXTRATERESTRE?

Spațiul și timpul Universului	134
Obiecții vizând ipoteza extraterestră	136

9. PRINCIPIUL „BRUIAJULUI”

Siguranța celor care cred	140
Regresia hipnotică	141
Dicteul automat	145
Amestecul de certitudini și absurdități	147

Dezinformarea.....	149
Limitele omenești	150

10. ÎNGERI SAU DEMONI?

Ne vor binele sau răul?	153
O invazie iminentă?	154
Pământul – o rezervație a extratereștrilor?	155
Mutilări de animale.....	157
Omenirea – o specie de cobai?	160
Selecția și îmbunătățirea raselor?	160
Rezervații pentru pământeni pe alte planete?	163
Omuleți născuți în eprubetă.....	169
Veghetorii și grădinarii cei buni	171
Dincolo de bine și de rău	172

11. DE CE SE FERESC DE NOI?

Urmele se șterg.....	175
Nu-i interesăm	176
Le e frică de noi?.....	177
Șocul cultural.....	179
Vor ceva de la noi	179

ANEXĂ – TEST PRIVIND CONTACTELE CU EXTRATEREȘTRI

182

În seria Paranormal a editurii Teora

AU APĂRUT:

- 1. Viața după pragul morții** - Eugen Celan
- 2. Războiul parapsihologic** - Eugen Celan
- 3. Provocările paranormalului** - Eugen Celan
- 4. Fenomene parapsihologice** - I. Mămulaș și C. Bian
- 5. Telepatia** - Eugen Celan
- 6. Enciclopedia științelor oculte**
- 7. Psihokinezia** - Ioan Mămulaș
- 8. Biocâmp și bioradiații** - Eugen Celan
- 9. Reiki** - Dumitru Hristenco
- 10. OZN și arta războiului** - G. Constantinescu
- 11. Radiestezia** - Dumitru Hristenco
- 12. Astrologia practică** - Adrian Cotrobescu
- 13. Parapsihologia și timpul** - Ioan Mămulaș
- 14. Întâlniri de gradul IV** - Dan D. Farcaș

VA APĂREA:

- 15. Afacerea UMMO** - Renaud Marhic

În seria SF a editurii Teora

AU APĂRUT:

- 1.Zeii înșiși - Isaac Asimov**
- 2.Soarele gol - Isaac Asimov**
- 3.Pulbere de stele - Isaac Asimov**
- 4.Curenții spațiului - Isaac Asimov**
- 5.Star Trek - Alan Dean Foster**
- 6.Eu, Robotul - Isaac Asimov**
- 7.O piatră pe cer - Isaac Asimov**
- 8.Sfârșitul eternității - Isaac Asimov**
- 9.Drumul iadului - Roger Zelazny**
- 10.Căderea nopții - I. Asimov și R. Silverberg**
- 11.Băiețelul cel urât - I. Asimov și R. Silverberg**
- 12.Conexiunea PSI - Joe Haldeman**
- 13.Povestiri cu roboți - Isaac Asimov**
- 14.Omul pozitronic - I. Asimov și R. Silverberg**

VOR APĂREA:

- 15.Lumea de dincolo de timp - Larry Niven**
- 16.Roboții de pe Aurora - Isaac Asimov**

Teora - Cartea prin poștă

Peste 40.000 de cititori (iunie 1995) beneficiază deja de acest sistem. Lunar, alte câteva mii de noi cititori apelează la serviciile noastre.

Puteti primi la domiciliu cărțile dorite, cu plata ramburs la primirea coletului!

Vă puteți număra printre cititorii noștri fideli începând chiar de azi !

Tot ce aveți de făcut este să completați cartea poștală galbenă inclusă în această carte și în orice altă carte Teora și să o introduceți, fără timbru, în prima cutie poștală.

Nu ezitați! Scrieți-ne acum!

**Teora vă pregătește pentru
secolul 21**

Tot ce este esențial și de ultimă oră în literatura privind răpirile unor oameni de către OZN-uri: cazurile de mare notorietate, oameni marcați și urmăriți toată viața, implanturi, operații la bordul navelor, experimente genetice, agresiuni sexuale, rezervații și școli extraterestre pentru oameni. Cum se nasc omuleții cenușii? Sunt înrudiți cu oamenii? Trăiesc printre noi? Pe cine reprezintă? Ce urmăresc? La ce ne putem aștepta de la ei? Și multe altele.

O primă sinteză, de o mare densitate și adusă la zi, asupra acestui fenomen pasionant și deschis dezbaterilor, majoritatea informațiilor fiind inedite în România. O lectură obligatorie pentru cei pasionați de cele ce se află dincolo de cotidian.

Dan D. Farcaș (n. 1940) este matematician și informatician, cu înalte titluri academice și membru al unor importante societăți științifice. Dintre cărțile sale de succes amintim: Calculatorul electronic și gândirea umană (1979), Cul-le frică de calculatorul electronic (1987), Sinergetica gândirii (1994), De ce tac civilizațiile extraterestre (1983), Sfîldarea extraterestră (1995).

Editura Teora
ISBN 973-601-266-2
Preț 7000 lei